

aktüel kirmızı

Anabilim Eğitim Kurumları ücretsiz yayınıdır.

NİSAN 2015

SÜHEYL VE BEHZAT UYGUR:
BİZİM İYİ BİR TİYATRO
SEYİRCİSİNE İHTİYACIMIZ VAR

TÜMAY ÖZOKUR:
SEVGİSİZ HER ŞEYE HAYIR

YRD. DOÇ. DR. OKTAY AYDIN:
FARKLI DÜŞÜNCELERİN
SİZİ ZENGİNLEŞTİRMESİNDEN
KORKMAYIN

N. ÖYKÜ İYİGÜN:
ÖĞRENMENİN VE ÖĞRETMENİN
ERDEMİNİ ANABİLİM'DEN ALDIM!

Bİ' DÜNYA ANABİLİM

sosyal medyada da

yanınızdayız

ANABİLİM EĞİTİM KURUMLARI

SUNUŞ

Farklı düşüncelerle zenginleşiyoruz

Bu sayıda 'sunuş' yazımızın başlığını, akademik danışmanımız Yrd. Doç. Dr. Oktay Aydın'ın keyifli röportajından aldık. Aydın, "Farklı düşüncelerin sizi zenginleştirmesinden korkmayın" diyerek bir taraftan sosyal hayatta farklı bakış açılarından bir renk armonisi yarattığına vurgu yaparken, bir taraftan da Anabilim'in varoluş misyonunu özetlemiş oluyor. Eğitim dünyasının önemli kilometre taşlarından biri olan Anabilim, nefes almaya başladığı günden bu yana öğrencileri ve çalışanları arasında çok sesliliği ve saygıyı esas kılmaya, evrensel konulara duyarlı nesiller yetiştirmeye çalışıyor. Yaşamın her alanında söz sahibi olan, tarafsız ve nesnel bakış açısıyla güçlü bir duruşa sahip mezunlarımız, çabamızın başarıya ulaştığını gösteriyor.

Kırmızı Aktüel'de bugüne kadar hep çok renkliliğe atıfta bulunduk. Velilerimizden öğrencilerimize, çalışanlarımızdan mezunlarımıza kadar sayfalarımıza hep bu renkliliği yansıttık. İnaniyoruz ki her bir paydaşımızın özel bir hikâyesi var. Ve biz birbirimizi daha iyi tanıdıkça kurum kültürümüzü daha sağlam şekilde tesis etmiş oluyoruz. Yeni bahar sayımızda renklerin tonu daha da canlı. Detaylarını içeride bulacaksınız.

Ünlü tiyatrocular Mahir İpek, Süheyl ve Behzat Uygur kardeşlerle tiyatroyu konuştuk, röportaja öğrencilerimiz eşlik etti. Üç ustanın yorumları, Türk tiyatrosunun bugününe ve geleceğine projeksiyon tutuyor.

Mezunumuz İstanbul Ticaret Üniversitesi Öğretim Görevlisi N.Öykü İyigün'ün gözünden Anabilim, velimiz Yıldız Kalkavan'ın gözünden tasarım dünyası; bir küçük tebessüm için mutfakta harikalar yaratan pasta sanatçısı velimiz Vildan Özkara, kalemıyla fark yaratan blog yazarı velimiz Gülderen Murteza, bu sayımızın gezgini Anabilim Yaratıcı Drama Zümre Başkanı Şehnaz Sarraç, karavanına kocaman bir dünya sığdıran Anabilim Müzik Öğretmeni Bora Gürel ve başarılı bir sporcu annesi velimiz Tümay Özokur, Kırmızı Aktüel'in yeni sayısındaki bazı satır başları.

Sözlerimize Oktay Aydın ile başladık, yine onunla yapılmış söyleşinin satırları arasından öykündüğümüz bir ifadeyle bitirelim. Bilime ve sürekli gelişmeye adanmış koskoca 28 yılda üzerimize düşen en büyük görevlerden biri de, eğitim dünyasına ivme katacak, sorunlarını çözecek projeler geliştirmek oldu. Bizi biz yapanlardan aldığımız güçle değer yaratmaya devam edeceğiz. Yeni sayıda görüşmek dileğiyle...

Saygılarımızla,

Serkan Kılıç
İcra Kurulu Başkanı
Anabilim Eğitim Kurumları

6

10

14

18

22

26

30

34

KEYİFLİ BULUŞMALAR 6
Süheyl ve Behzat Uygur:
Bizim iyi bir tiyatro seyircisine ihtiyacımız var

REHBER 10
Mahir ve Gülşen Özer:
İnandığımız her davanın arkasındayız

BÜYÜTEÇ 14
Oktay Aydın: Farklı düşüncelerin sizi
zenginleştirmesinden korkmayın

KARİYERİM 18
N. Öykü İyigün: Öğrenmenin ve öğretmenin
erdemini Anabilim'den aldım!

MERCEK 22
Tümay Özokur: Sevgisiz her şeye hayır

HOŞ SOHBET 26
Mahir İpek: Tiyatro oyuncunun antrenman ve
yenilenme alanıdır

TASARIM 30
Yıldız Kalkavan: Tasarımın yıldızları
sevginin diliyle yetişiyor

MODA 34
Raşit Bağzıbağlı: Tasarımlarım kaynağını
yaratıcılıktan ve özeleştirmeden alıyor

İÇİMİZDEN BİRİ 36
Vildan Özkara: Lezzetli bir tebessüm olmak
paha biçilemez

SÜRÜŞ KEYFİ 38
Klasik otomobiller: Bu tutku eskimiyor

LEZZET DURAĞI 42
Gonca Selvan: Mutfağımı farklı lezzetlerle
şenlendiriyorum

GEZGİN 46
Nil'in sakinliği, piramitlerin ihtişamıyla: Mısır

HOBİ 50
Bora Gürel: Müzik kutusuyla hem doğayı
hem de kendimizi yeniden keşfediyoruz

SOSYAL MEDYA 54
Gülderen Murteza: Yazmak ve paylaşmak
harika bir duygu

SAĞLIKLI YAŞAM 58
Unutmayın! Obezite ciddi bir sağlık sorunudur

DEĞERLERİMİZ 60
Yüreğine dünyayı sığdıran adam: Yaşar Kemal

MERAKLISINA 62
Festivalin keyfi bir başka

KİTAP 66

36

38

50

54

42

46

60

aktuel
kırmızı

İmtiyaz Sahibi
Anabilim Eğitim Kurumları

Yazı İşleri Müdürü (sorumlu)
İhsan Önder

Yayın Kurulu
İhsan Önder
Seda Zeynep Aytaçlı
Muhabbet Oğuzcan
Dr. Özgür Şimşek

Yönetim yeri:
Şenol Güneş Bulvarı, İkbâl Cad.
Kahraman Sok. No:1 Çamlık
K. Ataşehir/ İstanbul
Tel: 0216 415 0000
E-Posta: anabilim@anabilim.k12.tr

YAPIM
Özde yayıncılık

Genel Yayın Yönetmeni
Özden Kılıç
ozdenkilig@ozdeyayincilik.com

Editör
Erdem Çağlayan
erdem@ozdeyayincilik.com

Tasarım
Ahmet Akgül

Muhabir
Umut Ergün

Katkıda Bulunanlar
Esra Etteç, Hülya Deryahan

Özde Yayıncılık ve Tasarım Hizmetleri
Tel: 0212 270 96 34
www.ozdeyayincilik.com

Baskı
Matsis Matbaa Hizmetleri
0212 624 2111

Yayın türü: Yaygın süreli, altı aylık

“BİZİM İYİ BİR TİYATRO SEYİRCİSİNE İHTİYACIMIZ VAR”

TİYATRONUN O ÖZEL DÜNYASINA VARLIKLARIYLA DEĞER KATAN ÖNEMLİ İSİMLERİ KONUK ETMEYE BU SAYIMIZDA DA DEVAM EDİYORUZ. ÜSTELİK BU DEFA SANATÇILARDAN OLUŞAN BİR AİLENİN İKİ ÜYESİYLE; SÜHEYL VE BEHZAT UYGURLA BERABERİZ.

Süheyl ve Behzat Uygur Tiyatrosu'nun Profilo Alışveriş Merkezi'nde sergilenen "Dünya'nın Sonu.Net" adlı oyununu izledikten sonra Kırmızı Aktüel Dergisi olarak hemen kuliste alıyoruz soluğu. Henüz terleri kurumadan bizi kabul eden Süheyl ve Behzat Uygur'la tiyatroya dair merak ettiklerimizi konuşuyoruz. Nejat Uygur'un Türk tiyatrosuna kattığı birçok değer arasında, oğulları Süheyl ve Behzat Uygur da var. Onlar bugün tüm güçlüklerle karşın bayrağı daha da ileriye taşımayı başarırken, sorularımıza verdikleri yanıtlarla tiyatroya olan tutkularını da bir kez daha ortaya koyuyorlar.

Girizgâhımızı yeni neslin tiyatroya olan yaklaşımını değerlendirerek yapalım. Gençler yeteri kadar ilgililer mi tiyatro konusunda?

BEHZAT UYGUR: Günümüzde gençlerin tiyatroya gereken ilgiyi gösterdiklerini söylemek zor. Bunun elbette birtakım nedenleri var. Hâlbuki gittikleri zaman çok keyif aldıklarını, eğlendiklerini görüyoruz. Buna önce velilerin, ardından okulların ön ayak olması lazım. Tiyatroya gençler gitmezse ne yaparız? Önceden anneler babalar götürürdü, şimdi ebeveynler gitmiyor ki çocuklar gitsin.

Çok güzel oyunlar var; mutlaka gitmeli, dünyalarını zenginleştirmek için tiyatroyun sihirli atmosferini keşfetmeliler.

Tiyatronun insan üzerindeki etkisi nedir? Niçin yaşamımızın bir parçası yapmalıyız tiyatroyu?

BEHZAT UYGUR: Tiyatroya gitmek sadece tiyatroyu seyrettiğiniz o anla ilgili bir şey değildir. Bir ritüel gibi düşünün bunu. Bunun öncesi ve sonrası vardır. Gitmeden önce hazırlanırsın, kafanda gideceğin oyunla ilgili bir şeyler tasarlıyorsun. Oyundan çıktıktan sonra oturursun arkadaşlarınla oyunu değerlendirirsin. Beğenirsin ya da beğenmezsin ama olumlu veya olumsuz yerlerini tartışırsın. Yani tiyatro insanı tartışmaya, beynini başka bir olguyla ilgili düşünmeye sevk eder. Mesela biraz önce oynadığımız oyunun içerisinde bir sürü mesaj vardı. Ya da izleyicinin kendi yaptığı çıkarımlar var. Zaten sanat düşünmemizi sağlayan bir şeydir. "Hayır" demeyi de öğretir mesela. "Hayır" demeyi öğrendiğimiz zaman (tabii her şeye hayır değil) olumlu adımlar atmış oluruz. Yanlış giden şeylere karşı sesimizi yükseltme iradesini kendimizde bulabiliriz. Ayrıca herkesin oyuncu olması gerekmiyor. Bizim her şeyden önce iyi bir tiyatro seyircisine ihtiyacımız var. Toplumda tiyatroya önem verenlerin sayısı ne kadar artarsa, düşünce dünyamızın ufku da o denli genişleyecektir diye düşünüyorum.

Röportajımızı oyundan sonra gerçekleştirmek istemenizin nedeni de buydu sanırım?

BEHZAT UYGUR: Aynen öyle. Amacımız soru sordurmak. Önce oyunu izleyin, kafanızda sorular oluşsun ve biz bunları tartışalım. Eleştirin. Mesela bu oyunda da bir sürü hata vardı. Bunları görün, sorun ve bir beyin fırtınası yaratalım.

SÜHEYL VE BEHZAT UYGUR'U ATAŞEHİR ANADOLU LİSESİ ÖĞRENCİLERİMİZDEN DENİZ TANKUŞ VE KAAN PEKTAŞ'LA ZİYARET ETTİK.

"TİYATRO İNSANI TARTIŞMAYA, BEYNİNİ BAŞKA BİR OLGUYLA İLGİLİ DÜŞÜNMEYE SEVK EDER. "HAYIR" DEMEYİ DE ÖĞRETİR MESELA. YANLIŞ GİDEN ŞEYLERE KARŞI SESİMİZİ YÜKSELTME İRADESİNİ KENDİMİZDE BULABİLİRİZ. TOPLUMDA TİYATROYA ÖNEM VERENLERİN SAYISI NE KADAR ARTARSA, DÜŞÜNCE DÜNYAMIZIN UFKU DA O DENLİ GENİŞLEYECEKTİR"

Biz sizlerin düşüncesinden istifade edelim, siz de bizim yorumlarımız üzerinden yeni çıkarımlar yapın. Her yeni söz, ortaya yeni bir şey çıkartmalı. Hiç unutmuyorum, bir üniversiteden arkadaşlarımız geldi röportaj yapmak için. Ellerinde hazır sorular, sormaya başladılar. "Kim hazırladı bu soruları" diye sordum. "Hocalarımız hazırladı" dediler. Böyle bir şey olabilir mi? Siz üniversitelisiniz, önce sizin sormanız lazım hocalarınıza "Bu nasıl iş" diye. Banane hocanın hazırladığı sorulardan. Ben senin merak ettiklerine değer veriyorum.

Sahnede sergileyeceğiniz karaktere hazırlanırken, size özel bir "hazırlanma yöntemi" var mı?

SÜHEYL UYGUR: Bu özel hazırlık süreci daha çok yüksek bütçesi olan ya da devlete ait tiyatrolar için geçerlidir. Çünkü oradaki oyuncunun tek işi role hazırlanmak ve bunun gereklerini yerine getirmektir. Ama bizler aynı zamanda tiyatro işletmecisi olarak birçok noktayla uğraşmak zorundayız. Oyuncunun kostümünden, sahne tasarımına ve o gün kaç seyircinin geldiğine kadar kafamızda bir sürü şey vardır. Biz sahneye çıktığımız anda o role bürünürüz. Aslında "role girebilmek" de uzun bir tartışma konusudur kendi içinde. Bence sahneye çıktığın anda o kişilik olursun, sahneden inince gerçek haline geri dönersin.

Sevgiyle andığımız, üzerimizde iz bırakmış bir isim Nejat Uygur. Babanızın bu mesleği seçmenizde bir yönlendirmesi oldu mu?

BEHZAT UYGUR: Aslında bakarsanız sözel olarak hiçbir etkisi olmadı. "Siz de tiyatrocunuz olacaksınız" diye bir yönlendirmede bulunmadı babam. Ama biz neredeyse doğduğumuz andan itibaren bu kulislerde büyüdük. Tabii bunu Süheyl'le ben tercih ettim. Bizim oyuncaklarımız buralardaki dekorlardı. Arkadaşlarımız da tiyatro oyuncularını oldu. Zaten "Sen tiyatrocunuz olacaksınız" demekle bu

UYGUR TİYATROSU ANABİLİM'DE

Süheyl ve Behzat Uygur Tiyatrosu, Anabilim Eğitim Kurumları ve Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği'nin birlikte yürüttüğü "25 ilde 25 Çocuk" sosyal sorumluluk projesine destek verdi. Anabilim Konferans Salonu'nda "Dünya'nın Sonu.Net" adlı oyununu sergileyen Süheyl ve Behzat Uygur Tiyatrosu, Anabilimli seyircilerden büyük ilgi gördü. Geliri projeye aktarılan oyun, 16 Ocak'ta tiyatro severleri bir araya getirdi.

mesleği yapamazsınız. Padişahlık gibi babadan oğla geçen bir şey de değildir. Seyirci seni kabullenmezse, seni alkışlamazsa bu işi yapman mümkün değildir. Yani torpil olmaz bu işte.

Bir idolünüz var mıydı yola çıkarken?

BEHZAT UYGUR: Nejat Uygur gibi bir babanız olunca idol bulma konusunda sıkıntı yaşamıyorsunuz. Ama çevrede bu işi yapanlar içerisinde ikili olarak Zeki Alasya ve Metin Akpınar'ı çok severdik. Genco Erkal'ın, Ali Poyrazoğlu'nun, Gazanfer Özcan'ın hatta İsmail Dümbüllü'nün birbirinden farklı özelliklerinden kendimize bir şeyler katmaya çalıştık.

Peki, tiyatroya yeteri kadar sahip çıkabiliyor muyuz?

SÜHEYL UYGUR: Oyunun sonunda da söyledim, oturduğunuz yerden "tiyatrolar yıkılmasın" diye mesaj yazmanın hiçbir manası yok. Sen o tiyatroya gidersen, hiç kimse onu yıkmaya cesaret edemez. Biz bugün tiyatro salonunu bile zor buluyoruz. Başka sorunlarımız da var tabii. Ama bence ilk tartışılması gereken şey seyircidir. Sanatı bir kenara bı-

rakalım; futbol maçlarına seyirci gitmiyor diye bakın nasıl sesler yükselmeye başladı. Biz mesaj verirken, belden aşağı vurmadan mesaj vermeye çalışıyoruz. Bir mesaj veriyorsan, eleştiriyorsan karşı tarafa da onu ak tarabilmek gerekiyor.

Ailelerin o alışık olduğumuz "tiyatrocunuz olursanız zorluk çekersiniz" önyargısını ve "önce gelir getirecek bir meslek sonra tiyatro" yönlendirmesini nasıl yorumluyorsunuz?

BEHZAT UYGUR: Tiyatrocunuz olmaya karar verdikten sonra gençlerin şahane bir hayatının olacağını söylemek çok mümkün değil. Ama tiyatrocunuz olarak sevdiğiniz bir işle hayatını devam ettirebilirsiniz. Yani başkalarına göre "çok iyi bir mesleği" seçmek sizi gerçek anlamda mutlu etmeyebilir. Ayrıca nedir iyi meslek, mesela öğretmen olup yıllarca atama beklemek mi? Ya da doktor olup hastane koridorlarında hasta yakınları tarafından darp edilmek mi?

Tiyatro, spor, sanat; bunlar içerisinde biraz risk olan işler. Ne kadar iyi sporcu olduğuna, ne kadar iyi oyuncu olduğuna bağlıdır sonuç. Bu riski görecekseniz tiyatrocunuz ya da sporcu olmalısınız.

GARANTİ DAİMA TÜRK BASKETBOLUNUN YANINDA!

 Garanti

“İNANDIĞIMIZ HER DAVANIN ARKASINDAYIZ”

HAYATIMIZIN HER ANINDA EN ÇOK İHTİYAÇ DUYDUĞUMUZ ŞEYLERDEN BİRİDİR ADALET. TOPLUMSAL EŞİTLİĞİN SAĞLANMASI VE HER BİR BİREYİN HAKKININ KORUNMASI İÇİN EN BÜYÜK GÜCÜMÜZDÜR AYNI ZAMANDA. ÖZELLİKLE ŞU GÜNLERDE HUKUKA GÜVENE BİLMENİN NE KADAR ELZEM BİR İHTİYAÇ OLDUĞUNU TEKRAR HATIRLIYOR VE SİZLERİ YAŞAMLARINI İNSANLARIN ADALETE ULAŞABİLMELERİNE ADAYAN BİR ÇİFTLE TANIŞTIRMAK İSTİYORUZ. ESEN HUKUK BÜROSU KURUCU ORTAĞI AVUKAT MAHİR ÖZER VE EŞİ AVUKAT GÜLŞEN ÖZER'LE BİR YANDAN AVUKATLIK MESLEĞİ HAKKINDA KONUŞURKEN, BİR YANDAN DA KENDİLERİNDEN ANABİLİM'E İLİŞKİN DEĞERLENDİRMELERİNİ ALDIK. AYNI ZAMANDA ÖĞRENCİLERİMİZDEN ZEHRA VE SELİM'İN ANNE VE BABASI OLAN GÜLŞEN VE MAHİR ÖZER, BİRÇOK KİŞİ İÇİN UFUK AÇACAK BİLGİLERİ PAYLAŞIRKEN, AVUKATLIĞIN İNSANLARIN YAŞAMLARINA DOKUNAN ÇOK ÖZEL BİR MESLEK OLDUĞUNU DİLE GETİRİYORLAR.

Öncelikle sizleri tanımak ve bugünkü başarılı kariyere taşıyan süreci öğrenmek istiyoruz.

GÜLŞEN ÖZER: 1976 yılında Elazığ'da doğdum. İlk, ortaokul ve lise öğrenimimi Elazığ'da tamamladım. Elazığ Anadolu Lisesi mezunuyum. Mezun olduktan sonra Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni kazandım.

MAHİR ÖZER: 1976, Trabzon doğumluyum. İlk, ortaokul ve lise eğitimimi Trabzon'da tamamladım. Trabzon Anadolu Lisesi mezunuyum. Sonrasında Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni kazandım, böylece Ankara macerası başlamış oldu. Annem ve babam Trabzon'da ortaokul öğretmeniydiler. Ben onların tek çocuğuyum. İlk yıl Ankara'da teyzemde yaşadım. Sonra ailem beni bırakamadı ve Ankara'ya taşındılar. Babam Ahmet Özer, Milli Eğitim Bakanlığı'ndan emekli olduktan sonra 1995 yılında Bilkent Üniversitesi'nde çalışmaya başladı ve yaklaşık 20 yıldır orada öğretim görevlisi olarak çalışıyor. Aynı zamanda babam şair ve yazar. 30'u aşkın yayınlanmış kitabı var. Özellikle şiir alanında önemli ödüller aldı. Kendisi Türkiye'de şiirle ilgilenen insanların tanıdığı bir edebiyatçıdır.

Neden hukuk bölümünü tercih ettiniz?

GÜLŞEN ÖZER: Biz dört kız kardeşiz. Babam ve annem, her birimizin birer meslek sahibi olmasını istedi. En büyük ablam doktor, sonraki mühendis, benden küçük kız kardeşim iktisatçı. Bana, hukuk cazip geldi. Sevmediğim bir mesleği asla yapamazdım. Adalet her ne kadar mülkün temeli de olsa bence toplumun da temelidir. Bu bölümü seçmemin en büyük nedeni budur. Haksızlığa hiçbir zaman tahammül edemem. Bir insan haksızlığa uğradığında onun hakkını savunmak isterim. Çünkü ülkemizde insanlar haklarını, hukuklarını maalesef yeterince bilmiyor.

MAHİR ÖZER: Aslında bizim zamanımızda bu biraz şans işiydi. Çünkü sınava girerken tercihleri yapmak zorundaydık. Tercihlerim arasında daha çok sosyal bilimlere ilişkin bölümler vardı. Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi bugün olduğu gibi o zamanda bu alanda çok önemli bir kurumdu. Tek hukuk

fakültesi tercihim vardı, o da bugün mezun olmaktan gurur duyduğum Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ydi.

Ankara Hukuk Fakültesi, belirttiğiniz gibi alanında Türkiye'nin en iyilerinden biri. Bu çerçevede üniversite yıllarınızı nasıl değerlendirdiniz?

GÜLŞEN ÖZER: Sınava girdiğim 1994 yılında hukuk fakülteleri arasında en yüksek puanla alan bölümdü. Ankara, İstanbul ve Marmara tercihlerimin içerisinde ilk tercihim olan Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni kazandım. Bütün hocalarımız alanlarında Türkiye'nin önde gelen isimleriydi. Dolayısıyla bilgi birikimi anlamında hiçbir eksikliğimiz olmadı. Öğrencilik dönemi çok zevkli ve hareketli geçti. Okulumuzda öğrenciler ve polisler arasında sürekli olaylar yaşanır, polis panzerlerinin okulun kapısından eksik olduğu gün hatırlamıyorum. Okulu biraz

uzatmalı olarak 2000 yılında bitirdim ama Mahir'le de üniversitede tanıştığımız için çok keyifli yıllardı.

Mezun olduktan sonra kariyerinizi nasıl şekillendirdiniz? Kendi büronuzu açmak gibi bir planınız var mıydı?

GÜLŞEN ÖZER: Mezun olduktan sonra avukatlık bürolarında stajyer olarak mesleğe başladık. Ankara'da kalmak için çok çaba sarf ettik ama hayat bizi İstanbul'a sürükledi. Çünkü Mahir o sırada memurluk sınavını kazandı ve Sosyal Güvenlik Kurumu'na avukat olarak atandı. Bu arada 2000 yılında evlendik. Daha sonra 2003 senesinde kızımız Zehra dünyaya geldi. Şu an altıncı sınıfta ve Anabilim'de okuyor. Mahir'in İstanbul'daki görevi nedeniyle 2004 senesinde İstanbul'a taşındık. Ben İstanbul'da dört yıl boyunca bir hukuk bürosunda Avukat olarak çalıştım. 2008 yılında Mahir kurumdan istifa ederek Metehan Bey'le birlikte Esen

Hukuk Bürosu'nu kurdular. İşler yoğunlaşınca ben de onların arasına katılarak çalışmaya başladım. Oğlumuz Selim, 2008 yılı Şubat ayında doğdu. Şu an Selim de Anabilim'de birinci sınıf öğrencisi.

MAHİR ÖZER: Okulu Gülşen'den önce bitirdim; kendisi okurken Ankara'da yüksek lisansımı tamamladım. Serbest avukatlık çok zor; çevreniz ya da siyasi bağlantılarınız olması lazım. Bunlar yoksa piyasada tutunmak çok zor. O yüzden serbest çalışmayı pek düşünmüyordum. Ama bir yerden başlamamız gerekiyordu. Ankara'da bir ofis açarak kısa bir deneyim yaşadım. Sonra devlet memurluğu sınavına girdim ve sınav sonucunda İstanbul'da Sosyal Güvenlik Kurumu'na avukat olarak atandım. Gülşen o dönemde Ankara'daydı. Ben İstanbul-Ankara arasında mekik dokumaya başladım. Hafta sonları Ankara'ya geliyor, Pazar gecesi tekrar İstanbul'a dönüyordum. Bizim için sıkıntılı oluyordu ancak bu noktaya gelmemizde Sosyal Güvenlik Kurumu'ndaki deneyiminin rolü büyüktür.

AVUKAT METEHAN KARADUMAN VE AVUKAT MAHİR ÖZER TARAFINDAN KURULAN ESEN HUKUK BÜROSU, HER İKİ AVUKATIN İSTANBUL SOSYAL GÜVENLİK KURUMUNDA UZUN YILLAR EDİNDİKLERİ TECRÜBE İŞİĞİNDE; SOSYAL GÜVENLİK VE İŞ HUKUKU, İCRA-İFLAS HUKUKU, 6183 SAYILI YASA'DAN KAYNAKLANAN UYUŞMAZLIKLAR, TİCARET HUKUKU GİBİ ALANLARDA MÜVEKKİLLERİNE HİZMET VERİYOR.

Bu kurumda sekiz yıl boyunca çalıştıktan sonra ortağım Metehan Bey'le bir ofis kurmaya karar verdik ve 2008 yılından beri Esen Hukuk Bürosu olarak İş ve Sosyal Güvenlik Hukuku alanında hizmet veriyoruz.

Avukatlık mesleğiyle ilgili neler söylemek istersiniz? İnsanlar için bu alana yönelmeler?

MAHİR ÖZER: Öncelikle şunu ifade etmek isterim ki, avukatlığın verdiği maddi olanaklardan çok sağladığı manevi tatmin duygusu önemlidir. Çünkü insanlar bir soruna çözüm bulmak amacıyla size başvuruyorlar. Hukuk sistemi içerisinde mücadele etmek kolay bir şey değil. Siz mesleğinizi yaparak herkes için çok önemli olan hak arayışına katkıda bulunuyorsunuz. Nihayetinde mücadeleyi kazandığınızda o insanın size yansıttığı manevi haz bu meslekte bana en çok huzur veren duygudur. Maalesef Türkiye'de hukukun işleyişiyle ilgili ciddi problemlerle karşı karşıyayız. Hem yapısal sorunlar hem de özellikle son yıllarda birbiri

ardına açılan hukuk fakülteleri nitelik anlamında bazı yetersizlikleri de beraberinde getiriyor. Biz çok eski mezunlar olmamıza rağmen dönemimizde altı tane hukuk fakültesi vardı. Şimdi ise sadece İstanbul'da 40, ülke çapında ise 80 tane fakülte mevcut durumda. Hukuku iyi öğrenmek çok önemli. 80 fakültenin hepsinde, hukukun tam anlamıyla öğretilmediğini söylemek pek mümkün değil. Hukuku seçecek olan kişilerin kendilerini okul döneminde çok iyi geliştirmesi lazım.

Duruşma esnasında hissettiklerinizi de paylaşır mısınız? Mesela heyecanlandığınız oluyor mu? Ya da kaybettiğiniz davalar sizi nasıl etkiliyor?

MAHİR ÖZER: Heyecandan kastımız istediğiniz sonuca ulaşip ulaşamama durumuyla ilgiliyse, elbette bunu yaşıyoruz. Hatta sizi devamlı motive eden bir duygudur bu. Özellikle tanık dinleme duruşmaları çok heyecanlı geçer. Orada tanığa soracağınız iki-üç soruyla doğru cevabı alıp zapta geçirebilirsiniz davayı kazanmak adına büyük bir adım atmış olursunuz.

GÜLŞEN ÖZER: Tüm davalar ciddi bir hazırlık süreci gerektirir. Duruşma başladığında ise motivasyonunuzu en üst seviyeye taşımalısınız. Çoğunlukla arzu ettiğimiz sonuçlara ulaştığımız için mutluyuz. Elbette kaybettiğiniz davalar bir hayal kırıklığına neden oluyor. Ama nadiren de olsa kaybettiğimiz davaları göz önüne getirdiğimde bunların

mesleki bilgisizlik ya da hazırlıksızlıktan değil, tamamen sistemin kendisinden kaynaklandığını görüyoruz.

Biraz da Esen Hukuk Bürosu'ndan bahsedelim; ağırlıklı olarak hangi davalara bakıyorsunuz? Davayı kabul etmekle veya etmemekle ilgili kriteriniz nedir?

MAHİR ÖZER: Dürüstlikle söylemek gerekirse inanmadığımız hiçbir işi almıyoruz. Esen Hukuk Bürosu'nu ortağım Avukat Metehan Karaduman'la birlikte 2008 yılında faaliyete geçirdik. Bir süre sonra ekibimiz gelişti ve eşim de bize katıldı. Büromuzun temel ilkesini, müvekkillerimizin her türlü hukuki sorununu aynı ciddiyet ve ilgiyle ele alıp meslek etiği dâhilinde en uygun çözüm için doğru hukuki bilgiyi vermek; yargılama ve takip yöntemi çerçevesinde sonuç almak şeklinde özetleyebiliriz. Genel itibarıyla sosyal güvenlik ve iş hukuku, icra-iflas hukuku, 6183 Sayılı Yasa'dan kaynaklanan uyuşmazlıklar, ticaret hukuku gibi hukukun birçok alanında tecrübeye sahibiz ve bu tecrübeler ışığında müvekkillerimize etkin bir şekilde hizmet veriyoruz. Daha önce de vurguladığım gibi avukatlıkta mesleki birikim çok önemlidir. Sosyal Güvenlik Kurumu'nda edindiğimiz tecrübeler bize birçok kapı açmıştır. Bir şirkete gidip başarılı sonuçlar aldığınız zaman diğer şirketlere de öneriyoruz. Ayrıca Baro'da İş ve Sosyal Güvenlik Hukuku alanında stajyer avukatlara ders veriyoruz. Diğer yandan

yine bu alanda mahkemelere bilirkişilik yapıyoruz. Toplam yedi avukat, mali müşavir, stajyerler ve asistanlardan oluşan 13 kişilik bir ekibiz.

GÜLŞEN ÖZER: Ağırlıklı olarak şirketlere hem avukatlık hizmeti veriyor hem de danışmanlık yapıyoruz. Bunun haricinde davalarını takip ettiğimiz müvekkillerimiz de var. Yapmış olduğumuz danışmanlık işinde; şirketlerle çalışanlar arasındaki ilişkileri hukuk platformunda adaletli bir yere getirmeye çalışıyoruz. İşverenlere gerekli yönlendirmeleri yapıp, çalışanlara karşı sorumluluklarını yerine getirmelerini öneriyoruz. Önce o işyerinin evraklarını inceleyip, röntgenini çekiyoruz. Sonra bir raporlama yaparak bundan sonraki tüm süreçleri biz yönetiyoruz.

Avukat bir anne-baba olarak ailenize nasıl vakit ayırıyorsunuz. Biraz da özel yaşamınızdan bahsedebilir misiniz?

MAHİR ÖZER: Çok yoğun bir yaşamımız var. Yaptığımız iş gereği devamlı hareket halindeyiz. Ancak bu koşuşturma içerisinde çocuklarımıza gereken vakti ve enerjeyi ayırmaya büyük önem veriyoruz. Eşime bu yöndeki fedakârlığı için teşekkür etmek istiyorum zira evin yönetimi büyük oranda kendisinde. Fırsat bulduğumuzda en çok keyif aldığımız şey gerçekleştirdiğimiz yurt dışı seyahatleri. Çocuklarımız da dâhil olmak üzere evde oturmayı pek sevmiyoruz.

ÇOCUKLARINIZ İÇİN HAYALLERİNİZ NELERDİR?

MAHİR ÖZER: Hemen söyleyeyim; birinin hukuk bölümünü tercih etmesini istiyorum. Biz çok zorluk yaşadığımız için hiç değilse onlara mesleki birikimlerimizin sağlayacağı imkânları sunmayı umut ediyoruz. Bunu söylerken biraz da kendimizi düşünüyoruz. Avukatlığın emekliliği mezarda olduğu için biz de belki bu sayede erken emekli oluruz diye düşünüyoruz. (Gültüyor) Kızım Zehra, Anadolu Ateşi'nin "Kıvılcım Grubu"nda profesyonel olarak dans ediyor. Kendisi bu işe çok meraklı, yurt içi ve dışında turnelere katılıyor. Oğlumuz Selim ise Anabilim'de birinci sınıf öğrencisi. Meraklı ve öğrenmeye çok açık bir çocuk. Her ikisi de hayatımızın odağında yer alıyor.

ANABİLİM EĞİTİME YATIRIM YAPIYOR

GÜLŞEN ÖZER: Kızımız Zehra eğitimine devlet okulunda başladı. Biz de devlet okulunda okuduğumuz için çocuklarımızın da bu şekilde eğitim almasını istedik. Ama maalesef ülkemizde yaşanan son süreçle birlikte Zehra dördüncü sınıfı bitirdikten sonra yeni bir yol çizmek zorunda kaldık. İyi bir okul arayışı içine girerek listeler yaptık. Yaptığımız değerlendirmede Anabilim gerek kadrosu, gerekse sunduğu sosyal imkânlarla ön plana çıktı. İşin içine girdikten sonra Anabilim'in gerçekten de eğitime önem veren, eğitime yatırım yapan bir okul olduğunu anladık. Özellikle okulun kurucusu Niyazi Bey, İcra Kurulu Başkanı Serkan Bey ve İcra Kurulu Üyesi Seda Zeynep Aytacı ile tanıştıktan sonra bu görüşümüz daha da pekişti. Zehra ve Selim'in okula başladıktan sonra kendilerini ifade edebilme yetenekleri ve özgüvenleri arttı. Tüm bunlardan ötürü yaptığımız isabetli tercih için çok memnunuz.

FARKLI DÜŞÜNCELERİN SİZİ ZENGİNLEŞTİRMESİNDEN

KORKMAYIN

TOPRAĞA DOKUNARAK BÜYÜYEN İNSANLARIN, TOPRAĞA DOKUNMANIN LÜKS HALİNE GELDİĞİ BİR DÖNEMDE YETİŞEN GENÇLERE KATAÇAĞI ÇOK ŞEY VAR. NEREDEYSE DUYGULARIN BİLE PAKETLENİP MARKET RAFLARINDA YERİNİ ALACAĞI BİR GELECEĞE SÜRÜKLENİRKEN BELKİ DE KÖPRÜDEN ÖNCE SON ÇIKIŞTAYIZ. O ÇIKIŞA YAKLAŞIRKEN OKTAY AYDIN GİBİ İNSANLARIN REHBERLİĞİNE İHTİYACIMIZ VAR.

"Hayata, çevreye ve doğaya dokunarak büyüdük biz. Benim zamanımın çocukları, doğaya temas ederek büyümenin zenginliğini yaşadı bolca."

Müziği, iletişimi, eğitimi ve buraya ekleyebileceğimiz daha birçok özel başlığı yaşamının zenginliği haline getiren; samimi, mücadeleci ve açık görüşlü bir insanı konuk etmenin keyfini, huzurunu yaşıyoruz. Huzur sözcüğünü özellikle kullandık çünkü Marmara Üniversitesi Öğretim Üyesi ve Anabilim Eğitim Kurumları İcra Kurulu Üyesi Yrd. Doç. Dr. Oktay Aydın'la röportajımızı gerçekleştirirken, kurduğu cümlelerin zihnimizde yarattığı renklerin karşılığı buydu. İnsan ruhuna çıktığı keşif yolculuğunu kariyeri haline getiren ve dahası topraktan fıskıran kır çiçekleriyle yani türkülerıyla hayatı anlamlandıran bir akademisyen Oktay Aydın. Girizgâhımızı uzatmadan hemen sizleri de bu keyifli sohbetle ortak etmek istiyoruz; Oktay Hoca'yla kısa ama çok değerli bir yolculuğa çıkıyoruz.

Çocukluğunuzdan bahseder misiniz? Nerede büyüdünüz?

Çocukluğum Maltepe'de geçti. Tek katlı, bahçeli bir evimiz vardı. Mahalle hayatını bilerek, hissederek büyüdüm. Bu anlamda okul ve mahalle arkadaşlığı çok özeldi. Bu arkadaşlıkların bana çok değer kattığını söyleyebilirim. Babam, taş dekorasyon ve şömine işleri yapan bir işçiydi. Annem de ev hanımıydı. Çocukluğumda en çok sevdiğim şeylerden biri toprağa dokunmak, meyveleri ağaçlardan koparıp yemekti. Ayrıca evimizin çevresinden bulduğum tah-taları yontarak kendime oyuncaklar yapar; taşlardan kendimce yapılar inşa ederdim. Hayata, çevreye ve doğaya dokunarak büyüdük biz. Benim zamanımın çocukları, doğaya temas ederek büyümenin zenginliğini yaşadı bolca. Teknolojiye karşı değilim elbette ama bugünkü çocuklar hayata yeterince dokunamıyor. Keyifli bir çocukluğum oldu, oyun oynamanın tadını sonuna kadar yaşadım. Bilye ve gazoz kapaklarıyla oyunlar oynardık mesela. Geç saatlere kadar sokak lambalarının altında o dönemin en eğlenceli oyunları olan saklambaç, yakar top oynardık. Aslında yaramaz bir çocuktum. Şimdi olsa hiperaktif tanısı konur, psikolog psikolog gezerdim. Gün içinde aşırı hareketli olduğumuzdan kazalar, yaralanmalar hiç eksik olmazdı. Vücudumuz yara bere dolu olurdu kimi zamanlar. Aynı zamanda sosyal de bir çocuktum; arkadaşlarım arasında popülerdim. Taklit yeteneğim vardı ve müzik konusunda da iyiydim. Kolay iletişim kurabilen bir çocuk olduğum için seviliyordum da... Bu çok hoşuma giderdi ve beni olumlu anlamda beslerdi.

Biz dört kardeşтик; iki erkek, iki kız. Kız kardeşlerimle pek sorun yaşadım diyemem. İkisi de gerçekten dünya tatlısıydı. Ancak, erkek kardeşimle zaman zaman rekabet eder hatta kavgaya bile tutuşurduk. Annem-babam bu durumdan çok şikâyet ederdi. Özellikle annem ev hanımı olduğu için bizimle birebir ilgileniyor ve tabii ki yaramazlıklarımızla da o uğraşıyordu. Ama tüm bunlara rağmen ne annemin ne de babamın bize şiddet uyguladığını hatırlamıyorum. Tabii annemin bir iki kez terlikle beni kovaladığını saymıyorum (gülüyor). Babamın da benim dünyamda çok özel bir yeri var. Onun verdiği hayat mücadelesi, neşesi, şakaları, önemli konularda bizi etrafına toplayıp ne düşündüğümüzü sorması, ergenlik döneminde bizi üzmeden denetlemesi, üniversitede araştırma görevlisi olduğumda cebindeki tüm parayı vererek en pahalı çantayı alması... Hiç unutmam, lise yıllarımda bir gece annemi ve babamı esir etmiş; tam iki saat hiç susmadan konuşmuşum. Yaşadıklarımı, sorunlarımı, onlardan beklentilerimi tek tek anlatmışım. O gece benim hayatımın unutulmaz gecelerinden biridir. Büyüdüğüm ilk hissettiğim anlardan biri oldu o konuşma. Sağ olsunlar, sonuna kadar dinleyip hak da vermişlerdi. Zaman içinde, büyüdükçe farkındalığım arttı. Aile ol-

manın, kardeşlere sahip olmanın ne kadar güzel bir şey olduğunu daha iyi fark ettim. Ailem benim için çok değerli ve özeldir. Çok güzel bir ilişkimiz ve iletişimimiz olduğuna şüphe etmiyorum.

Bir de çocukluğumun en unutulmaz karakterlerinden biri rahmetli Minareci Dede'dir. Minarelere mahya yapardı. Tabii biz o zamanlar mahyanın ne demek olduğunu bilmiyorduk. Minareci Dede her akşam işinden evine dönerken yanımıza uğrar, mahalledeki çocuklara sakız dağıtırdu. Biz çocuklar için Minareci Dede'yi beklemek öylesine özel bir şeydi ki...

Peki, hayalleriniz nelerdi?

Yetenekli bir çocuktum ve o sosyal yaşam yeteneklerimle buluşunca popülerliğe de ruhumu alıştırdım. Taklitler yapardım; esprili bir yapım vardı. İlkokul 4'üncü sınıfta ilk tiyatro tecrübem oldu. Kendimi sıralardan yapılmış sahneye atmıştım imkânlar dâhilinde(gülüyor). 5'inci sınıfta iken babam bana blok flüt aldı. Kendi kendime öğrendim. Elimden hiç düşürmez oldum. Bu öyle bir hal aldı ki tenefüslerde öğretmenler beni çağırır; diğer öğrenci arkadaşlarımı etrafıma toplar; sonra bana flüt çaldırarak herkesi oynatırdı. Fareli köyün kavalcısı durumundaydım. İlk müzik tecrübem, ilkokulda bu şekilde başlamıştı. Orta sonda ise babam bu kez bana bir bağlama aldı. Kendisinin de bağlamaya merakı varmış. Hiç kursa gitmeden altı ayda öğrendim; hatta sahneye bile çıktım.

Okulda bir etkinlikte Çanakkale türküsünü çalmıştım. Allah rahmet eylesin; babam çok fedakâr bir adamdı ve benim için çok özeldi. Öyle ki babamı kaybettiğimde benliğimden bir parçayı yitirdim.

Çok büyük bir boşluğa düştüm. Hani derler ya insan annesini ya da babasını kaybettiğinde büyümüş diye, gerçekten de bunu hissettim. Babam eğitimin öneminin farkındaydı, bize "yeter ki siz isteyin varımı, yoğunu satar; yine de sizi okuturum" derdi. Sezgi-leri güçlü biriydi. Bu, hayatıma yön veren bir durum oldu. Yeteneğimle yüzleştim, onun keyfini çıkardım babam sayesinde.

"EN DOĞRU HATAM REHBERLİK BÖLÜMÜNÜ SEÇMEM OLDU"

Kartal Ticaret Lisesi'nde okudum. Düşüncelerini söyleyen, dersi derste öğrenen bir öğrenciydim.

Baba Panik Yapma programından...

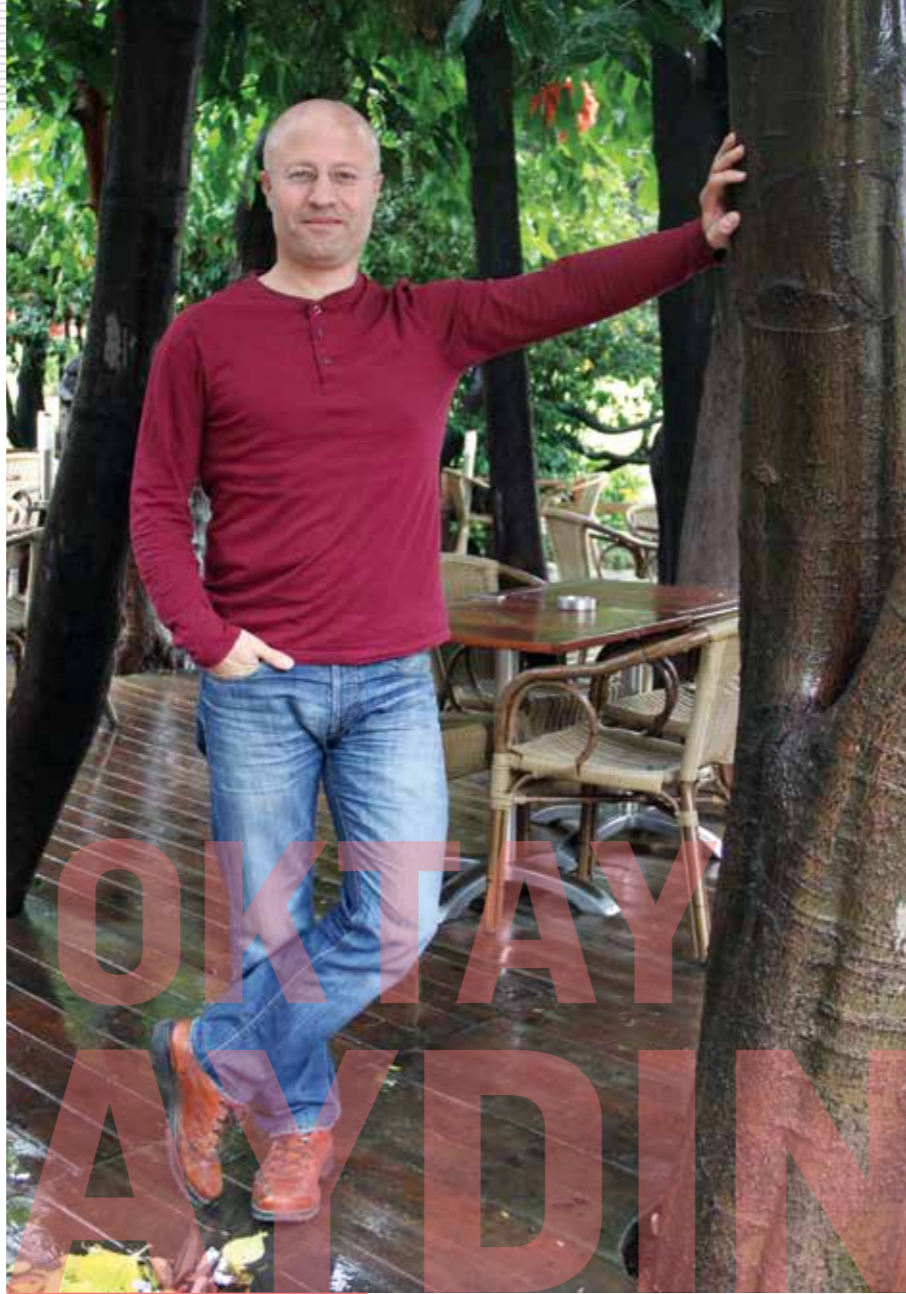
Süreçlere de aktif zihinle katılan bir öğrenci olduğum için bunun avantajlarını yaşadım. Lisedeysen kamu yönetimi, işletme, uluslararası ilişkiler gibi bölümleri yazmayı düşünüyordum ama bir yandan da öyle bir meslek seçeyim ki keyifli olsun diyordum. Sonra rehberlik bölümünü tercih ettim. Bu bölümü tercih ederken, inanmayacaksınız ama turist gezdireceğimi zannediyordum (gülüyor). O zamanlar rehberlik ve psikolojik danışmanlık bölümü ile ilgili hiç kimse bir şey bilmiyordu. Üniversitedeyken ne iş yapacağını üçüncü sınıfa kadar anlamamıştım bile. Aslında kişiliğimle ve yeteneklerimle örtüşen bir iş seçmişim. Hayatımda yaptığım en doğru hata oldu rehberlik bölümünü seçmiş olmam. Mesleğimin her geçen gün popülaritesi arttı. Ve bir anlamda önümde kendiliğinden açılan harika bir yol oldu.

Üniversite yıllarınız nasıl geçti?

Çok güzel ve keyifli geçti o yıllar. Hatta iki tane üniversite bitirdiğimi düşünüyorum. Birincisi kendi bölümüm, ikincisi arkadaşlarımla yaptığım düşünsel paylaşımlar... İstanbul'da olmak da ayrı bir kazanç tabii. Bizim sınıfımızda birbirinden çok farklı dünya görüşüne sahip insanlar vardı. Biz her türlü farklılığımızı sonuna kadar tartışıp paylaşarak aslında birbirimizi zenginleştirebiliyorduk. İşte benim için ikinci üniversitem buydu; farklı düşüncelerin beni zenginleştirmesine izin verdim ve çok büyük kazanımlarım oldu. Diğer yandan da üniversitenin koro faaliyetlerine, halk oyunları yarışmalarına katıldım. Üniversitede, çok değerli insanların birikimlerini kendime katarak birikimlerimi artırdım. Araştırma görevlisi olduğum yıllarda, çok sesli müziğe duyduğum ilgi artmıştı. Bir gün bölümümüzde görev yapan mesai arkadaşım İsmail Göğüş Hoca, bana çok sesli müzik örnekleri dinletmişti. Bir yandan müziği dinlerken, diğer yandan İsmail Hoca bana eserle ilgili açıklamalar yapıyordu. Bir gün bana Japon sanatçı Kitaro'nun bir eserini dinletmiş ve müziğin anlattığı şeyleri açıklamıştı: "Şu an dünya güneşten koptu, kendi eksenini etrafında dönüyor, yeryüzünde yaşam başlıyor, çiçekler açtı, şimdi insanlar savaşıyor, savaş bitti ve şimdi herkes mutlu..." O anlattıkça, gözlerimi kapatmış zihnimde canlandırıyordum. Gerçekten de müzikte anlatılanların hepsini hissetmişim. Müthişti... Müzikle yaşam arasındaki bağı çok açık olarak görmüştüm. Bu nedenle özellikle klasik batı müziğini, müzik olarak değil, bir anlatı ve özel bir dil olarak görüyorum.

Üniversite bittikten sonra kariyerinizi nasıl şekillendirdiniz?

Üniversitede hayata ve insana dair öğrendiklerimden çok etkilendim. İnsanı keşfetmenin çok keyifli olduğunu gördüm. Zaten doğamda hep sorgulayan, arayan, araştıran biri var. Bunu da yapabileceğim yerin üniversite olduğuna karar verdim. Okul bitince asistanlık sınavlarına girdim ve kazandım. Okulda Prof. Dr. Ayla Oktay Hoca'mla tanıştım. Hocam benim için gerçekten çok değerlidir. Gerek kişiliği, gerekse mesleki duruşuna çok saygı duyarım. İki yıl Ayla Hoca'nın

BEN, HİÇBİR ZAMAN MASA BAŞI AKADEMİSYENİ OLMADIM. ÇÜNKÜ EĞİTİM BİLİMLERİNE DÜŞEN EN BÜYÜK GÖREV SEKTÖRÜN SORUNLARINI ÇÖZMEKTİR. BU DA OTURARAK OLMAZ. YAŞANAN PROBLEMLERE DOKUNACAKSIN VE AHKÂM KESMEDEN BİR DEĞER, BİR PROJE ÜRETECEKSİN.

asistanlığı yapma şansım oldu. Okulda imkânsızlıklara rağmen çok güzel çalışmalar yaptık. Hocamdan çok şey öğrendim. Ben, hiçbir zaman masa başı akademisyeni olmadım. Çünkü eğitim bilimlerine düşen en büyük görev sektörün sorunlarını çözmektir. Bu da oturarak olmaz. Yaşanan problemlere dokunacaksın ve ahkâm kesmeden bir değer, bir proje üreteceksin. Bu anlamda öğrencilerle, velilerle, okul yöneticileriyle hep bir arada oldum. Bu süreç benim ilgi alanlarımdan daha kristalize olmasına neden oldu. Beyin ve eğitim ilişkileri benim için bir numaralı ilgi alanıdır. Çünkü beyni anlamadan insanı anlamak mümkün değildir. Psikoloji ve eğitim bilimi alanında, davranış koleksiyonuna bakarak oluşturulan modeller insanı anlamak için yeterli değildir. Özellikle beyni yeteri kadar dikkate almayan bu tür modellerin birçoğu büyük ölçüde değişecektir.

Dolayısıyla beyni anladıkça insana ve eğitime dair bakış açımda büyük ölçüde kırılmalar oldu. Bugün artık beyin ve öğrenme, beyin ve sınıf yönetimi, beyin ve yetenek, beyin ve iletişim gibi konular benim için çok önemli. İkinci alanım özel yetenekler; üçüncü ilgi alanım ise ilişkiler ve iletişimdir. Bu üç alan beni gerçekten çok heyecanlandırıyor.

Kendinizi tanımlamanızı istesek, Oktay Aydın nasıl biri?

Pozitif ve esprili bir insanımdır. Hayattaki "yoklarla" değil, "varlarla" ilgilenirim. Çok yönlüyümdür; sanatsal duyarlılığım yüksektir. Dirençli bir yapım vardır; mücadele eder, kolay kolay teslim olmam. Kimi zaman sezgisel, kimi zaman tecrübeyle, kimi zaman da akademik bilgi birikimimle, karşılaştığım negatif düşünceleri yönetmeye çalışırım. Hayatımda ve iletişim süreçlerimde benim için önemli olan iki temel soru ve konu var: "Gerçek nedir?" ve "Problem nasıl çözülür?" İletişimi doğuran şey aslında bu iki kavram ve sorudur. Buradan hareketle diyebilirim ki aslında iletişim çok basittir. İlişkilerimizde odaklandığımız şey "konuyu anlamak ya da sorunu çözmek" ise gerçek bir iletişim, "ikna etmek ve yenmek" ise ego odaklı iletişim söz konusudur. İletişim kurarken, gerçeği anlamaya odaklanırsak gerçek anlamda iletişim kurmuş oluruz.

Peki, öğrencilerinizle nasıl bir iletişiminiz var?

Biriktirdiklerimi bütün kalbimle öğrencilerimle paylaşıyorum. Sadece ders anlatmıyor, hayata dair mesajlar da veriyorum. Hepsinin hayali, hedefi farklı olabilir. Önemli olan nokta mesleklerine değer katabilmeleri. Ettiğim tek bir kelime bile öğrencilerimin hayatında etkili olursa ne mutlu bana. Bazı öğrencilerim bu mutluluğu benimle paylaştı; anlatıklarımın farklı bir bakış açısı kazandıklarını söylediler. İşte benim için de önemli olan bu; insanların yaşamlarına dokunabilmek...

Saz çalmak ya da müzikle ilgilenmek size kendinizi nasıl hissettiriyor?

Kütahya'da askerliğimi yaparken Selman Hoca adında bir gönül dostuyla tanıştım; lisede müzik öğretmeniymiş. Halk müziğine gönül vermiş, türküler diyarı Kütahya'da yaşayan bir adam. Onun koro çalışmalarında bağlama çaldım. Selman Hoca'yla uzun uzun sohbetlerimiz oldu. Bir gün dedim ki; "hocam bana halk müziğiyle, sanat müziğini karşılaştırır mısın?" Bana, "İkisi de çiçektir; sanat müziği saksıda, evde el bebek gül bebek yetişen bir çiçektir; halk müziği de dağlarda topraktan fıskıran kır çiçekleridir"

diye cevap vermişti. Büyülenmişim. Benim için müzik insan demek, hayat demek, doğa demek, varoluş demek, dolu dolu yürek demek, sevdâ, sevgi, aşk demektir. Habil Kanoğlu diye askerde tanıştığım psikolog bir arkadaşım vardı. Onun da müzik duyarlılığı çok yüksekti. Bir ezgiyi dinlerken "nasıl nota olunur, nasıl şarkının kendisi olunur"; bunları Habil'den öğrendim. Ben "çalın davullar", "ahirim sensin", "yeşilbaşlı gövel ördek" gibi türkülerini dinlediğimde kesinlikle boyut değiştiriyorum. "Çalın Davullar" türkününün nakarat bölümü şöyle: "Aman ölüm zalim ölüm, Üç gün ara ver; Al başımdan bu sevdâyı Götür yâre ver".

Bu muhteşem bir şey. Baksanıza aşkı anlatış şekline... Dolayısıyla topraktan fıskıran bu kır çiçeklerini yani türkülerini nasıl sevmem? Dost sohbetlerinde çalıp söylüyorum. Tabii çeşitli organizasyonlar yapıldığında oralarda olmaktan çok keyif alıyorum. Bugünlerde çalışmalarımız olacak; Bülent Yüksel diye bir hocamız var. O da tam bir gönül adamıdır ve özgün çalışmalar yapıyor. Bugünlerde bir koro kurma çalışması var ve bende oradan çok mutlu olacağım.

ANABİLİM, ENERJİSİ YÜKSEK BİR OKUL

Bugüne kadar yaptığım en uzun soluklu çalışmayı Anabilim'le yaptım. Anabilim, enerjisi yüksek bir okul. Kurumu yönetenlerle, biz akademik danışmanlar fikirlerimizi buluşturabildik ve Anabilim'de bilimsel veriye dayalı bir eğitim modeli kurduk. Yani bir eğitim kurumunda veri yoksa orada bilim yoktur. Anabilim yetenekler konusuna önem veriyor. Dolayısıyla bununla ilgili sistem kurduk. Kişilik gelişimiyle ilgili çalışmalar yaptık. Eğitim kurumlarında genellikle yorum vardır, oysa her şeyin bilimsel verilere göre belirlenmesi gerekiyor. Çocuklarımızın geleceği sadece yoruma bırakılmayacak kadar değerli. Bu nedenle veriye dayalı bir modelleme kurduk, yorum elbette olmalıdır ama yorumun altında bilgi olmalıdır. Bilginin de altında veri olmalıdır. Biz Anabilim'de yorumun az, verinin çok olduğu bir sistem oluşturduk. Bütün eğitimsel süreçler gerçekçilik ve bilimsellik ilkesiyle yapılandırılıyor. Anabilim'le ortak bir vizyona sahibiz. Benzer ve farklı fikirlerin buluşma noktasıdır Anabilim. Farklı fikirlerin yarattığı çalışmalar bile enerjisi yükseltip değer yaratmanızı sağlar. Sektörde çok değerli eğitim kurumları var elbette. Anabilim'in sektördeki en belirgin karakteri de akademik başarı, kişilik ve yetenekleri bir bütün olarak ele alması olarak ifade edilebilir. Anabilim, pedagojinin temel değerlerine sadık kalarak bir büyüme politikası uygulamaya devam etmektedir.

Bu anlamda ileriye yönelik planlarınız nelerdir?

Çok fazla seminere katıldım. Sektörde ilgi alanınızla ilgili birçok yerde tecrübelerinizi paylaşınca belli bir kitle tarafından takip ediliyorsunuz. Bu süreç beni medya ile tanıştırdı. Televizyonda çeşitli programlar yaptım. Hürriyet ve Radikal gazetelerinde de yazılarım oldu. Şimdi ise Vatan Gazetesi'nde "Çocuk Aklı" başlıklı bir köşede her perşembe yazıyorum. Hedeflerimden biri öğrendiğim bilgiyi kamuoyuyla paylaşabilmek için televizyon programı yapabilmek. Ama bunu çok medyatik bir figüre dönüşmeden yapmak istiyorum. Nöro eğitim konusundaki çalışmalarını üniversite bünyesinde bir merkeze dönüştürmek de bir diğer projem. Bunu gerçekleştirebilirim akademik anlamda benim için zirve bir iş yapmış olacağım. Yetenek testleri geliştirdim. Bu testlerle anaokulu, ilköğretim, ortaokul ve lise öğrencilerinin yetenek haritalarını çıkarıyorum. Bu testler şu an çok kapsamlı bazı projelerde kullanılıyor.

“ÖĞRENMENİN VE
ÖĞRETMENİN ERDEMİNİ

ANABİLİM'DEN ALDIM!

REKABETİN ÇOK ÇETİN BİR HAL ALDIĞI BİR SÜRECİ YAŞIYORUZ. BÖYLE BİR ORTAMDA KİŞİSEL HEDEFLERE ULAŞMAK VE BİR YANDAN DİĞER İNSANLARA KATKI SAĞLARKEN BİR YANDAN DA KARİYER BASAMAKLARINI TIRMANMAK NASIL MÜMKÜN OLACAK? TAM DA BU KONUYLA İLGİLİ BİR MÜCADELE ÖYKÜSÜ ANLATMAK İSTİYORUZ SİZLERE. ÖYKÜNÜN KAHRAMANI DA İSMİ GİBİ GERÇEK VE BİZDEN BİRİ; YRD. DOÇ. DR. N. ÖYKÜ İYİGÜN. ANABİLİM'DEKİ ÖĞRENCİLİK YILLARINDAN İTİBAREN KATILIMCI BİR YAŞAMIN NE DENLİ ÖNEMLİ OLDUĞUNU KEŞFEDEN İYİGÜN, ANABİLİM'DE SAĞLANAN ORTAMIN ÖĞRENCİLER İÇİN FARKINDALIK YARATMADA BÜYÜK ROL OYNADIĞINI VE KENDİSİNİN DE KARİYERİNDE BU ORTAMDAN İSTİFADE ETTİĞİNİ DİLE GETİRİYOR. ŞU ANDA İSTANBUL TİCARET ÜNİVERSİTESİ ULUSLARARASI TİCARET BÖLÜMÜNDE ÖĞRETİM ÜYESİ OLARAK GÖREVİNİ SÜRDÜREN İYİGÜN'ÜN KARİYERİ ÖYLE DİKKAT ÇEKİCİ Kİ, SÖZÜ DAHA DA UZATMADAN KENDİSİNE BIRAKIYOR VE DEĞERLİ PAYLAŞIMLARI İÇİN TEŞEKKÜR EDİYORUZ.

Sizi kısaca tanıyabilir miyiz?

Ailenin tek çocuğu olarak İstanbul'da dünyaya geldim. Şımarık değil ama özgüveni yüksek bir çocuktum. Mesela ödevlerimi yapmadan dışarı çıkamazdım ama sonrasında gönülümce sosyalleşebiliyordum. Rahmetli dedem, Kuleli Askeri Lisesi'nde öğretmendi. Çok küçük yaşlardan itibaren askeriye de okutulan alıştırma kitaplarını getirir ve hafta sonları birlikte çalışırdık. Dolayısıyla ilkokula başlarken çok iyi bir temelle başlamış oldum. Bu anlamda dedemin bana katkısı büyüktür. Örneğin ilkokul 4'üncü sınıfa geldiğimde İngilizce biliyordum. Yani demden özel eğitim aldım diyebilirim. Ailem başarılı olduğum zaman beni ödüllendirirdi. Okulda okuma ve yazma yarışmaları yapılırdı; kazanırdım. Şimdi düşünüyorum da ne kadar da motivasyonu arttıran şeylermiş. Bu başarının etkilerini bugün siz de görebiliyorsunuz zira hızlı okuyabildiğim gibi, hızlı da konuşabiliyorum(gülüyor).

Anabilim'le yollarınız nasıl kesişti? Anabilimli olmak size neler kattı? O döneme ait neler hatırlıyorsunuz?

Anabilim Eğitim Kurumları, hem evimize yakındı hem de özel okullar sınavına tesadüfen burada girmiştik. Sınav sonuçları açıklanınca aldığım yüksek puan Anabilim'in dikkatini çekmiş. Ne mutlu ki bu vesileyle Anabilim'de burslu okumaya başladım. 1999 yılında mezun oldum. Anabilim'de kendimi çok iyi hissediyordum; bir aile gibiydik. Sınıflarımızda çok az kişi vardı ve bu nedenle hem iyi bir eğitim aldık, hem de çok samimi arkadaşlıklarımız oldu. O dönemden arkadaşlarımızla hâlâ sıkça görüşüyoruz. Ama şöyle bir dezavantajı vardı; ödevleri-

mizi yapmadığımızda hemen anlaşılıyordu ve sözlülerde sıra bana gelmez diyemiyorduk (gülüyor). Öğretmenlerimizle çok sağlıklı bir iletişimimiz vardı; hatta öğretmenlerimize çay içmeye bile giderdik, çok yakındık birbirimize... Eğer bir gün öğretmen olursam Anabilim'deki öğretmenlerim gibi olurum diye düşünüyordum. Öyle de oldu. Anabilim'deki gerçek, kaliteli, çocukların yaşamına dokunan ve bir o kadar da samimi olan eğitim sistemini benimsedim. Mutlu olduğunuz zaman daha çok şey öğrenileceğini gördüm. Anabilim'de tek işimiz öğrenmek ya da eğitilmek değildi. Var olana neler ekleyebileceğimizi, nasıl farklı düşünebileceğimizi öğrendik. Bugün sıklıkla dile getirdiğim aktif vatandaşlığın temelini, aktif bir öğrenci olarak o yıllarda yerleştirmişim zihnime. Bir de Anabilim'de şunu hiç unutmuyorum. Okulda öğrenci başkanlık seçimleri düzenlenirdi; bir keresinde ben de aday olmuştum. Politikacılar gibi bizim de seçim vaatlerimiz olurdu. Benim de en büyük vaadim okula Algıda(dondurma) getirmektir. Sonra seçimi kazandım ve okulda dondurma satışları başladı. Hatta ilk dondurmayı da açılış gibi olsun diye ben yemiştik (gülüyor). Çok mutlu okudum Anabilim'de... Ve her zaman da söylemekten gurur duyuyorum: Liseyi birinci olarak bitirdim. İyi ki Anabilim'de okumuşum diyorum her zaman.

Peki, üniversite tercihi sırasında ve devamında üniversitede neler yaşadınız?

İstanbul Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü'nü kazandım. Elbette bu süreçte Anabilim'in değerli öğretmenlerinin de katkısı oldu. Özellikle istediğim bir bölümdü. O yıl 1999 depremi yaşanmıştı. Açıkçası özel bir okuldan gelince üniversiteye dair beklentiniz de yüksek oluyor. Anabilim'in sekiz kişilik özel ders gibi olan lise sınıflarından üniversitede 200 kişilik sınıflara geçince ilk yıl epey zorlanmışım. Bu süreçte üniversitedeki tanıtım masalarının birinde AIESEC-İktisadi ve Ticari İlimler Talebeleri Staj Komitesi'ni gördüm ve ofislerine bilgi almaya gittim. Bu şekilde farklı alanlarda kendimi geliştirebilirim diye düşündüm ve AIESEC'e başvurudum. Kendime inanıyordum çünkü başladığım işte hedefler koyabiliyordum ve azimliydim. AIESEC'in vizyonuna inandım; “Barışın sürekliliği için nefretin ortadan kalkmasında kültürlerin birbirini tanıması ve kaynaşması” felsefesinden yola çıkıyordu. Yani AIESEC hayatımı olumlu anlamda çok etkiledi, benim için kırılma noktasıydı burayla karşılaşmak ve çalışmak. Tabii AIESEC'i aileme kabul ettirmekte zorlandım. Çünkü burası devamlılık isteyen bir organizasyonda ve üniversitede derslerimi etkileyecekti. Bu nedenle ailem başlarda AIESEC'de bu kadar faal bir görev almamı istememiş olsa da, en sonunda kabul ettirmeyi başarmıştım! Ki bu da benim için ayrı bir başarıdır. Evet, üniversite yaşantım 4+1 yani 5 yılda bitti ama AIESEC bana çok şey kattı.

Sonrasında kariyer basamaklarınız nasıl şekillendi?

AIESEC üyeliğim sırasında İnsan Kaynakları konusuna olan ilgimi de fark ettim. Bununla birlikte üniversitede alan dışı olarak işletme ile ilgili dersler almaya başladım. 2,5 yılın sonunda AIESEC İstanbul Şubesi'nde İnsan Kaynakları'ndan sorumlu yönetim kurulu üyesi oldum. Eğitim-danışmanlık sektöründeki firmaların pazar araştırmasını yapıyor, AIESEC içindeki tüm eğitimleri düzenliyordum. Ayrıca eski üyelerle iletişimin sürdürülmesinden ve yeni üyelerin kuruma kazan-

dırılması adına yapılan tüm faaliyetlerden, yeni üyelerin oryantasyon programından ve gönüllü olarak üyelerin kurumda kalması için motivasyonundan sorumluydum. Bu süreçte pek çok kez yurtdışına gittim; eğitimler aldım, eğitimler verdim. İngilizcemi geliştirdim, dünyanın birçok farklı ülkesinden çok güzel dostluklar edindim. AIESEC dışında üniversite sırasında da birçok farklı yerde stajlar (BP Gaz Genel Müdürlüğü Müşteri İlişkileri Yönetimi Departmanı, Finansbank Genel Müdürlüğü Hazine Departmanı, Progrup Danışmanlık Proje Yönetimi Departmanı) yaptım. AIESEC ve yapmış olduğum stajlar neticesinde hayatımda radikal bir karar daha aldım. Üniversitede çok severek ve isteyerek okuduğum uluslararası ilişkiler bölümünden vazgeçtim ve yüksek lisans için işletmeye yöneldim. Kısacası AIESEC'te çalışmak kolay değildi, emek istiyordu ama bana çok şey kattı. Kariyerimde atacağım adımları netleştirdi ve kolaylaştırdı. İşte bugün sıklıkla dile getirdiğim, birçok üniversitede ve platformda eğitimi verdiğim "Aktif Vatandaşlık" bilincinin tohumlarını o zamanlar da attım ben... Herkesin de erken yaşta bunu yapabilmesini umut ediyorum. Hedefim yurtdışında staj yapmaktı. Üniversitenin son yılı AIESEC ile Almanya'da Sparkasse Bankası'nın Genel Müdürlüğü'nde staj yaptım. Almanya'da diğer stajyerlerden bir adım öndeydim. Hatta iş teklifi bile almıştım ama okulum henüz bitmediği için geri dönme zorunda kaldım. Üniversite bitince ve AIESEC üyeliğim de son bulunca Marmara Üniversitesi Uluslararası İşletmecilik Bölümü'nde yüksek lisansa başladım. Yüksek lisansı birincilikle bitirdikten sonra aynı üniversitede Yönetim ve Organizasyon alanında doktora başvurduğum ve kazandım. Aynı zamanda özel bir şirkette Uluslararası Pazar Araştırması ve Pazarlama Planlaması göreviyle işe başladım. Doktora dersleri ve iş yükü ağır gelince, stres nedeniyle hastalandım. Çalıştığım şirket haftanın iki günü doktora derslerine gitmem konusunda destek olduysa da, sağlığım açısından işi bırakmaya karar verdim. Hayat beni yine bankacılık sektörüne yönlendirdi ve 2007 yılında HSBC Bank Genel Müdürlüğü Kredi Kartı Ürün Yönetimi Bölümü'nde çalışmaya başladım. Fakat hem görev tanımının beklemediğim gibi olmaması, hem de doktora yeterlik sınavının yaklaşmakta olması sebebiyle işimden ayrıldım. İki ay adeta evde kampa girdim ve sınav için yoğun bir çalışma hazırlığı yaptım. Neticesinde sınavı ilk seferde geçtim.

Artık akademisyen olmak istediğimi biliyordum. İş arayışlarım da bu noktadan sonra bu alanda oldu.

Genç Girişimciler ve Liderler Derneği (JCI)'de de çok başarılı çalışmalara imza attığınızı biliyoruz. O dönemden de bahsedebilir misiniz? 2006 yılında hayatıma bir başka sivil toplum kuruluşu Genç Girişimciler ve Liderler Derneği (JCI) girdi. JCI, dünya çapında 100'ün üzerinde ülkeden yaklaşık çeyrek milyon gencin bir arada bulunduğu küresel bir platform. JCI üyeleri, "Gençlerin yetişmesi için fırsatlar sunarak toplumun pozitif gelişimine katkı sağlamak" misyonunu gerçekleştirmek için çalışıyor. Ben de üye oldum ve 2013 yılı sonuna kadar JCI Avrasya Şubesi, JCI Megapol Şubesi ve JCI Türkiye Yönetimi dahil derneğin birçok farklı yeri ve seviyesinde çalıştım. O dönemde Bahçeşehir Üniversitesi ile tanıştım ve Siyaset Okulu Sertifika Programı'nı tamamladım. 2007 yılında JCI sayesinde tanıştığım Bahçeşehir Üniversitesi'nde Hükümet ve Liderlik Okulu biriminde Programlar Direktörü olarak çalışmaya başladım. Bu süreçte bir yandan doktora tez çalışmalarına devam ediyordum, bir yandan da Boğaziçi Üniversitesi'nde "misafir öğrenci" olarak ek dersler alıyordum. İdari görevin yoğunluğu sebebiyle başka üniversitelere "araştırma görevlisi" pozisyonlarına başvurularında bulunmuştum. Doğuştan itibaren ve İstanbul Ticaret Üniversitesi'yle görüştüm. Çok olumlu geçti görüşmelerim. İstanbul Ticaret Üniversitesi'ni tercih ettim ve 2008 yılında başladım. Bir yandan da JCI çalışmalarını devam ediyordum ve artık derneğin

Avrasya Şubesi'nin genel sekreteryidim. Bu arada 2008 yılında JCI Türkiye'nin "En Başarılı Üyesi Ödülünü" aldım. 2009 yılında da JCI Avrupa'nın "En Başarılı Üyesi Ödülünü" Budapeşte'de düzenlenen 4000 kişilik bir galada aldım. Bu ödülün ardından JCI Türkiye beni Türkiye'de ilk ve Avrupa'da 6'ncı olacak olan uluslararası konsept şube kurma ile görevlendirdi. 2009 yılında JCI Megapol Şubesi'ni kurdum ve birçok da ödül kazandık. Bu arada 2011 yılında doktora tezimi tamamladım ve mezun oldum. 2012 yılında da "Psikolojik Kontratın Örgütsel Sapma Üzerindeki Etkisi ve Kişilik Özelliklerinin Rolü: İlaç Sektöründe Bir Araştırma" adlı tezimi kitap olarak piyasaya çıkardım. 2012 yılında ayrıca Yardımcı Doçent olmuşum.

Sohbetimizde aktif vatandaşlıktan bahsettiniz. Nedir aktif vatandaşlık?

Aslında aktif vatandaşlık aldığım bir eğitimde ilk kez karşılaşmış olduğum bir kavram

idi. Sivil toplumun gücüne ve sosyal sorumluluğun yapıcılığına inancım o kadar büyüktü ki, bu kavram inanılmaz ilgimi çekti. Kavramı akademik olarak araştırdım, eğitimler geliştirdim, kavramı daha geniş kitlelere ulaştırabilmek adına radyo programlarına katıldım ve hatta kariyer yönetimi ile ilişkilendirip Doğu Akdeniz Üniversitesi'nde 2 yıl önce konferans verdim, inanılmaz ilgi çekmişti. Aktif vatandaşlık, kişinin hayatında ve etkileşim içerisinde olduğu diğer her şeyle aktif olması demek en basit tanımıyla. Örneğin yolda yürürken size ait olmasa da yerdeki çöpü kaldırmaktır aktif vatandaşlık. Ama esas tanımıyla sizin rahatlık alanınızdan çıkıp odaklandığınız alanlardan birinde karşılık beklemeyen çalışmanız demektir. Bunlar nedir, çevrenize yönelik bir sorunu tespit edip o sorunla ilgili bir çözüm üretmenizdir. Yaşamakta olduğunuz dünyaya katkıda bulunmaktır. Örneğin üniversitede vermekte olduğum

Sosyal Sorumluluk dersimde öğrencilerimi her dönem birer kez Darülaceze'ye ve TEGV'in eğitim birimlerine götürüyorum. Bunu yaparak da, sosyal sorumluluk için ufak da olsa bir adım atmalarını sağlıyorum. Bu dersi alıp da gönüllü faaliyetlere yönelen birçok öğrencimiz oldu. Günümüzde "aktif vatandaşlık" tanımı kadar uygulaması kolay bir kavram değil. Gönüllülük sadece birilerine, ya da kurumlara yardımcı olmak değildir; birebir çalışmak, içtenlikle katkı sağlamaktır. Şu söz çok severim: "İnsanlığa olumlu iz bırakan düşünce ve sistemler "alıcı" olmadan önce, "verici" ve "adil" olmayı öngörenlerdir."

Kariyer hedefleriniz nelerdir?

H. Walpole'nin şu sözü yatak odamda asılıdır: "Başarının sırrı tek bir şeyle adamakıllı, diğer binlercesiyle gereği kadar meşgul olabilmektir". Ben de hayatım boyunca bu şekilde ilerlemeye çalıştım ve umudumu kaybetmeden hep bardağın dolu tarafını görmeyi tercih ettim. Birçok akademik çalışma yaptım, hâlâ da yapıyorum. Bu ay içerisinde "Güncel Yaşamlar Işığında Etik" adlı kitabımız piyasada olacak. Çalışmalarımızı ve projelerimizi yurtdışında bilimsel toplantı ve konferanslarda sunuyorum. Kariyer hedefim öncelikle doçent sonra da profesör olarak akademik hayatıma devam etmek elbette. Ama farklı bir eklemem var: Hep üreten ve topluma yararlı işler yapan, yani gerçek bir aktif vatandaşa olan bir akademisyen olarak hayatıma devam etmek istiyorum. Bunun dışında ileride politikada aktif görev alabilirim, ülkenin aydınları olarak politikaya katkı sunmanın boynumuzun borcu olduğunu düşünüyorum. Bu arada genç kuşaklara da bir tavsiyem olacak:

Günümüzde rekabet inanılmaz boyutlara aştı. Sadece eğitim ve bilgi seviyesi değil, kültürel oryantasyon da başarı için önemli bir değişken haline geldi. Bu nedenle mutlaka ülkeler arası bir şeyler yapmak gerekiyor. Farklı ülkelerde, farklı deneyimler elde etmek lazım. Ben bu anlamda AIESEC ve JCI nedeniyle çok farklı ülkelerde genç yaşta çok farklı tecrübeler kazandım. Ama artık bunu akademik tarafa devam ettiriyorum. Misafir öğretim görevlisi olarak geçen sene Avusturya/Salzburg'ta ders verdim. Bu yılda Fransa'da yine aynı şekilde ders vereceğim. 6-12 aylığına büyük bir araştırma projesi için de Amerika/Boston'da bulunmak için yazışmalarına devam ediyorum.

İş dışında neler yapıyorsunuz?

Fanatik Galatasaraylıyım, yıllardan beri GS'nin her maçına gidiyorum. İleride Galatasaray ile ilgili hedeflerim var; mesela kongre üyeliği ve divan kurulu üyeliği gibi. Futbol izlemek bana çok iyi geliyor; küfür etmememe rağmen deşarj oluyorum. Stresten arındığımı hissediyorum. Ben gerçek bir taraftarım, sadece maç izlemekle kalmam, gelişmeleri de takip ederim. Örneğin Fenerbahçe ya da başka bir takım yurt dışından bir takımla oynarsa, o gün Fenerbahçeliyimdir. Hele bir de kazanırsak değmeyin keyfime. Bunun dışında seyahat etmeyi ve farklı kültürleri tanımayı çok severim, 3-4 günlük boş zaman yarattığım anda, yurt içi-yurt dışı hemen bir yerlere giderim. Fotoğraf çekmeyi de çok seviyorum; ileride en büyük hayalim fotoğraf sergisi açmak.

“SEVGİSİZ HER ŞEYE HAYIR”

OYUNCULUK SEKTÖRÜNDE BİRÇOK İLKE VE BAŞARIYA İMZA ATARAK FARKINI VE KALİTESİNİ ORTAYA KOYAN BİR İSMİ KONUK EDİYORUZ SAYFALARIMIZA; OYUNCULUK AJANSI SAHİBİ TÜMAY ÖZOKUR. KENDİ DEYİMİYLE DURMAYAN, PES ETMEYEN, YORULMAYAN VE ÇALIŞMAKTAN KEYİF ALAN TÜMAY ÖZOKUR, ÖĞRENMENİN HAZZINA DOYAMADIĞINI SÖYLÜYOR. GEÇEN YIL KURDUĞU TÜMAY ÖZOKUR ATÖLYE'SİNDE DONANIM SAHİBİ VE BİLİNÇLİ OYUNCULAR YETİŞTİRMEYE BAŞLAYAN ÖZOKUR, OYUNCULARA KARIYERLERİNİ NASIL YÖNETEBİLECEKLERİ KONUSUNDA YOL GÖSTERİYOR.

Başarı hikâyenizin örnek olmasını istediğimiz için geçmişe dönmemiz gerekiyor elbette. Nasıl bir çocuktunuz?

Lider özellikleri olan bir çocuktum. O zaman da ekipler kurardım, mesela bando takımı gibi ve hep elebaşı olarak en önlere yer alırdım. Doktor olmak en büyük hayalimdi, babam doktordu ve ben de onun mesleğini devam ettirmek istiyordum. İnsanların psikolojisi çok ilgimi çekiyordu ve iyi bir psikiyatrist olabilirdim. O zamandan bugün yapacağım işlerin ipucu varmış aslında çünkü psikoloji sonuç olarak insanların ruh sağlığıyla ilgilenen bir branş ve benim de şu an yaptığım en önemli şey oyuncuların psikolojisiyle ilgilenmek. Çocukluğumda da arkadaşlarım bir sorunları olduğunda bana gelirlerdi ve çözümü bende bulabilirlerdi. Bundan iki sene önce “Ağaç Yaşken Eğilir” adlı bir çocuk programı yapıyordum, çok doğruydum programımızın adı. Ben, herkesin sorunlarını çözen, onlara ablalık yapan, kılavuzluk eden bir insandım ve yıllar sonra da bu gerçek değişmedi. Menajer demek oyuncunun yaşam kılavuzu demek. Yılların tecrübesine, yaşam koçluğu eğitimi olarak daha yeni birikimleri de ekledim. Öğrenmenin hazzına doymuyorum. Anlayacağınız, psikiyatrist, psikolog olamadım ama yaşam koçu olarak zaten uzun zamandır yapıyor olduğum danışmanlık görevime, rütbelere ekleyerek yola devam ediyorum. Ve bu birikimlerimi bir kitapta toplamayı düşünüyorum.

Bu sektöre nasıl ve neden geçiş yaptınız? Sizi bu sektörde heyecanlandıran dinamikler nelerdi?

Maalesef eğitim sisteminin bizim dönemimizde daha çapraşık olması sonucu ben kimya mühendisi oldum. Amacım mühendis olmak değil, Eskişehir’de okumaktı. Ablam Eskişehir Sinema - Televizyon Bölümü mezunuydu ve orada çok arkadaşım vardı. Bu yüzden ilk sene ne olursa olsun diye yazdığım 18’inci tercihim olan Kimya Mühendisliği Bölümü’nü kazandım. Bir sene okuduktan sonra kimya mühendisi olmak istemediğimi anladım. Bu sefer de sekizinci tercihimde mimarlık vardı ama annem “sen sıkıntıya gelemezsin yaz yine mühendislik” dedi ve mimarlığı sildim yine yerine yazdığım Kimya Mühendisliği Bölümü’nü kazandım. Tekrar ben bu mesleği yapamayacağım derken üçüncü sene sınava girip ilkinin başarıyla vermeme rağmen ikinci sınavda başarısız olunca; dedim ki ben Arshimed gibi bir icat yapacağım ve kimya mühendisi olmak zorundayım.

Bileziği koluma taktım ve bir mühendis olarak görevimi yerine getirdim. Doktor olarak babamdan bayrağı devralmadım ama ablamdan bayrağı devraldım. O Sinema - Tv'nin ilk mezunlarından. Ben de bir sene laboratuvar şefliği yaptıktan sonra bu sektöre geçiş yaptım. Sektörde beni heyecandıran bir şey yoktu sadece insan ilişkilerim kuvvetliydi ve her geçen gün adım adım mesleğimi seçer oldum. Şimdilerde görüyorum ki en başta eğitimini almam gereken branş meğerse bu sektörmüş. Hayat bazen sizi istediği yöne savuruyor, anlamıyorsunuz bile akıntıya kapıldığımızı...

Bugün Tümay Özokur nasıl bir anlayışla ve hangi oluşumlarla yoluna devam ediyor?

İlk olmak ve lider olmak en sevdiğim özelliklerimden biridir. İlk oyuncu ajansını kurdum ve bununla birlikte oyunculukta menajerlik sistemi gelişti. Şimdilerde elinizi çarptığınız herkes "ben menajerim" diyor. Dolayısıyla farklı bir yapılanmaya girmem gerektiği için Şöhret Yönetimi ve Kariyer Planlaması konusunda atılımlar yaptık. Beş sene önce Türkiye'de bir ilki gerçekleştirerek, psikoterapist Çağatay Öztürk ile çalışmaya başladık. Normal şartlarda bu, menajerlik sistemi içerisinde yer alan bir durum değildir ve dediğim gibi yine ilk bizim kurumumuzun verdiği bir hizmettir. Çok güçlü bir kadroyla markalaşma, şöhret ve kariyer yönetimi konularına farklı bir bakış açısı getiriyoruz. Geçen sene, Tümay Özokur Atölye'yi kurduk, atölyemiz de yine bir ilki gerçekleştirdi çünkü sektöre donanımlı ve bilinçli oyuncu yetiştiren tek kurumuz. Oyuncu adayı hukuksal hakları, mali sorumlulukları, sette çalışanların görev tanımları, set adabı ve daha birçok konuyla atölyede bilinçli ve donanımlı bir duruma getiriliyor. Atölye hizmetlerimizde çok ciddi sürpriz paketlerimiz olacak. Bizi takip etsinler...

Birçok oyuncu için dönüm noktası olduğunuz ve bu sektöre çok başarılı isimler kazandırdınız. Bu bağlamda Tümay Özokur Atölye'yi kurdunuz. Bu süreç hakkında bilgi verir misiniz? Oyuncu olmak isteyenlere neler önerirsiniz?

Oyunculuk eğitimi veren çok kaliteli kurumlar vardı, ama oyuncu adayları mali yükümlülükler, sosyal medyayı kullanmak, show-reel hazırlamak, senaryoyu doğru okumak ve yorumlamak gibi daha birçok sektörel konuda kısır kalıyorlardı. Yapılması gereken şey,

konusunda donanımlı sahibi, bilinçli oyuncular yetiştirmektir. Bu konuda bize yapımcılar, yönetmenler ve basındaki duayenlerin hepsi çok destek verdi. Tümay Özokur Atölye'den mezun olan bir kişi hem oyunculuk eğitimi almış oluyor hem de sektöre dair bilinmesi gereken tüm ipuçlarını öğreniyor. Bu ay itibarıyla, çok talep olduğu için Oyunculukta İlk Adım Atölyesi de kuruldu ve devamında atölyemiz bir yaşam atölyesi haline gelecek. Yapılmamış, gerçekleşmemiş bir sürü ilke Tümay Özokur olarak kurumsal kimliğimize yeni değerler katmış olacağız. Oyunculuk ve şöhret ikilisi yan yana geldiğinde son derece tehlikeli bir boyut alabiliyor. Biz bir mühendis de olsak bir yazar da olsak kariyerimizi doğru yönetmek konusunda maalesef bilinçli adımlar atamayan bir toplumuz. Bizim arayışımız, şöhret yolculuğunda açmazlara ve sapmalara uğrayan oyuncuların neden bu şekilde davrandığı sorusuyla başladı ve baktım ki bunun alt metni tamamen psikolojik.

tanımla alakalı bir durum yoktu dolayısıyla oyuncunun psikolojisini tanımak ve bu tanım üzerinden hareket etmek çok önemliydi. Psikoterapist Çağatay Öztürk ile bu durumu paylaştım ve hem marka danışmanlığı, hem sosyal medya danışmanlığı hem de psikolojik danışmanlık gibi birçok dalda şöhret yolculuğuna çıkmış olan oyuncu ve oyuncu adaylarını daha iyi anlayarak, daha iyi çözümlerle onların kariyerlerine doğru katılımı bulmayı daha uygun buldum. Bu zamana dek, sektöre çok değerli oyuncular kazandırdık. Bunların birçoklarıyla yola devam edenken bazılarıyla yolumuzu ayırdık. Oyuncu olmak isteyenlere önerim kiminle yola çıkacaklarını, kimin kendilerine kalavuzluk yapacağını doğru belirlemeleri çünkü çok menajer, çok ajans ve çok fazla kurum var. İyi araştırınlar, her "menajerim" diyen, her "ajans sahibiyim" diyen insana güvenmesinler.

Oyuncuların kariyerlerini ve şöhretlerini doğru yönetebilmeleri için nasıl çalışmalar yapıyorsunuz? Bahseder misiniz?

Kariyer ve şöhretlerini doğru yönetebilmeleri için ekip çalışması yapıyoruz. Psikolojileri, fiziksel özellikleri, oyunculuk kabiliyetleri ve hedeflerini doğru belirledikten sonra onlara bir rapor hazırlıyoruz; en ince detaylara varıncaya kadar tüm analizlerini çıkarıyoruz.

Bugüne gelmenizde nasıl bir yol izlediniz? İş disiplininizden ve yaşam felsefenizden bahseder misiniz?

Benim yaşam felsefem "sevgisiz her şeye hayır". Sevginin bulunmadığı hiçbir ortamın verimli olacağını düşünmüyorum. Mesleğimi çok seviyorum; benimle aynı pencere-

den bakabilen, sevgi, saygı ve iş etiğinin esas alındığı platformda buluşabildiğim kişilerle yol arkadaşlığı yapıyorum. Yenilik ve yenilenmek benim için çok önemli. Kaliteden asla ödün vermiyoruz... Zaten gerek oyuncu olsun gerek iş arkadaşımız olsun aynı hedefte kilitlenmediğiniz zaman yol ayrımı kaçınılmaz oluyor. Disiplinli, ilkeli ve dürüst olmak koşuluyla her zaman olumlu düşünerek yola vazgeçmeden devam ettim. Ailemin bunda çok önemli bir etkisi var. Eşim her zaman işimde desteğim oldu. Beni yetiştiren anne, babama ve ablalarıma çok teşekkür ediyorum. Sevmeyi ve sahip çıkmayı bana çok güzel öğretmişler.

Tümay Özokur özel hayatında neler yapmaktan keyif alır. Uğraşları nelerdir?

İki çocuk annesiyim. Sekiz sene anne çocuk programı yaptım. İki evladımı da televizyon ekranında dünyaya getirdim. Çok kaliteli bir çocuk programı hazırlayıp seyirciyle buluştuğumuzdan aldığımız geri bildirimler bizi her zaman çok onurlandırdı ama televizyon sektörüne baktığımızda çocuk, reklam alınabilecek bir mecra olarak gözükmüyor. Bu yüzden de çocuk programları dendiğinde akla çizgi filmler geliyor. Bundan dolayı çok ciddi tüzüntü duyuyorum. Programın yanı sıra bir çocuk dergisinde editör ve köşe yazarı olarak görev aldım. Çocuklara dair olabilecek her türlü sosyal sorumluluk projesi veya her ne varsa, her türlü mecrada görev almaya gönüllüyüm. Uzun zamandır çalışmalarını sürdürdüğümüz "Ödevsiz ev kampanyamız" var. Ev ödevlerinden bunalmış, tükenmiş olan çocukların sesi olmak istiyoruz. Kurumumuzda sürekli sosyal sorumluluk projeleri gerçekleştiriyoruz.

Ben daha önceden de radyo ve televizyon sunuculuğu yaptığım için hep insanlara sesimi duyurmak konusunda etkin ve etkili rol oynadım. Şimdilerde aldığım yaşam koçluğu eğitimimle aynı zamanda profesyonel anlamda yaşam koçu ya da mentor olarak da hayatıma devam etmek istiyorum. Durmuyorum, pes etmiyorum, yorulmuyorum, çalışmayı seviyorum, keyif alıyorum. Beni ne olursa olsun hiçbir şey yıldıramıyor. Anne olmak çok keyifli, gökkuşağının altından iki defa geçmiş olmanın hazını yaşıyorum. Sadece keşke daha erken yaşta doğum yapaysaydım da üçüncü çocuğu da yapabileseydim diye düşünüyorum. Allah evlatlarımıza uzun sağlıklı ömürler versin. Anne olmak dünyada bir kadının sahip olabileceği en özel duygu. Bunu da işinde başarılı birleştirebiliyorsan gerçekten tadından yenmiyor. Kendime çok zaman ayırmıyorum bu konudan ötürü biraz rahatsızım. Dans etmek, yüzmek, plates yapmak istiyorum ve sürekli erteliyorum. Bana özel bir yaşam koçu lazım galiba.

OĞLUM ANABİLİM'DE ATATÜRK'ÜN İZİNDE, İYİ BİR SPORCU OLARAK YETİŞİYOR

Anabilim'in benim için çok özel bir yeri var. Bütün kurum çalışanlarıyla birlikte çok güzel bir dostluğu paylaştım. Kaliteli bir kurum olduğunu düşünüyorum. Okulun her branşıyla ilgili programım için birçok çekim yaptım, gerçekten eğitim alan öğrencilerin ve de öğretmenlerin kalitesini bizzat yaşayarak gördüm. Biz birbirine destek olan bir kardeş kurumuz. Oğlum Dora, Anabilim'in basketbol takımında, hocası onu çok başarılı buluyor; bu da beni inanılmaz gururlandırıyor. Daha önce yüzme takımındaydı orada da çok başarılıydı, öğretmenleri bırakmasını istemediler ama maalesef Dora bıraktı. Ben özellikle antrenör Barış Bul'u çocuklarımın spor hayatında klavuz olarak görüyorum. Şu an kızım Karen iki yaşında, en kısa zamanda Barış Hoca'ya teslim edeceğim, zira Karen'in senkronize yüzme konusunda eğitim almasını çok arzu ediyorum ve Anabilim bu konuda da doğru adres. Çocuklarımın spor hayatları bu kuruma emanet. Yabancı dil bilsinler, sporla uğraşsınlar, enstrüman çalabilsinler yeter, çok şey mi istiyorum acaba(gülüyor). Oğlum Dora'nın da iyi bir eğitim aldığı düşünüyorum, sizlerin de sayesinde Atatürk'ün izinde, iyi bir Türk evladı ve sporcu olarak yetişeceğine eminim. Tüm Anabilim Eğitim Kurumu ailesine teşekkür ediyorum.

TİYATRO OYUNCUNUN ANTRENMANI VE YENİLENME ALANIDIR

ÜNLÜ OYUNCU MAHİR İPEK, "ZENGİN KIZ FAKİR OĞLAN" DİZİSİNDE HAYAT VERDİĞİ SARP GÜROL'UN AKSİNE MÜTEVAZİ, DÜRÜST, CANA YAKIN, HERKESİ KUCAKLAYAN BİR İSİM. SAMİMİYETİNİ İŞE HALK OZANI BABASININ "İNSANA DEĞER VEREN" YAKLAŞIMINDAN ALDIĞI ŞÜPHEŞİZ. HER ROLÜ SÜZGECİNDEN GEÇİREREK YENİDEN BİR ADAM YARATTIĞINI VE BUNUN DA EĞİTİMLE MÜMKÜN OLABİLECEĞİNİ SÖYLEYEN MAHİR İPEK İÇİN TİYATRONUN ANLAMI DA BAMBAŞKA. KIRMIZI AKTÜEL DERGİSİ OLARAK BİZ DE MAHİR İPEK'LE "ZENGİN KIZ FAKİR OĞLAN" SETİNDE BİRARAYA GELDİK VE KEYİFLİ BİR SÖYLEŞİ GERÇEKLEŞTİRDİK.

Nasıl bir çocuktunuz? Ailenizden bahsedebilir misiniz?

Manevi anlamda çok zengin, maddi anlamda çok fakir bir aile de büyüdüm. Babam işçi emeklisi ama aynı zamanda halk ozanıydı. Müzik dolu bir evin içerisinde büyüdük dört kardeş. Bunun yanında ekonomik zorluklarla geçen bir çocukluk yaşadık. Ama babamın bir ozan olması ve hayata dair ufkunun açık olması bizim mesleki anlamda yönelmemize ve kendimizi geliştirmemize çok katkı sağladı. Hayatımızda neyi seçtiyse babam da hep arkamızda durmuştur. "Önce kendini garantiye alacak bir meslek seç" baskısından uzak büyüdük. Bu anlamda çok şanslı olduğumu düşünüyorum. Çocukluğumuz boyunca babamın arkadaşlarının yani müzik alanında değerli isimlerin evimize gelmesi ve onların bulunduğu atmosferi solumak da benim için çok önemliydi.

Sanata olan yakınlığınız çocukluğunuzdan geliyor diyebilir miyiz?

Aslında içimdeki birikim çok da ortaya çıkmadı çocukluğumda, ta ki liseye başlayana kadar. Lisede edebiyat öğretmenimin zoruyla bu işe başladım; dersteki gözlemlerinden yola çıkarak beni yönlendirdiğini söylerdi. İlk defa elime bir tiyatro metni aldığım zaman, "Evet, benim işim buymuş" dedim aslında. Hatta ilk repliği okuduğumda benim için doğru mesleğin oyunculuk olduğunu anlamıştım. O günden sonra aklımdan başka bir meslek geçmedi.

Eğitim hayatınız bu anlamda nasıl şekillendi? Oyuncu olmak konusunda hiç kaygı yaşadınız mı?

Üniversite ve tiyatroya başladığım yıllarda diziler ve televizyon projeleri çok yoktu. Açıkçası o zamanlar televizyonda yer almak gibi bir şey de yoktu aklımda. Sadece tiyatrocunun ve sahneye çıkmak hayalimdi; ekonomik getirisinin olmayacağını bile bile tercih etmiştim. Dizi çok sonra sektör haline geldiği için daha sonra bu alana da yöneldim. Ama hayatımdan hiçbir zaman tiyatroyu çıkarmadım. Yani üniversiteyi ideallerim doğrultusunda tercih ettim.

Üniversite yaşamınız nasıl geçti?

Aslında üniversiteye geç başladım. Çünkü öncesinde Ankara Sanat Tiyatrosu'na girmiştim; 18-19 yaşlarımda... Altan Erkekli, Rutkay Aziz, Cezmi Baskın'la usta çıkar ilişkisiyle mesleğe adım attım ve burada çalışmaya başladım. Belli bir süre sonra yani 24 yaşımıdayken bu işin akademik boyutunu da merak ettim ve sınavlara girdim. Bilkent Üniversitesi Tiyatro Bölümü'nü burslu olarak kazandım. Yurtdışından gelen hocalarımız hayatıma çok şey kattı; o güne kadar biriktirdiklerimin yanında bana yeni bakış açıları da kazandırdılar. İyi ki üniversite okumuşum diyorum. Ama okurken Ankara Sanat Tiyatrosu'ndan da kopmadım. Mezun olduktan sonra da hayat başladı.

Tiyatro için de eğitim çok önemli o zaman?

Tiyatro belki matematik değil ama sosyal bir bilimdir. Basit bir iş değildir ve bunun yöntemleri vardır. Yeteneklerinizle bu yöntemleri aşabilir ve belki birkaç rolde başarılı da olabilirsiniz. Ama hayatınız boyunca karşınıza gelecek her rolü çözümlemeniz ve ona yeni bir bakış açısı getirmeniz mümkün değildir. Bu işin eğitimini almamış kişi sürekli kendini tekrar eder; hep aynı kadını ve aynı adamı oynamaya başlar.

İlk sahneye çıktığınız an neler hissettiniz? Neler geçti aklınızdan?

Müthiş bir büyü sahneye çıkmak. Öncelikle sizi izlemeye gelen kişiler bunun karşılığında bir ücret ödüyor. Bu nedenle sizden bunun karşılığını bekliyor. Bunun ayrıca bir sorumluluğu var. Elbette en önemlisi oyun bitip de çıkıp selamınızı verdiğinizdeki seyircinin tepkisidir. Bu inanılmaz bir duygu, beni alıp başka yerlere götürüyor; hâlâ da öyledir. Sahneye çıktığım ilk gün nasılsa bugün de heyecanım, coşkum aynı.

Başarınızı getiren de yitirmedığınız bu heyecan değil mi?

Aynen dediğiniz gibi. Çünkü tiyatro benim için çok özel. Başka bir alanı ya da işi küçümsemek anlamında söylemiyorum. Ama tiyatrodaki seyirciyle karşı karşıya olmak bambaşka. Beni tiyatro kökenli, televizyonda yer alan arkadaşlarım anlayabilir. Ki, tüm oyuncuların aslında tiyatro yapması lazım. Çünkü tiyatro oyuncunun antrenmanıdır. Oyuncuyu ayakta dinamik tutan ve kendini yenileyen bir alandır. Eğer tiyatrodan koparsanız mesleğin diğer alanlarında; televizyon ve sinemada kendinizi yenileyemezsiniz. Var olabilmek için tiyatro yapmanın şart olduğunu düşünüyorum.

Dizi ve tiyatro oyunculuğu arasında bir fark var mı?

Aslında yoktur; oyunculuk, oyunculuktur. Birinde seyircinin gözleri,

Sancaktepe Kampüsü öğrencimiz Tuana Deryahan, Ataşehir Kampüsü öğrencilerimiz Nisan Gücüm, Tuana Kanatlı, Ceren Seyhan ve Tuğra Pehlivan ile ünlü oyuncu Mahir İpek'i ziyaret ettik.

ÖĞRENCİMİZ CEREN SEYHAN SORUYOR

Size, Demet Akbağ'a ve Gülse Birsel'e hayranım. Ve siz her ikisiyle de çalışma fırsatı buldunuz. İyi oyuncularla oynamak motivasyonunuza katkı sağlıyor mu?

İyi oyuncularla oynamanın keyfi bambaşka olur. Demet Akbağ'ı işini çok ciddiye alan ve bunun için kendisiyle olumlu anlamda sürekli kavga eden bir oyuncu. Rolü için her zaman en doğrusunu arıyor. Sahnesine hazırlıklı gelen, ne yapması gerektiğini bilen usta bir oyuncu olduğu için Demet Akbağ'la aynı filmde yer almak çok özeldi. Çok değerli bir kariyeri var ve setteki tüm oyunculara destek olup, yüreğini açıyor. Bu anlamda ekibin enerjisini de yükseltiyor. Benim için hem iyi bir partner hem de iyi bir dost oldu. Gülse Birsel'in yazarlığı çok değerli. Çünkü mizah yazmak çok zor bir şeydir. Mizahın dilini, kelimelerini bu kadar iyi kullanan, özentili davranan biri Gülse Birsel. Beni konuk oyuncu olarak çağırıldıklarında koşa koşa gittim diyebilirim.

diğerinde kamera vardır. Kamera oyunculuğunun farklı, tiyatro oyunculuğunun farklı zorlukları var. Kamera oyunculuğunda, sahneyi keserek çalışmak, plan plan çalışmak, açısını ve karşı açısını çekmek ve bu arada aynı duyguyu devam ettirebilmek zordur. İkisini aslında birbirinden ayırmıyorum. Sadece teknik açıdan birbirlerinden farklılar. Oyunculuk kendini sürekli geliştiren ve devinen bir alan.

Bugüne kadar yer aldığınız projelerde hangi rol size daha yakın ve özeldi?

Benim için özel olmayan rolleri kabul etmiyorum zaten. Bana bir karakter geldiğinde; "Ben bununla ne yapabilirim, bu karakteri nasıl yaşatırım, bu karakteri Mahir'le nasıl kaynaştırabilirim?" diye düşünüyorum. Önemli olan bedenimize o karakteri yerleştirmeyi başarabilmek, işte o zaman farklı olabiliyorsunuz. Bugüne kadar yaptığım bütün karakterlerin birbirine benzememesi için çok özen gösterdim. Oynayacağım rolleri süzgecimden geçirerek yeni bir adam yaratıyorum. Televizyon için konuşacak olursak, benim ilk işim Kınalı Kar dizisiydi. Bu diziyi bir başlangıç olarak kabul ettiğim için özeldir. Haneler'deki emlakçıyı da seviyordum seyirciler. O bir tipti. Bu tipi hayatın içine dâhil ettik. Emlakçıyı unutmadım ve çok sevdim. Bu nedenle ilerleyen yıllarda bunun ilgili projelerim olacak. Bir de farklı olan bir konsept vardı; Heberler. Hiç denemediğimiz bir işti. Buradaki mizah soğuk ve ciddi bir mizahtı. "Doğru mu söylüyorlar, yoksa dalga mı geçiyorlar" tarzında seyircinin de kafasını karıştıracak şekilde tüm ciddiyetimizle sunduk. Mizahı karikatürize etmeden, tamamıyla gerçek hayatmış gibi yaptık. Bu anlamda da çok ciddi bir başarı elde ettik.

Yıllar önce çırac olduğunuz bir tiyatroya yönetici olmak nasıl bir duygu?

Ankara Sanat Tiyatrosu'nda gençliğim geçti. 2009 yılında da Ankara Sanat Tiyatrosu'nun yönetimini üç arkadaş devraldık. O günden bu yana hem oyuncu hem de yönetici olarak keyifle çalışıyorum.

Haftada iki-üç gün Ankara'ya gidiyorum. 52 yılını tiyatroya vermiş böylesi özel bir tiyatroyu yaşatmak elbette çok değerli ama çok da zor. 52 yıldır ayakta durmaya çalışan bir salonu yaşatmaya çalışmak bizim için büyük bir macera, özveri. Sadece kendim için demiyorum, orada çalışan herkes bunun için özveride bulunuyor. Umarım bu zorlu günleri atlatıp, tiyatromuzu yeni nesillere aktarmak ve bayrağı gençlere teslim etmek isteriz. Başka ülkelerde bu kadar yıl izleyiciyle buluşmuş bir tiyatroyu pamuklara sarıp sarmalarlar. Oysa bizim, Türk tiyatrosunun kilometre taşlarından olan böyle bir kurum için hiç destek görmememiz de çok üzücü. Tiyatromuza aslında izleyici sahip çıkıyor; salonlarımızı dolduruyor ama böyle kurumların sadece seyircilerle ayakta kalması mümkün değil. Bir ülkenin ne kadar gelişmiş olduğu bizim ülkemizde yanlış anlaşıyor. Bizde gelişmişlik yüksek binayla, otoyolla ölçülüyor. Elbette gelişmişliğin içinde bunlar da var. Ama gelişmişlik aslında kentte ne kadar müze, tiyatro, opera, sergi salonu olduğuyla ilgilidir. Gelişmişliği kültürle ilişkilendirmeliyiz aslında. Bizim bunu hızla değiştirmemiz gerekiyor. Mesele sadece Ankara Sanat Tiyatrosu değildir, mesele ülkemizde topyekûn sanatı büyütme. Sanat ne kadar büyürse çocuklarımız o kadar birey olabilirler.

Tiyatroya yönelmek isteyenlere neler söylemek istersiniz?

Aslında tüm çocuklar belli alanlarda yeteneklidir. Yetenekler belli bir yaştan sonra törpülenir. "Benim çocuğum yeteneklidir bu alanda, bunu yapın" söylemlerine karşıyım. Mesleki anlamda oyunculuk ve tiyatroyla ilgili kararların biraz daha ileri ve bilincin oturduğu yaşlarda verilmesi çok daha doğrudur. Çocukken oyuncu olmak isteyen birinin hayali, belli bir yaşa geldiğinde değişebilir. Ama mutlaka oyuncu olmak istiyorsa bu işin eğitimini almak zorundadır. Kısacası hayata dair umudumuzu kaybetmememiz gerekiyor. Umudumuz kaybedersek hayatta, her şeyimizi kaybederiz.

30 SANİYELİK BİR İNCELEME,
YAŞAM BOYU
FARKLILIK YARATIR.

İNSANIN ZEKÂSINI DİZGİNLEMİYİ ÖĞRENDİĞİ VE BU SAYEDEDEN YENİ DÜNYALAR YARATABİLDİĞİ ÇOK ÖZEL BİR ALANA; TASARIMA DOĞRU BİR KAPILAR ARALİYORUZ HEP BİRLİKTE. REHBERİMİZ, BU ALANDA NİCE GENCİN YAŞAMINA DOKUNMAYI BAŞARABİLMİŞ BİR İSİM; YILDIZ KALKAVAN. KARIYERİ BOYUNCA ELDE ETTİĞİ BİRİKİMLERİ, KENDİ ADIYLA KURDUĞU GÜZEL SANATLARA HAZIRLIK ATÖLYESİNDE VE BİLGİ ÜNİVERSİTESİNDE YENİ TASARIMCI ADAYLARINA AKTARAN YILDIZ KALKAVAN, AYNI ZAMANDA ÖĞRENCİLERİMİZDEN EFENİN ANNESİ. KALKAVAN, "SEVGİNİN DİLİYLE" YOĞRULAN EĞİTİM ANLAYIŞIYLA YALNIZCA ÖĞRENCİLERİNİN DEĞİL, ÜLKEMİZİN GELECEĞİNE DE KATKI SAĞLIYOR. ÇÜNKÜ YETİŞEN HER YENİ TASARIMCI, ÜLKEMİZİN ÇOKÇA İHTİYAÇ DUYDUĞU AYDINLIK GENÇLER ARASINDA YERİNİ ALIYOR.

TASARIMIN YILDIZLARI SEVGİNİN DİLİYLE YETİŞİYOR

Öncelikle nasıl bir ailede ve ortamda büyüdünüz? Hayalleriniz nelerdi?

Ailem konusunda çok şanslı olduğumu düşünüyorum çünkü çocukluğunuzda, ailenizde yaşanan, görülen ve hissedilen her şey gelecekte kişiliğinizi oluşturmanızda çok önemli bir etken. Biz beş kardeşiz ve hepimiz böyle bir ortamda büyüme şansını elde ettik. İnsana, doğaya ve sanata olan sevgim ailem sayesinde oldu. Kız kardeşlerimin hepsi güzel sanatlar mezunu. Bu konuda birbirimize desteğimiz çok fazladır ve ileriye yönelik hedeflerimiz ve hayallerimiz hep aynı doğrultuda oldu. Şu anda yaptığımız meslek en büyük isteğim ve hayalimdi...

Eğitim hayatınızın şekillenme sürecini paylaşır mısınız?

Hayatımda resim hep vardı. Orta ve Lise eğitim döneminde matematik bölümü öğrencisi olsam da, güzel sanatlara olan eğilimim hep ağır bastı. Bunun sonucunda güzel sanatlar fakültelerinin sınavlarına girdim. Kazandığım üniversiteler arasında Mimar Sinan Üniversitesi'ni tercih ettim. Seçimim Sahne Sanatları Tiyatro Dekor Kostüm Bölümü yönünde oldu. Bu süreci, tasarımcılar, sanatçılar ve değerli hocalarım sayesinde çok keyifli geçirdim. Mimar Sinan'lı olmak her zaman gurur kaynağım oldu.

Sonrasında iş yaşamına nasıl atıldınız?

Üniversiteden bölüm birincisi olarak mezun olduğum gün TRT ekibi proje sunumundaydı ve ilk iş teklifimi o gün TRT ekibinden aldım. Sanat yönetmeni asistanlığı ile iş hayatıma atılmış oldum. O yıllarda, ATV, Star, Kanal D gibi özel televizyon kanalları birbiri ardına açılmaya başlamıştı. Televizyon sektöründe çok fazla iş alanları doğdu. TRT'den sonraki

işim yine aynı konumda ATV kanalında oldu. Televizyon dünyası beni ne kadar mutlu etse de yapabileceklerimin daha fazla olduğunu düşünerek arayışlara girdim. Üniversite hocalarımın okulda kalmam yönündeki dilekleri, yine başka okullardan aldığım teklifler, yeni sanatçılar, tasarımcılar yetiştirme heyecamı bu arayışımı doğruladı. Kararımı vermiştim; Marmara Üniversitesi Pedagojik Formasyon dersleri aldım. Çamlıca Kız Lisesi'nde resim öğretmeni olarak göreve başladım. Bu süreçte tasarım ile ilgili özel sektörden gelen teklifi de değerlendirdim. Birçok projede bulundum. Farklı okullarda dersler verdim.

İş yaşamınızın doğrularınız çerçevesinde şekillendiğini görüyoruz, umutsuzluğa kapıldığınız oldu mu hiç?

Sorgulamalarım, endişelerim oldu tabii ama hiç umutsuzluğa kapılmadım. Bir tarafta eğitim alanında çalışırken, diğer tarafta tasarım da yapıyordum. Aldığım eğitim tasarımı yönünde olduğu ve eğitimciliği de sevdiğim için ikisini birlikte yürütebileceğimi düşündüğüm süreçte bir ışık daha yandı ve güzel sanatlara hazırlık kursları veren "Birleşik Sanat Evleri" kurumuydu yolum keşişti. 13 yılımı Birleşik Sanat Evleri'nde eğitmen ve yönetici olarak geçirdim.

Peki, yaşamınızda bir dönüm noktası oldu mu?

Geçirdiğim bir kaza sonucu bir yıl kadar bu kurumdan ayrılmak zorunda kaldım. Bu dönemi çok değer verdiğim Ressay Yakut Kalkavan (ablam) atölyesinde, resim ve tasarım dersleri vererek öğrencileri güzel sanatlar fakültelerine hazırladım. Bu birebir eğitim diyalogunun hem kendim hem de öğrencilerim için daha mutlu, daha verimli ve sonuç odaklı olduğunu fark ettim. Bu benim için bir dönüm noktası oldu.

1996 yılından bu yana yetiştirdiğim binlerce öğrencinin neredeyse hepsinin hedeflerine ulaşabilmesinden ve hayatımı yeni bir rotaya oturtma isteğimden aldığım güçle 2009 yılında Yıldız Kalkavan Güzel Sanatlara Hazırlık Atölyesi'ni faaliyete geçirdim.

"Artık hayatın her noktası tasarımdan besleniyor. Kahve içtiğiniz kupadan, giydiğiniz kıyafetlere kadar her şey tasarımın birer sonucu. Endüstriden, bilime kadar, sadece estetik yönüyle değil, akılcılığı ve fonksiyonelliği ile her yerde tasarımın sihri ihtiyaç duyuluyor. Yani tüm bunları bir araya getirdiğimizde rahatlıkla ifade edebilirim ki, tasarımı gelecek belirler, geleceği de tasarım."

Yıldız Kalkavan Güzel Sanatlara Hazırlık Atölyesi'nin misyonunu ve yürüttüğü çalışmalarını paylaşır mısınız?

Burası aslında 18 yıllık yolculuğun bir sonucu. Atölyemizde güzel sanatlar sınavlarına hazırlanan öğrencilerimize destek oluyor, onların hedeflerine ulaşmaları için gereken motivasyonu sağlıyoruz.

Burada öğrencilerimizle bir yolculuğa çıkıyoruz ya da en baştan itibaren bir tasarım öyküsü yazıyoruz. Onların yetenekleri ve hayalleri bizim zeminimizi oluşturuyor. Ben bu zemin üzerinden kendi birikimlerimi aktarıyorum. Eğer yolculuğa çıkarken varmak istediğimiz hedefe birlikte ulaşabiliyorsak, işte o an benden mutlulu olmuyor. Bu zamana kadar yazdığımız yüzlerce başarı öyküsü var. Yurt dışına birlikte portfolyo hazırladığımız ve okumak için Amerika'ya, Çin'e, Avrupa'ya giden öğrencilerimiz oldu. Yani öğrenci ve hoca arasında kolektif bir süreç var.

İç mimarlık, endüstri ürünleri tasarımı, grafik tasarımı, sahne tasarımı, görsel iletişim tasarımı, gastronomi, resim, seramik, heykel, fotoğrafçılık, moda tasarımına kadar yurt içi ve yurt dışı çok farklı bölümleri hedefleyen arkadaşlarımız bizi tercih ediyor. Benim temel yaklaşımım şu; çocukların kalıplarını kırmalarını istiyorum. Çünkü maalesef eğitim sistemi içerisinde çocuklar hep bir kalıbın içerisine sokulmaya çalışılıyor. Şablon belli, yapılacak iş belli. Al bunun üzerinden devam et deniliyor. Benim içine kalıplar yaratıcılığın önündeki engellerdir. Her şey yerli yerinde olabilir ama üzerinde deformasyonlarla istediğiniz yere kadar gidebilirsiniz. Önce özgür olabileceğini, kendisi olabileceğini öğretmeye çalışıyorum. Bir yolculuğum olduğumu bildiğim için buna izin veriyorum. Kısa vadede bir şey vermek, çocuklara önce yakın sonra toparlarız deme lüksümüz olamaz. Bir yolculuğumuz var ve bizim bu yolculuk programına göre önce

dağıtsınlar, önce kendilerini tanısinlar istiyorum. Denge, sonrasında olması gerektiği gibi kuruluyor.

Öğrencilerinizle çok özel bir iletişiminiz olduğunu buraya adım attığımız andan itibaren biz de gözlemledik. Biraz bundan bahsedebilir misiniz?

Burası hayatımın motivasyon kaynağı ve bana güç veriyor. Daha önce yaptığım işlerden farklı olarak kendi kimliğimle, kendim olarak var olabildiğim bir iş yapıyorum. Doğal olarak öğrencilerimin bunda çok fazla payı var. Öğrencilerimle yaşıt gibiyim. İletişimimizi de bu şekilde sağlıyoruz. Ben araya kuşak farkını koyduğum anda o çocuk bana ulaşamaz. Amacımız ona ulaşmayı sağlamak. Saygısızlık boyutunu atlamadığı müddetçe her tür samimiyeti kurabilirim. Sadece dersimi vereyim de gideyim gibi bir yaklaşımı asla kabul edemem. Yaptığınız işin hayatınızda bir anlamı olması gerekiyor. Benim dilim sevgi dili, anlayış ve empati dili. Bu belki biraz uzun sürüyor ama sonuçta çok sağlam bireyler yetişiyor. O yüzden onların bir koçu olduğumu düşünüyorum. Bunu tabii hayat koçu, kişisel geli-

şim koçu gibi düşünmeyin. Bana her zaman ihtiyaçları olduğunda, öğrenmek istediklerinde; her şekilde ulaşabileceklerini bilmelerini istiyorum.

Güzel Sanatlara Hazırlık Atölyesi'nin yanı sıra üniversitede ders veriyor ve bazı şirketlere tasarım danışmanlığı yapıyorsunuz. Hepsini birden yürütmek zor olmuyor mu?

Haftanın iki günü Bilgi Üniversitesi Moda Tasarımı Bölümü'nde öğretim görevlisi olarak ders veriyorum. Dönem dönem de gelen tekliflere bağlı olarak bir mimarlık şirketine tasarım danışmanlığı yapıyorum. Geriye kalan vaktimin tamamını ise atölyedeki öğrencilerime ayırıyorum. Aynı zamanda da bir anneyim. Her şeyden önce insan sevdiği işi yapınca o kadar da yorgun hissetmiyor kendisini. Ayrıca dediğim gibi 2009 yılından beri tüm programımı kendim ayarlıyorum. Yaşamımı böyle kurgulayabilmek 20 yılımlı olsa da şu an başarabildiğim için mutluyum. Tasarım ruhumu besliyor. Tasarımlarımın beni yansıtabilmesi, mutlu edebilmesi için önce ipleri elime almam gerekiyordu. Bu nedenle istediğim şekilde kurguladığım bir yaşam tarzını seçtim.

Aksi takdirde yorulabilir, tıkanabilir ya da yaptığım işlerde özgünlüğü yitirebilirim. Atölyede, üniversitede ya da danışmanlık yaparken farklı farklı sorumluluklarım var. Ama hepsinin özü tasarlamaya, üretmeye dayanıyor ki, bu da yaşamdan keyif almamı sağlayan şey.

Bu zamana kadar binden fazla öğrencinin bir anlamda ilham kaynağı olmuştunuz, peki oğlunuzla iletişiminiz nasıl?

Oğlumla, mümkün olduğunca beraber zaman geçiriyoruz. Ailemden gelen şansın oğlumda da olduğunu düşünüyorum. Benim ve teyzelerinin sanatçı kimlikleri onun da sürekli sanat ortamında olmasını sağlıyor. Müze, sergi, sanat fuarları, bienalleri görmek en büyük zevkimiz. Bunun yanında, farklı spor aktiviteleri öğrenme merakını da destekliyorum. Onun iyi bir eğitim almasını, topluma faydalı, insanı, doğayı sevip koruyan, başarılı bir birey olması en büyük isteğim. Bir anne olarak, belki de en büyük öğrencim kendi oğlum...

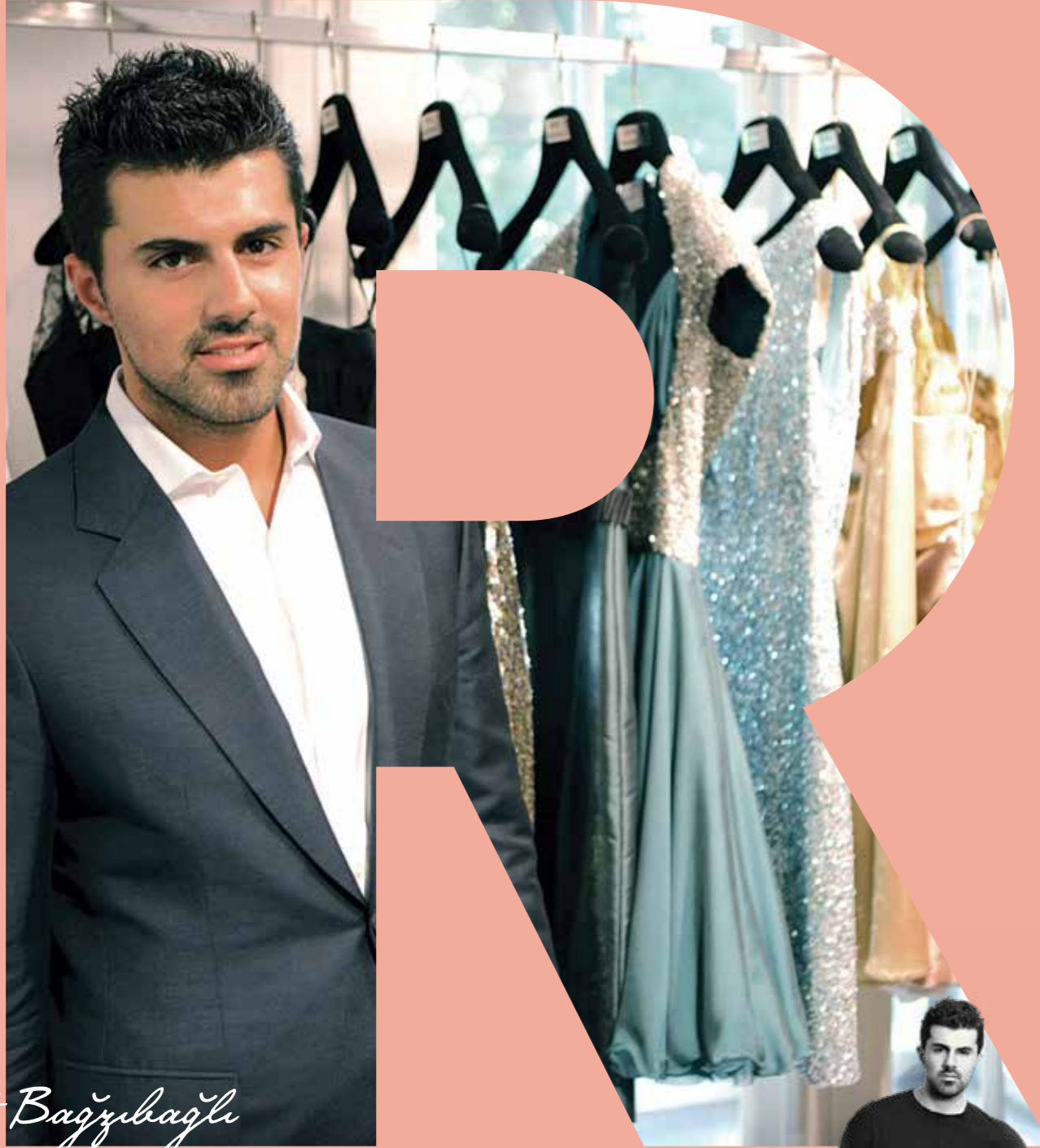
Aynı zamanda bir eğitimci olarak oğlunuz için niçin Anabilim'i tercih ettiniz?

Özel okullardan gelen çok sayıda öğrencim var; bundan dolayı yıllardır bu okulların işleyişini, eğitimini biliyorum. Aynı zamanda bir kurum işlettiğim için bazı konulara hâkimim. Mesela öğrenciler geldiği zaman onlara neler yapabileceğimizi anlatıyorum. Ama asıl olan verdiğiniz o vaatlerin arkasında durabilmektir. Bir kriz anında kriz çözülebilirliyi "Söylediklerinin arkasındalarmış" diyebiliyorsunuz. Benim için başarı oranının yanında mutluluk da önemli. Oğluma sevgide, ahlakta, insan ilişkilerinde bir şeyler katılabilecek mi, ona bakıyorum. İşte tüm bu soruların yanıtını bulduğumuz için Anabilim'i tercih ettik.

Son olarak sormak gerekirse; özel yaşamınızda sizi rahatlatan, o koşturmaca içerisinde sizi dengeleyen bir uğraşınız var mı?

Doğanın kendisi benim için başlı başına bir huzur kaynağı. Bu sebeple yaşadığım semti de doğaya ve denize yakın olduğu için seçtim. Zihnimi dengelemek için yürüyüş yapmayı tercih ediyorum. Gözüm güzel gelen her şeyi fotoğraflamak hoşuma gidiyor. Kendimi beslemek ve geliştirmek adına değişik yerler görmeye ve seyahat etmeye çalışıyorum. Stres atma yöntemim ise yelken. Her ne kadar çok vakit ayıramasam da dünyadaki en zevkli şeylerden biri yelkenle uğraşmak; bence tam bir terapi yöntemi.

Raşit Bağzıbağlı

“TASARIMLARIM KAYNAĞINI
YARATICILIKTAN VE
ÖZELEŞTİRİDEN ALIYOR”

MODANIN GENÇ VE YENİLİKÇİ TEMSİLCİLERİNDEN BİRİ OLAN RAŞİT BAĞZIBAĞLI, AYNI ZAMANDA TÜRK MODASINA UZUN YILLAR ÖNEMLİ KATKI SAĞLAYAN BİR AİLENİN ÜYESİ. KUMAŞLARIN SİHRİNDEN İLHAMINI ALARAK KARIYERİNİ ŞEKİLLENDİREN RAŞİT BAĞZIBAĞLI'NIN EN ÖNEMLİ ELEŞTİRMENİ DE YİNE KENDİSİ. ZİRA KIRMIZI AKTÜEL'İN SORULARINI YANITLARKEN BU NOKTAYA DİKKAT ÇEKİYOR VE “YAPTIĞIM İŞİ ÇOK ELEŞTİRİYORUM, YILMIYORUM. GALİBA ŞİMDİYE KADAR ELDE ETTİĞİM BAŞARIMIN SIRRI BU” DİYE KONUŞUYOR.

Modanın, tasarımın zeminini oluşturan tüm unsurların içinde dünyaya gelmişsiniz. Babanızdan ve çocukluğunuzdan bahsedermisiniz?

Babam Derviş Bağzıbağlı her zaman çok çalışan, sürekli seyahat eden ve markasını büyütmek için uğraşan genç bir iş adamıydı. Çocukluğumda babamla birlikte çok güzel anılarımız oldu. İş her zaman odak noktası olduğu için ben de hep kumaşlar arasında büyüdüm.

Detaylara, kumaşa ve modanın kokusuna çocukluğunuzdan beri aşinasınız. Ve başarınızı ödüllerle taçlandırdınız. Sizi başarıya götüren etkenler nelerdir?

Teşekkür ederim. Evet, her zaman kumaşlar içinde büyümenin ve bu anlamda ailemin sonsuz desteğinin çok büyük avantajlarını gördüm, görmeye devam ediyorum. Hep daha fazlasını hayal ettim. Farklılık için çalışıyorum. Yaptığım işi çok eleştiriyorum ve yılmıyorum. Galiba şimdiye kadar elde ettiğim başarımın sırrı bu.

Sizi “moda, tasarım” anlamında farklı kılan özellikler nelerdir?

Farklılığımı geçmişten alıyorum. Kullandığım kumaşları çok iyi tanıyorum ve istediğimi bulabiliyorum. Elbette iyi bir kumaş kaliteli dikilmeli ve üzerine yaratıcılık eklenmeli. Beni farklı kılan bu üç faktörü bir araya getiriyor olmam.

Sizin için ayrı bir önemi olan ya da sizi heyecanlandıran koleksiyonunuz hangisiydi? Neden?

2013 yazı için tasarladığım ilk profesyonel hazır giyim koleksiyonum benim için çok önemlidir. Rashid isminde bir marka yarattım. Paris Moda Haftası'nda TRANOI Moda Fuarı'na kabul oldum ve koleksiyonumu orada gösterdim. Carmen Miranda'dan ilham aldım. Rengârenk, neşeli, çok özel bir koleksiyondu. Koleksiyonumu Derviş Bağzıbağlı mağazalarında satışa sundum ve hepsi çok kısa sürede satıldı.

Türkiye artık tasarımcılarıyla adından söz ettirmeye başladı. Hatta moda programları halk tarafından çok ilgi görüyor. Herkesin bir fikri var artık. Bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Herkesin her zaman bir fikri vardı ama iş şimdi çığırından çıktı. Bu programları takip etmiyorum. Moda mesleğini çok basitleştirdiğini düşünüyorum. Yapılan programlar Türkiye'nin moda anlamında geliştiğinin bir göstergesi değil. Çok iyi tasarımcı arkadaşlarım var. Bu sezon ben de İstanbul Fashion Week'te koleksiyonumu sergiledim. Bundan büyük heyecan duydum.

Tasarımcı olmak, hayatınıza nasıl etki ediyor?

Araba kullanırken bile zihnimde bir elbise tasarlayabiliyorum. Her an, her yerde ilham gelebiliyor. İşimi seviyorum ama sosyal yaşamımda işimi konuşmayı sevmiyorum.

Okuyucularımıza ilkbahar- yaz koleksiyonunuz hakkında bilgi verir misiniz? Hangi renkler ya da hangi tarz kıyafetlerle karşılaşacağız?

Rengârenk bir yaz bizi bekliyor. RASHID yaz koleksiyonumda narçiceği öne çıkan renk. Koleksiyonumda transparan detaylı dekolte, krep kumaşlar, 50'li yıllardan esinlenerek hazırladığım diz altı etekler ve bustiyerlere yer verdim.

Kariyerini moda ile şekillendirmek isteyen gençleri göz önünde bulundurarak sormak gerekirse; bu yolda nelere dikkat etsinler?

Modada insan ilişkileri çok önemli. Bazen ne kadar bilgi birikiminiz olduğu değil, çevrenizde ne kadar iyi insan biriktirdiğiniz önemli oluyor. Her zaman sabırlı, kibar ve anlayışlı olmaya özen gösterebilirsiniz ve üretinler.

İleriye yönelik projelerinizden, hayallerinizden bahsedermisiniz? RASHID markasıyla ilgili neler söylemek istersiniz?

Tabii ki daha çok proje, televizyonda gerçekten doğru bilgi veren bir moda programı yapmak istiyorum. RASHID markasıyla ilgili daha büyük işlere imza atmak için çok çalışıyorum.

RAŞİT BAĞZIBAĞLI'NIN YAZ KOLEKSİYONU EN AZ GÜNEŞ KADAR İÇİNİZİ ISITACAK. TRANSPARAN DETAYLI DEKOLTELER, KREP KUMAŞLAR VE 50'Lİ YILLARIN RUHUNU TAŞIYAN KOLEKSİYON; RASHID MARKASININ MERAKLILARINI ŞİMDİDEN HEYECANLANDIRMAYA BAŞLADI.

“Lezzetli bir
tebessüm olmak

PAHA BİÇİLEMEZ”

ÖĞRENCİLERİMİZDEN FURKAN ÖZKARA’NIN ANNESİ VE AYNI ZAMANDA PASTA SANATÇISI VİLDAN ÖZKARA İLE TATLI BİR YOLCULUĞA ÇIKIYORUZ HEP BİRLİKTE. PASTA YAPARKEN İÇİNDEKİ YARAMAZ ÇOCUĞU ORTAYA ÇIKARDIĞINI SÖYLEYEN VİLDAN ÖZKARA’NIN YAPTIĞI HER BİR PASTA, BİR SANAT ESERİ GİBİ. ÖZKARA, ÖZEL ANLARDA İNSANLARIN HAYALLERİNE DOKUNMANIN, MUTLULUĞUNA ORTAK OLMANIN MUHTEŞEM BİR DUYGU OLDUĞUNU SÖYLÜYOR.

Butik pastacılık anlamında başarılı işlere imza atan Vildan Özkara, yaptığı işi www.tatlidünyalar.com’da öylesine güzel ve sevgiyle anlatmış ki, paylaşmak istedik: “Şeker ve unun mükemmel uyumuyla çıktığım bu yolculuk minik oğlumun kocaman yüreğindeki hayallerle başladı, yavaş ve emin adımlarla devam ediyor... Şeker nadide anlarımızı tatlandıran ve nice özel günümüze çeşitli varyasyonlarla eşlik eden, un ise tüm sevdiğimiz, bizi mutlu eden hamur işi tatların yapıtaşı olan küçük beyaz parçacık. Tüm basitliğine rağmen güzel bir tarif; usta eller ve sevgi dolu bir kalp ile birleşince harikalar çıkarır ortaya. Harfler usta şairin kaleminde divana, notalar dahi bestecilerin portesinde senfonilere dönüştüğü gibi her un tanesi de bir sanat eseri olmaya adaydır. Bu taneciklerden biri olan “Tatlı Dünyalar” ise kısa süre önce küçük bir evde dünyaya geldi. Sevgiyle yoğrulmak ve yaşamınıza yeni bir lezzet katmak için... Sevgiyle dolu özel anlarınızda yanınızda olmak, mutluluklarınıza eşsiz renk ve tatlarla eşlik etmek en büyük arzumuz. Tatlı Dünyalar, sevgiyle çıktığı bu yolda, dünyanın çeşitli yerlerinden getirilen seçkin malzemelerle birleşti ve eşsiz tatlar ortaya çıkardı. Lezzetindeki gizemi dünyanın tüm iklim ve topraklarının güzelliğine borçludur...”

Sizi kısaca tanıyabilir miyiz?

Her şeyden önce kocaman yüreği olan Furkan Özkara’nın annesiyim. İşletme mezunuyum. Sekiz yıl özel sektörde çalıştıktan sonra bir süre eşimle Afrika’da yaşadık. Oğlumun doğumuyla birlikte çalışma hayatıma ara verdim; onunla bizzat ilgilenmek istedim.

Tatlı dünyalara yolculuk ne zaman başladı?

Oğlum 4’üncü yaş gününde pastasını benim yapmamı istedi. Bu alanda hiç tecrübem olmamasına rağmen ilk denememde hiç de fena bir sonuç çıkarılamadım. Çok eğlenceli bir alana adım attığımı fark ettim. Eşimin de desteğiyle bu alana yöneldim.

Butik pastacılık ve figürleme sanatında en önemlisi A’dan Z’ye özenli çalışmaktır. Pastanın tasarımından içeriğine, ortamınızın hijyeninden katkısız doğal ürünlere kadar her şey çok önemli. Belli bir düzen ve özen içinde olmalıdır. Keklerin olmazsa olmazı kabartma tozunun bile olmadığı bir dünyada çalışıyorum; katkısız ve özgün... Her bir malzememi doğal ürünlerden seçiyorum. Çikolata, baharat gibi malzemeleri yurt dışından, anavatanlarından getiriyorum. Her şeyden önce bu bir sanat; bir hayali gerçekleştiriyorsunuz. Ve bunu içinizdeki sanatçı ruhu uyandırarak, emeğinizi, tecrübelerinizi ve disiplininizi harmanlayarak yapıyorsunuz. Çok şanslıyım ki, sanat dolu bir evde yaşıyorum. Eşim aynı zamanda kompozitör; bu sayede piyano, beste ve klasik müzik üçlüsü her daim yanımda. Atölyemin yegâne eşlikçisi klasik müzikle çalışmak ayrıca huzur verici.

Neler hissettiriyor?

Bu işi yaparken karşınızdaki insanın en özel gününde hayallerine dokunuyor, onları gerçekleştiriyorsunuz. Onların mutluluğu, tebessümleri paha biçilemez. Bundan daha değerli ne olabilir ki? Ve bazen aranızda özel bir bağ oluşuyor ki her güzel anlarında onlara eşlik eder oluyorsunuz. Ailelerinden biri gibi... Çok şanslıyım, çok sevdiğim bir işim var. Bu iş, değerli anlarında beni de yanlarında isteyen; samimi, içten, birçok insan tanıyama imkân veriyor.

İşinizi daha da ileriye taşımak adına neler yapıyorsunuz?

Son üç senedir sürekli olarak ülkemizde ve dünyanın çeşitli ülkelerindeki ünlü pasta şefleri ve figür ustalarından eğitim alıyorum. Her işte olduğu gibi bu alanda da sürekli kendinizi güncel tutmanız ve geliştirmeniz gerekiyor. Yurt içi ve yurt dışında bu sanatı yapan her sanatçı gibi özgün ürünler yapmak benim için çok önemli. Bunun için de hayal gücünüzü yüksek tutmanız ve içinizdeki çocuğun yaramazlık yapmasına izin vermeniz gerekiyor. Ben ilhamımı Furkan’ımdan alıyorum. Onun o güzel aklı ve zevkine de danışıyorum. Furkan sayesinde başladığım bu süreç beni çok güzel bir noktaya getirdi. Daha önce keşfetmediğim yönlerimi görmemi sağladı. Üç senedir profesyonelce yaptığım bu işi son 6 aydır farklı bir kulvara daha taşıyarak atölyemde eğitimler vermeye başladım. Bildiklerimi paylaşmanın, bu güzel alana güzel insanlar kazandırmanın hazını yaşıyorum.

OĞLUMUZU GÖNÜL RAHATLIĞIYLA ANABİLİM’E EMANET ETTİK

Anabilim’i tercih etmeden önce çok kapsamlı bir araştırma yaptık eşimle. Gerek oğlumuz ve aile yapımıza, gerekse değerlerimize uyan bir okul olsun istedik. Anabilim’e ilk geldiğimizde bizi en çok etkileyen; her şeyin bir disiplin içinde işleyişi oldu. Gözümüz arkada kalmadan oğlumuzu emanet edebileceğimiz bir okul olduğunu gördük. Bu nedenle üç yıldır Anabilim ailesiyle birlikteyiz; anaokuluyla başladık. Oğlumuz okulu, öğretmen, ders sevgisini bu derece güzel aşıladıkları için tüm Anabilim Ailesi’ne teşekkür ederiz.

SİNEMANIN SİYAH-BEYAZ DÖNEMİNİ
RENKLENDİREN KLASİK OTOMOBİLLER,
BUGÜN MODASI GEÇMEYEN, TOZU
ALINDIĞINDA İŞILDAYAN, MERAKLISININ
ELİNDE DEĞERLENEN NOSTALJİK
BİR HOBİ OLARAK HAYATIMIZDA...

Nerede olursa olsun karşılaştığı anda tüm dikkati üzerine çekmeyi başaran, üstelik bunun için fazladan bir çaba harcamasına gerek kalmayan bir nesne klasik otomobil... Bugün koleksiyonerlerin el üzerinde tuttuğu klasik otomobiller, garajlardan çıkıp müzayedelerin en nadide parçaları olarak sahnede boy gösteriyor. Üretim tarihleriyle anılan klasik otomobiller, günümüz şartları düşünüldüğünde kullanım açısından avantaj sağlamıyor sahiplerine... Ancak zaten onlar da bu pahalı oyuncaklarını gün boyu trafikte vakit geçirecekleri bir araç olarak görmüyor. Klasik otomobil sahibi olmak, onunla gezintiye çıkmak meraklıları için keyifle eşdeğer sayılıyor.

Klasik Otomobil

Bu tutku eskimiyor

SÜRÜŞ KEYFİ

KLASİK OTOMOBİLLER

Klasik otomobillerin gelin arabası olarak kullanılması bugün trendleri arasında... Fazla süse ihtiyaç duymayan klasik otomobiller, özel şoförleriyle günlük ya da saat bazında kiralanıyor.

AMERİKAN RÜYASI DÜNYAYI SARIYOR

1940'lı yıllarda sadece bir ulaşım aracı olarak adından söz ettiren otomobil, İkinci Dünya Savaşı'nın ardından altın çağına giriş yapar. Savaş sırasında silah ve uçak üretiminde boy gösteren otomobil fabrikaları yeniden otomobil üretimine başlar. 1950 ve 1960'lı yıllara gelindiğinde ise otomobil bir ulaşım aracı olmanın çok daha ötesine geçerek, estetik duruşuyla yaşamın bir parçası haline gelir. Amerika'da başlayan otomobil tutkusu, gelişmiş teknolojinin de üretime dâhil olmasıyla hız kazanır. Her ne kadar Avrupa da pastadan pay almaya çalışsa da, Amerikan otomobiller tasarım ve aksesuardaki ustalıklarıyla göz kamaştırır. Cadillac, Pontiac, Packard, Ford, Chevrolet, Dodge, Chrysler ve Buick marka otomobiller, aynı zamanda gösterişli bir yaşamın da simgesi haline gelir. Teknolojinin getirdiklerine sektör kayıtsız kalamaz. Sürekli gelişim düsturuyla hareket eden markalar, birbiri ardına yeni modeller sunar piyasaya. Hal böyleyken enerjisi hiç eksilmeyen sektörde, alım-satımlar da yarışları aratmayan bir süratle yapılır. Bu dönemleri "otomobilin Rock'n Roll dönemi" olarak tanımlamak yanlış olmaz sanırız. Motor homurtusunun, listelere girdiği anda hit olan bir Elvis Presley şarkısına eşlik ettiği 20'nci yüzyılın ortalarında, parlak cilalı otomobillerle gezintiye çıkmak ya da açık hava sinemasında film izlemek modaydı. Peki ya bugün?.. Trafikte kırmızı ışıkta beklerken yanınızda duran üstü açık bir Pontiac karşısında büyülenmemek neredeyse imkânsız... Metropollerde çok sık karşılaşmadığınız bu sahneler, söz konusu Küba'ysa olağan hale geliyor. Rengârenk Amerikan klasikleri, zamanın durmuş gibi görüldüğü Küba sokaklarını süslerken, fotoğraf meraklıları da gözlerini bu nostaljik otomobillerden alamıyor. Bu otomobilleri görmek için dünyanın bir ucuna gidemeyenler İstanbul'daki klasik otomobil müzelerini ziyaret edebilir. Bu anlamda Rahmi M. Koç Müzesi'nin klasik otomobil bölümü, Sabri Artam Otomobil Müzesi ve

CHEVROLET, CADILLAC, CHRYSLER, PONTIAC, PACKARD, FORD, DODGE, DESOTO, PLYMOUTH, BUICK, JAGUAR, MG, PORSCHE, FERRARI, MASERATI VE LOTUS GİBİ MARKALAR, KLASİK SINIFINA GİREN MODELLERİYLE OTOMOBİL TUTKUNLARININ GÖZDESİ...

Ural Ataman Klasik Otomobil Müzesi gezebileceğiniz adresler arasında yer alıyor. İstanbul Klasik Otomobilciler Derneği (www.ikod.com.tr) ile Klasik Otomobil Kulübü (www.klasikotomobil.org) ise otomobil tutkunlarını bir araya getiren önemli platformlardan...

OTOMOBİL UÇAR GİDER!

Zaman ilerliyor, teknoloji gelişiyor, ihtiyaçlar değişiyor. Her gün yüzlerce yeni araç trafiğe dâhil oluyor. Şehir hayatının gerekliliklerine uyan, ekonomik, az yakıt-yüksek performans gücüne sahip, güvenlikten ödün vermeyen ve teknolojinin tüm nimetlerinden fazlasıyla yararlanan araçlar yollarda boy gösteriyor. Ancak tüm bunlar bir yana, yakıt tüketiminde bütçeleri zorlayan, iri ebatlı, ömrünü tamamlamış sayılan klasik otomobiller hayalleri süslemeye devam ediyor. Savaş sonrası üretilen araçlar, modellerine, tasarım ve aksesuarlarına göre sınıflandırılıyor. Ancak modifiye edilme dereceleri ve orijinalliğin korunması söz konusu olduğunda, hepsi 'birinci sınıf' kategorisine girmeye hak kazanmıyor. Gerçek otomobil tutkunları ve koleksiyonerler, uzaktan gelen motor sesiyle ürperen, yaklaştığında ise geçit törenindeymişçesine şapka çıkarttıran bir klasik otomobili, en yeni, en iyi ve en pahalı araçlara tercih ediyor. Otomobille kurulan bu kıymetli bağ, deyim yerindeyse dostluk mertebesine erişiyor. Sadece ayakları yerden kesen bir ulaşım aracı olmanın çok daha ötesinde, sahipleri ya da tutkunları onlara başka anlamlar yüklüyor. Ve bu sayede klasik otomobillerin havali jantları, yıllara meydan okuyan bir gayretle onlara değer verenlerin ekseninde bugün de dönmeyi sürdürüyor.

GERÇEK OTOMOBİL TUTKUNLARI VE KOLEKSİYONERLER, UZAKTAN GELEN MOTOR SESİYLE ÜRPERTEN, YAKLAŞTIĞINDA İSE GEÇİT TÖRENİNDEYİMİŞÇESİNE ŞAPKA ÇIKARTTIRAN BİR KLASİK OTOMOBİLİ, EN YENİ, EN İYİ VE EN PAHALI ARAÇLARA TERCİH EDİYOR.

OTOMOBİLİNİZ HANGİ TİP?

SPORT COUPÉ:
İki kapılı direksiz

SEDAN COUPÉ:
İki kapılı direkli

SPORT SEDAN:
Dört kapılı direksiz

SEDAN:
Dört kapılı direkli

CONVERTIBLE:
Bir modelin üstü açılan tipi

KLASİK OTOMOBİL KOLEKSİYONERLİĞİ

Klasik otomobil koleksiyonerliği hem maddi hem de temin anlamında diğer koleksiyon türlerinden ayrılıyor. Bu işi bir tutku olarak değerlendiren klasik otomobil koleksiyonerleri, dönem dönem düzenlenen müzayedelerde bir araya geliyor. Söz konusu yer Türkiye olduğundaysa klasik otomobil koleksiyonerliği henüz çok yaygın olmasa da, bu konuda iddialı isimler de yok değil...

“MUTFAĞIMI FARKLI LEZZETLERLE ŞENLENDİRİYORUM”

FARKLILIĞIN ZENGİNLİK OLDUĞUNA İNANAN, İÇİNDE BULUNDUĞU HER İŞTE SIRADANLIKTAN VE KLİŞELERDEN UZAK DURDUĞUNU VURGULAYAN ANABİLİM DRAGOS ANAOKULU MÜDÜRÜ GONCA SELVAN, BU ÖZELLİĞİNİ MUTFAĞINDA DA GÖSTERİYOR. HERKESİN BİLDİĞİ YEMEKLERİ YAPMAK YERİNE, DÜNYA MUTFAĞINI KEŞFEDEREK YEMEKLER YAPMANIN DAHA KEYİFLİ OLDUĞUNU SÖYLEYEN GONCA SELVAN, KIRMIZI AKTÜEL DERGİSİ OKUYUCULARI İÇİN BİR HİNT YEMEĞİ OLAN BALTI'YI HAZIRLADI. TADINA DOYAMADIĞIMIZ VE HERKESE YAPMASINI ÖNERDİĞİMİZ BALTI İÇİN GONCA SELVAN'A TEŞEKKÜR EDİYORUZ.

Öncelikle sizi tanıyabilir miyiz?

İstanbul'da doğdum, büyüdüm. İlkokulu burada okudum. Sonra Kartal Anadolu Lisesi'ni kazandım. Okurken annem ve babam Marmaris'e taşınmaya karar verdi. Tabii bizde bu karara uyduk. Bu nedenle ailemin ve yaşantımızın götürdüğü noktalarda olmak zorunda kaldım hep. Kendi kararlarımdan ziyade ailemin kararlarının sonuçlarını yaşadım. Neticesinde Marmaris'e gittiğimizde orada Anadolu lisesinin olmadığını gördük, çok üzülümüştüm. Ben de Marmaris Anadolu Meslek Lisesi'nde Çocuk Gelişimi ve Eğitimi Bölümü'ne kaydoldum. Burada okul birincisi oldum. Hatta başarılı olduğumu gören öğretmenlerim ve okul müdürüm bana çok destek oldular. Son sınıfta dershaneye gittiğim için neredeyse okula hiç gitmedim. Marmara Üniversitesi Ekonometri Bölümü'nü kazanarak tekrar İstanbul'a geldim. Hatta Marmaris'te billboardlara ismimi yazmış, fotoğrafımı koymuşlardı. Aslında benim üniversite tercihlerim hep öğretmenlikti ama abim son gün kararımı da tercihlerimi de değiştirmeme neden oldu. Ama öğretmenlik sevdamdan vazgeçemiyordum; aklımda hep öğretmenlik vardı. Hatta okurken kendime öğrenciler buldum ve özel ders vermeye başladım. Üniversite bittikten sonra birkaç yerde staj yapma ve çalışma fırsatı buldum. Ama bana göre değildi ve hâlâ aklımda öğretmenlik vardı. Hiç mutlu değildim ve mutsuzluğun devam edeceğini düşündüm hep. Bu nedenle öğretme aşkıma kavuşabilmek için tekrar sınava girdim ve Okul Öncesi Öğretmenliği Bölümü'nü kazandım. Okurken anaokullarında çalıştım. Mezun olduktan sonra bir süre de devlet okullarında çalışma fırsatı buldum.

Tavuk Balti

MALZEMELER: 1 kg tavuk göğüs, 2 adet domates, 7-8 adet sivri biber, 1 adet büyük boy soğan, 1 adet kabuk tarçın, 1 adet defneyaprağı, 1 tutam kakule, 1 tutam safran, 1 tutam kişniş, 1 tutam zencefil, 1 tutam garam masala, 1 tutam toz kırmızıbiber, 1 tutam Hint köri, tuz, karabiber.

YAPILIŞI: Soğanı jülyen doğruyoruz. Wok tavada, ayçiçeği yağı koyarak biraz kavurduktan sonra içine kakule, kabuk tarçın ve defneyaprağını koyuyoruz. Büyük parçalar halinde doğranmış sivri biberleri ekleyerek kavurmaya devam ediyoruz. İyice kavurduktan sonra küçük küçük kuşbaşı doğranmış tavukları içine katıyoruz. Baharatları ayrı bir yerde karıştırıyoruz. Tavuklar pembeleşene kadar kavuruyoruz. Suyunu çekmeye yakın baharatları katıyoruz. İyice suyunu çektiyoruz. Domatesleri küçük küp şeklinde doğruyoruz; tavuklara katıyoruz. 1 çay bardağı su ilave ederek tekrar suyunu çekene kadar pişirmeye devam ediyoruz. En son tuz ve karabiber ilave ediyoruz. İsteğe bağlı olarak daha çok baharat ilave edilebilir (baharat ilave edildikçe acılığı artacaktır).

Öğretmenliği neden bu kadar çok sevdiniz?

Annem öğretmendi. Küçüklüğümde bu yana bir rol modelim vardı. Öğretmekten mutluluk duyuyorum. Bu hep böyle oldu. Birinin hayatına öğrettiklerimle bir şey katabilsem ya da kattıysam bu benim için çok değerli.

Peki, sizi siz yapan özellikleriniz nelerdir?

Neşeli ve keyifli biriyimdir. Gülümsememle çevreme enerji verdiğimi söyler arkadaşlarım. Elbette zaman zaman sıkıntılar da yaşıyorum. Ancak bunu çok yansıtmıyor ve paylaşmıyorum. Belki bu yönümü törpüleyebilirim. Çünkü neşeli olduğum vakitlerde aslında zihnimde bir şeylerle boğuşuyor olabiliyorum. Ayrıca iyi bir sırdaşımdır ve bu yönümü çok seviyorum. Yalan söylenmesi, sürekli bahaneler üretilmesi hoşuma gitmiyor. Özel ve iş yaşamımda da ne olursa olsun bahanelerle karşıma çıkılmasından rahatsızlık duyuyorum.

LEZZET DURAĞI

GONCA SELVAN

"ÖZELLİKLE ÇİN, MEKSİKA, HİNDİSTAN MUTFAKLARINDAN YEMEKLER YAPIYORUM. YEMEK KÜLTÜRÜNÜ ÖĞRENİNCE BAŞKA KÜLTÜRLERİ DE TANIMA FIRSATI BULDUM. AYNI ZAMANDA YEMEK YAPMAK BENİ STRESTEN UZAKLAŞTIRIYOR VE RAHATLATIYOR. ÇEVREMDEKİ HERKES BU KONUDAKİ MAHARETİMİ BİLİYOR, FARKLI LEZZETLERİ TATMAK İSTEYEN ARKADAŞLARIM SIKLIKLA MİSAFİRİM OLUYOR."

Her zaman dürüstlükten ve gerçeklerin konuşulmasından yanayım. Doğrunun üzerine çözüm arayabilirsiniz, bahanelerle üzeri kapatılan bir şeyle ilerlemek mümkün değildir, gün kurtarılır sadece.

Anabilim'le ne zaman tanıştınız?

İki yıl önce Anabilim'in ilanını gördüm ve başvurduğum. Anabilim'de yöneticilik yapmayı çok istiyordum. Uzun zamandır takip ettiğim ve çalışmalarını takdir ettiğim bir kurumdu. Özellikle Üstün Yetenekliler Programı'nı çok beğeniyordum. Çünkü daha önce 4,5 yıl engelli çocuklar için Eğitim Koordinatörlüğü yapmıştım. Bu tarz özel çalışmalara hep merak duymuşumdur. Bu anlamda Serkan Bey'in röportajlarını ve konuyla ilgili açıklamalarını takip ediyordum. İlanı görünce de çok heyecanlanmıştım. Başvurumun ardından epey bir zaman geçmişti ve artık aranmayacağımı düşündüğüm bir anda da aranmıştım. Çok mutlu oldum. O günden bu yana heyecanım ve mutluluğum hiç değişmedi.

Koskocaman bir aileyiz. Burada herkes gönlünü bu işe vermiş ve daha iyisini nasıl yaparımın peşinde. Çocuklara ve velilere Anabilim'in kültürünü aşılayabilmek, yaşatabilmek ve doğru ifade edebilmek için çok çalışıyoruz.

Peki, dünya mutfaklarına ilginiz ne zaman ve nasıl başladı?

Evlendikten sonra mutfığa girmek gerekti. Ben de mutfığı zorunluluktan çıkarıp keyif aldığım bir şeye dönüştürmek istedim. Ülkemizin yemekleri zaten bilinen yemeklerdi. Farklı yemekler denemek istedim. Çünkü herkesin yaptığı klasik yemekleri yapmak bana zevk vermiyordu. Dünya mutfağına merak saldım. Araştırdıkça ve denemeye başladıkça ilgim ve merakım daha da arttı. Özellikle Çin, Meksika, Hindistan mutfaklarından yemekler yapıyorum. Yemek kültürünü öğrenince başka kültürleri de tanıma fırsatı buldum. Çünkü yemek, kültürün önemli bir parçası. Tabii uzun yıllar oldu dünya mutfaklarından yemekler yapalı. Çevremdeki herkes bu konudaki maharetimi bilir. Farklı lezzetleri tatmak isteyen arkadaşlarım mutlaka arar ve misafirim olur. Ülkemizde de Hint yemeklerinin yapıldığı bir restoran yok; epey araştırdık çünkü. Eşim ve kızım da yemeklerimi çok seviyor. Eşimle yemek konusunda aynı düşünüyoruz, ikimizde farklı tatları ve baharatları çok seviyoruz. Biz genelde aperatif olarak yiyoruz Hint yemeklerini. Pakora sosu var mesela, istediğimiz şeyi bu sosa batırıp kızartıyoruz. Neyle yapıyorsanız o ismi alır; patatesli pakora, mantarlı pakora, tavuklu pakora gibi. Pakoralı akşamlarımız çok olmuştur bu nedenle... Aynı zamanda yemek yapmak beni stresten uzaklaştırıyor ve rahatlatıyor. Bugün size Türk damak tadına daha yakın olduğu için Baltı yaptım. Diğer Hint yemekleri daha uç noktalarda lezzet bakımından. Umarım beğenir ve sizde yemek listenize eklersiniz. Afiyet olsun, yaşamınızın lezzeti hiç kaybolmasın...

Tavuk Korma

MALZEMELER: 1 kg tavuk göğüs, 1 paket krema, 2 çorba kaşığı toz şeker, 2 çorba kaşığı Hindistan cevizi, 1 tutam garam masala, 1 tutam kişniş, 1 tutam zencefil, 1 tutam toz kırmızıbiber, yoğurt, tuz.

YAPILIŞI: Baharatlar, yoğurt, ayçiçeği yağı ve tavukları marine ediyoruz. 1 gece dolapta bekletiyoruz. Wok tavaya az yağ ve marine edilmiş tavukları koyuyoruz. Pembeleşene kadar kavuruyoruz. İçine krema, toz şeker ve Hindistan cevizi koyarak kavurmaya devam ediyoruz. Çok fazla sosunu çekmeden yemeğin tadına göre az tuz ilave ediyoruz. Üzerini servis yaparken Hindistan cevizi ve kuru üzümle süsleyebilirsiniz.

NİL'İN SAKINLIĞI, PİRAMİTLERİN İHTİŞAMIYLA MISIR

TARİHE DAMGASINI VURMUŞ MEDENİYETİYLE, MİMARİSİYLE, DÜNYANIN YEDİ HARİKASINDAN BİRİ OLAN PİRAMİTLERİYLE VE MİLYONLARCA DENİZ CANLISINI BARINDIRDIĞI MUHTEŞEM KIZILDENİZİYLE MISIR, HEM YAŞAMAYA HEM DE GÖRÜLMEMEYE DEĞER BİR ÜLKE.

Sanırım her zaman öğrenme isteği, başka ülkelere, başka kültürlerle olan meraklı telaşım, bazı fırsatların gelip beni bulmasına sebep oluyor. Aylardan Ocak'tı eşime gelen bir teklif üzerine Mısır'ın başkenti Kahire şehrine taşınmaya karar verdik. Eşim bizden 6 ay önce Kahire'ye taşındı; o kalacağımız evi ayarlarken, ben de İstanbul'daki işlerimizi halledecektim. Bu dönemde Mısır ve Kahire ile ilgili birçok kitap alıp okudum. Hiç bilmediğim bambaşka bir kültürde yaşamak; ilk defa evimden, ülkemden ayrılmak beni hem heyecanlandırıyor hem de biraz tedirgin ediyordu. Aslında neyle karşılaşacağımı tahmin edebiliyordum ama yine de bu, hayal dünyamda, kurgulamış olduğum Kahire'ydi.

YOLCULUK BAŞLIYOR

Taşınmadan önce, kısa bir süreliğine Kahire'ye eşimi ziyaret etmek üzere yola çıkmaya karar verdim. Tavsiyelere de uyarak gündüz gözüyle, önce kuş bakışı şehri görebileceğimiz bir saate uygun olarak uçak bileti aldım. Yukarıdan görüntü; dümdüz, geniş bir bölge üstüne yayılmış kutu kutu binalarla dolu bir şehir ve binaların kapata-

madığı yerlerde alabildiğine çöl toprakları... Çıkış kapısında eşimi gördüğümde çölde vaha bulmuşçasına sevindim. İlk defa farklı bir ülkede yaşamak üzere buluşuyorduk. Havaalanında herkes bize bakıyor gibiydi; farklı renklerde ve farklı dilde konuşmamız yabancı olduğumuzu belli ediyordu. Akrabalarımız, arkadaşlarımız gibi aynı samimiyette hamallar, taksiciler bizi karşıladı. Biz, her ne kadar "no!" desek de onlar ısrarla çantalarımızı yükleniyorlardı. Daha ilk andan şaşırılmaya başlamıştım. Arabamızı bavullarımızı kalabalık bir grupla yerleştirdikten sonra yola çıktık. Bu ülkede bahşişin ne kadar önemli olduğunu hemen anladık. İlerleyen yıllarda nerdeyse bahşiş vermeden hiçbir işimizi yaptıramayacağımızı da öğrenmiş olduk.

ŞEHİRİ ANLAMLANDIRMAYA ÇALIŞIYORDUM

Yolda giderken Kahire'nin birçok yerinde koloni döneminin etkilerini fark ediyordum. Genellikle yabancıların veya büyükelçiliklerin bulunduğu ada olan El Gezira Bölgesi'nden tutulmuş olan evimize doğru ilerliyorduk. Meraklı gözlerle yollara bakı-

yordum; bir an önce şehri tanımak, onlarla ve bu kültürle aramda bağ kurabilmek çabasıyla gözlerim alışık olduğum şeyleri seçmeye çalışıyordum. Eve nihayet vardığımızda, başı sarıklı, uzun entarili (bu uzun entarinin yöresel adı galebeya), rengi siyah mı yoksa güneşin etkisiyle mi kararmış teni, sıcak, samimi gülümsemesiyle apartman görevlisi karşıladı bizi. Eve çıkar çıkmaz balkona çıkıp şehre şöyle bir baktım; balkonların hemen hemen çoğunda perde asılıydı, çok enteresan geldi bu bana, hiç anlamlandıramadım. Caddeden sürekli gelen bir korna sesi ve birileriyle kavga ediyormuşçasına bağırma, çağırma sesleri... İçeri girdim uyumak, dinlenmek mümkün değil. Kısıtlı bir süre orada kalacağım için gezi programımızı yapıp ertesi gün yola koyulduk.

GEZMEYE NEREDEN BAŞLAMALI

İlk durağımız Giza oldu. Giza en büyük ve bilinen Piramitler'in (Kefren, Keops ve Mikerenos) olduğu, şehir merkezinin çok da dışında olmayan bir semt. Yolda giderken gördüklerim bana İstanbul'un varoşlarını hatırlattı. Otoyoldan önce silüetlerini gördüm bu üç büyük Piramit'in. Nil'in kıyısındaki yeşillikleri fon olarak alıp otoyol kenarından fotoğrafladım bu görüntüyü.

Arabadan iner inmez yeşil galebeyalı sarıklı bir adam kesiverdi yolumuzu ve biz daha ne olduğunu anlamadan bir kâğıt üzerine basitçe çizilmiş bir haritada bölgeyle ilgili bildiğim şeyleri anlatmaya başladım. İçimden bu hikâyenin devamını biliyorum desem de, o hiç ara vermeden anlayamadığım Arapçasıyla konuşuyordu. Sonunda onun fayton kiralayıcısı olduğunu öğrendik. Bize önerisi, alanı faytonla gezdirmemiş. Yaptığımız pazarlık sonrası anlaştık. Burada hep yaşadığımız psikoloji "acaba kazık mı yedik!" düşüncesiydi, çünkü sattıkları bir şey için ilk söyledikleri fiyat gerçeğinden o kadar farklı oluyordu ki, böyle düşünmemek elde değildi doğrusu!

PİRAMİTLERİN İHTİŞAMI GÖZ ALICI

Atların çıkardığı ritmik sesler eşliğinde Keops'a yaklaşırken Kahire'ye baktığımda şehrin üstüne çökmüş hava kirliliğini gördüm. Rahatsız eden bu görüntü yerine başımı tekrar Piramitler'in ihtişamına çevirdim. Güneş batışında kızılbaşan renkleriyle müthiş etkileyici bir görünüm çıkıyordu ortaya, bu görüntü hiç bir zaman unutulmayacak bir resim olacaktı kafamda... Herkesin Mısır'la özdeşleştirdiği, tarihin uzak ufkunda bir belge gibi duran, zamanın aşındırmasına uğramış bu taşın dağlar, ne kadar sessiz sedasız ihtişamlarıyla dur-

salar da bizlere çok şey söylüyorlardı. Onlar bizlere; bir kralın yaşamı boyunca taşın bu dev kütlelerin dikilmesini sağlayabilecek yeterlilikte örgütlenmenin varlığından, binlerce kölenin, işçinin madenlerden taş çıkarıp onları yapıların yanına taşıyan ve kral mezarları tamamlanmaya kadar yıllarca çalıştırıp o taşları en ilkel araçlarla bir bir dizdirebilecek kadar zengin ve güçlü kralların varlığından bahsediyorlardı.

KALABALIK BİZİ ÇOK YORDU

Büyülediğim Giza piramitlerinden sonra 2'nci durağımıza doğru yola çıktık. Mısırlılar'ı, Sultan Hasan Camii yanındaki parkta oynayan çocukları gördüm arabanın penceresinden. Fonda Arapça şarkılar vardı. Tam bir karmaşa içerisinde ilerliyorduk, trafik keşmekeşti. Bu kadar kalabalık olmasını beklemiyordum. Arabadan indiğimde "oh be" diyecektim ki bu defa da yaya trafiği çıktı karşımıza. Dünyanın en kalabalık şehirlerinden biri olan Kahire'de dar kaldırımlara sığmayan güruh üstümüze üstümüze geliyordu. Hele bir de her yandan gelen şarkılar bağırış çağırış eklenince buna, bir an önce kendimi تنها bir yere atsam geldi. Kafeler bunun için uygun diye düşündüm ama nafile kafeler de dolup taşıyordu. Kahvehaneler takıldı gözüme. Kahvehaneler yolların aksine sakin, durağan; hayat burada yavaşlıyor gibiydi. Bize yabancı olmayan mekânlarda bizdekenden farklı görüntülerle karşılaşmak çok ilginçti. Kahve kültürü burada da çok yaygındı, bol şeker atıp karıştırılmış halde, bizim su içtiğimiz bardakta getiriyorlar çayınızı, isteğinize göre naneli de olabiliyor. Bizde yeniden keşfedilen, tüttürmek için artık belli mekânlarda bulunabilen nargile Mısır'daki kahvelerin, kafelerin ayrılmaz bir parçasıydı. Mısır'ın özel içeceği olan "karkenez"le tanıştım. Soğuk veya sıcak iki farklı şekilde hazırlanabiliyor; ben soğuk olanı daha çok beğendim, tadı vişne suyuna benziyordu. Kendimize uygun bulduğumuz bir yerde biraz dinlendikten sonra, biraz da şehir merkezini görmüş olmanın keyfiyle evimize döndük; içimde garip bir heyecan vardı...

MUMYALAR, KAHİRE MÜZESİ'NDE

Ertesi gün gezimize devam ettik. Bu defa Kahire Müzesi'ne

doğru yola çıktık. Mısır'daki antik eserlerin birçoğu buradan Louvre, British, Berlin ve hatta İstanbul Arkeoloji Müzesi gibi Avrupa müzelerine taşınmasına rağmen birçoğu ve önemlileri hâlâ burada, Kahire Müzesi'nde bulunuyor. Oldukça büyük bir müze, tüm diğer müzeler gibi kısa bir sürede gezip bitirmek gerçek anlamda mümkün değildi. Her bir eser için bir dakika ayırdığımızda 136 bin objenin bitmesi dokuz ay alıyormuş. Müzenin sahip olduğu eserler kadar mimarisi de dikkate değerdi. 1858 yılında burada kazılar yapan Auguste Mariette tarafından kurulmuş olan Müze'nin giriş katındaki "Eski Krallık" dönemi heykellerini, birinci katta bulunan Tutankhamun'un hazinelerini ve yine aynı katta bulunan, ek bir ücret ödeyerek girdiğimiz "Mumyalar" bölümünü görmek gerçekten harika bir deneyimdi. Mısır

tarihine ışık tutan, ihtişamlı bir medeniyetin varlığına tanık olduğumuz bu müzeyi defalarca ziyaret edebileceğim hissiyle oradan ayrılıyordum. Kahire'deki son durağımız Han El-Halili idi. Orta Çağ'dan bu yana, daracık sokaklarında sağlı sollu incik, boncuk ve bin bir çeşit hediyelik eşyaların satıldığı bir çarşı Han El-Halili. Deve şeklindeki küçük parfüm şişeleri, türlü malzemenin yapılmış kolyeler, nargileler burada satılan hediyelik eşyalardan bazılarıydı. Çarşının sokaklarından "Sikket El-Bedesten"de bulunan kafe, Mısırlılar'ın Nobel ödüllü yazarı Nagip Mahfuz'un kitaplarını yazmak için tercih ettiği yermiş. Ayrıca bu kafenin dışında yine Nagip Mahfuz adıyla anılan bir restoran vardı. Onu da bu gezi sırasında keşfettim; gerçekten çok şık ve enfes yöresel yemekleri olan bir yerdi.

Akşam olup eve döndükten sonra tüm günün yorgunluğuyla pencereden baktım. Yoğun gürültünün geldiği caddeye doğru. Bu defa yaşananlarla daha bir başka görünüyordu gözüm. Son birkaç saatimi, birkaç yüz metre ötedeki otellerin ışığında parlayan Nil kenarında yürüyerek geçirmiştim. İlık Kahire akşamında izlediğim Nil'in karanlıktaki sessizliği yerel halkı taşıyan tıka basa dolu filikalardan gelen gürültüyle dağılıyor. Birkaç gün sonra havaalanına giderken takside çalan müzik eşliğinde uzaklaşan Kahire'ye "görmek üzere" diyordum içimden...

YENİ BAŞLANGIÇLAR İÇİN YENİDEN KAHİRE

Kahire'ye yaklaşık yedi ay sonra artık yaşamak üzere gittiğimde heyecanım iki kat artmıştı; nasıl yaşayacaktım,

ne yapacaktık, hayat bize neler gösterecekti her şey sürprizdi... Oğlumu parka götürmek üzere hazırlandım; eşime, "hadi çocuğu parka götürelim" dedim. Mutlaka mahallenin bir parkı vardır diye düşündüm; eşim "burada park yok, sokakta öyle şey göremezsin" dedi. İlk büyük şokum bu oldu. Nasıl olur da bir sürü insanın yaşadığı kocaman bir semtte çocukların oynayabileceği bir park olmaz. Peki, "nereye gideceğiz" dedim. "Bunun için bir kulübe üye olmamız gerekiyor" dedi eşim. Meğer burada kulüpler bizim anladığımız gibi sadece spor yapılan alanlar değil, aynı zamanda park ve bahçelerin de içinde bulunduğu tesislermiş. Zamanla öğrendik ve bir kulübe üye olup her gün oraya gittik. Dışı duvarlarla kaplı, bir grup insanın kart göstererek belirli bir ücret ödediği, içinde binicilikten yüzme, eskrimden jimnastiğe tüm sporları bulabileceğiniz çok büyük alanlara yayılmış bir yerdi.

DEVİRİME ŞAHİT OLDUK

"Hiç Türk var mı? Neredeler acaba?" derken tesadüf eseri markette tanıştığımız bir Türk sayesinde Kahire'deki Türk Büyükelçiliği'nin 29 Ekim Cumhuriyet Resepsiyonu'na davet edildik. Bu resepsiyonda değerli Büyükelçi Hüseyin Avni Botsalı ve kıymetli eşi İnci Botsalı'yla beraber birçok Türklerle tanışma fırsatı yakaladık. Bizim için Kahire'de yaşamın gökkuşağı rengi, o gün oluştu. Kahire'ye farklı gözlerle baktım, projeler ürettim. Yetişkin bir grupla yaratıcı drama çalışmalarını yaptım, Türk çocuklarıyla ulusal bayramlarımız için

GÜNBATIMINDA KIZILLAŞAN RENKLERİYLE PİRAMİTLER MÜTHİŞ ETKİLEYİCİ BİR GÖRÜNÜME BÜRÜNÜYOR VE TARİHİN UZAK UFKUNDA BİR BELGE GİBİ ZİYARETÇİLERİ SELAMLİYORDU. BU MANZARAYA HER BAKIŞIMIZDA BİNLERCE KÖLENİN SESİNİ DUYUYOR VE MISIR FİRAVUNLARININ O GİZEMLİ SİLÜETLERİNİ YENİDEN KEŞFEDİYORDUK.

gösteriler hazırladım. Her şey harika giderken Kahire'de oluşan devrime tanıklık ettim. Bizim için çok zor bir süreçti. Evimizin karşısındaki çatışmalara şahit olmuş; günlerce tedirgin bekleyişler içerisinde bu sürecin demokratik yollarla bitmesini beklemiştik. Yüzlerce insanın öldüğü şehirden, polis korteji eşliğinde Kahire'de yaşayan Türkleri kendi topraklarına götürmek üzere, yine Türkiye'den gelen uçaklarla tahliye edildik. O gün özgürlüğün ve güvenliğin ne kadar önemli olduğunu anladım. Altı ay İstanbul'da yaşamak zorunda kaldık. Tekrar geri döndüğümüzde hiçbir şey eskisi gibi değildi... Onlarla birlikte bu süreci yaşamış, duygularını anlamaya çalışmış, toprağında oturmuş, suyunu içmiştik; nasıl dışarıdan bakabiliydik ki? Bize birçok açıdan yakın olan bu kültürle bir bütün olmuştuk artık. Aslında geçirilen bu zamanda Mısırlılaştığımız. Hepimiz biraz Arapça konuşuyor, kendi işimizi görüyorduk. Oğlum okuldaki arkadaşlarıyla Arapça, Fransızca, İngilizce anlaşmaya çalışıyordu; aslında hayatın zorluklarını daha küçük yaşta deneyimleyerek aşmaya çalışıyordu. Zor bir süreçti. Başka ülkelerin masa başında verdikleri kararları maalesef üçüncü dünya ülkeleri çekmeye devam ediyor; bu düzen nasıl değişir yoksa her zaman böyle mi devam edecek bilinmez.

GÜLMSEYEN BU ŞEHRE VEDA ETTİK

Mısırlıların en sevdiğim yanı, hayata her şeye rağmen gülümseyerek bakmaları olmuştur. Kahire'de geçirdiğimiz süre acısıyla, tatlısıyla çocuklarımız ve kendimiz için çok iyi değerlendirildiğimiz, kazanımların çok fazla olduğu bir dönem oldu. Bir ülkeyi gezmekle, yaşamak arasındaki farkı da öğrenmiş olduk. 4,5 yılın sonunda geri döndüğümüzde, muhteşem bir medeniyeti tanımanın, o kültürde var olmanın, onlarmış gibi davranmanın keyfini yaşadık. Ayrıca uzun yıllar sürecek dostluklarla ve üç kişi olarak taşındığımız Kahire'den evimizin dördüncü üyesi kızımızı da kucağımıza alarak, heybemizi de doyumsuz anılarla doldurarak ayrıldık.

MÜZİK KUTUSUYLA HEM DOĞAYI HEM DE KENDİMİZİ YENİDEN KEŞFEDİYORUZ

NEREDEYSE HERKESİN HAYALİDİR BİR KARAVANA SAHİP OLMAK VE COĞRAFİ SINIRLARI GÖRMEZDEN GELEREK YENİ ROTALARDA ÖZGÜRLÜĞÜ ARAMAK. ANABİLİM EĞİTİM KURUMLARI KEMAN ÖĞRETMENİ BORA GÜREL, BU HAYALİ GERÇEKLEŞTİREBİLEN ENDER İNSANLARDAN.

O hem yitip gitmekte olan bir müzik türünü yeniden hayata döndüren bir sanatçı, hem de ailesiyle birlikte her yeni sabaha başka bir manzaradan uyanmayı tercih eden bir kâşif. Kemanyla genç zihinleri beslerken, yaşamın akışı içerisinde tekdüzeliği reddetmiş ve bir karavan olarak çoğumuzun cesaret edemeyeceği bir adım atmış. Bu dikkat çekici hikâyeye kulağımıza ulaşınca belki Ege'nin gizli bir koyunda değil ama Maltepe sahilinde buluşmaya karar verdik Bora Gürel'le. Düşünün, Maltepe sahilinde bir karavan ve o karavandan yükselen keman sesleri. İlk defa böyle bir ortamda röportaj gerçekleştirmenin keyfiyle sorularımızı Bora Hoca'ya yöneltiliyor ve çoğumuzun içimizde bastırıp durduğu o tutkuya bir kapı aralıyoruz.

Sizi kısaca tanıyabilir miyiz?

İstanbul'da doğdum. Çocukluk ve gençlik yıllarımın tamamı İstanbul'da geçti. Yedi yaşında keman çalmaya başladım. O dönemde beni bir sınava tabi tuttular ve müzik kulağımın çok iyi olduğu ortaya çıktı. Sonrasında konservatuara girdim; keman, piyano ve flüt bölümünü kazandım. Konservatuarla birlikte eğitim hayatım da devam ediyordu. Beni bugüne getiren yeteneğimin keşfedilmesi idi, yoksa ben bunun farkında bile değildim. Başkalarının hayali benim hayalime dönüştü diyebilirim. Eğitim hayatımın büyük bölümü müzikle ilgili sınavlara girerek geçti. Konserlerde yer aldım, birçok sahne deneyimim oldu. Hayatımda müzikle birlikte başka bir uzmanlık alanı daha istediğim için İstanbul Üniversitesi İthalat ve İhracat Bölümü'nde okudum. Bir sigorta şirketinin genel müdüründen muhasebe, İhracatçı Derneği Başkanı'ndan ihracat, Rahmetli Prof. Dr. Türkel Minibaş'tan ekonomi dersleri aldım. Bu bende farklı bir vizyonun oluşmasını sağladı. Sadece müzik olsun istemedim hayatımda, bu anlamda kendimi farklı alanlarda geliştirdim. Tek yönlü olmanın insanı köreltiğini düşünüyorum.

Müzikte sizin için bir dönüm noktası oldu mu?

1996 yılında okulun solisti olarak İ.Ü. Senfoni Orkestrası eşliğinde Atatürk Kültür Merkezi'nde konser verdim. Bu konsere hazırlanırken devlet sanatçılarından dersler almak ve aynı seviyedeki arkadaşlarımla bir yarışmaya girmek ve oradan birinci çıkmak özgüvenimi daha da artırdı. Bu deneyimimi hiç unutamıyorum. Üniversiteden sonra da çeşitli orkestralarda çalma fırsatı buldum. Daha sonra Klezmer müziği ilgimi çekti ve Türkiye'de ilk klezmer topluluğu KLEZ-MEZ'i kurdum. Çok sayıda konser verdik. Hatta Türkiye'nin ilk klezmer albümünü çıkardık. Hayatımı uzunca bir süre müzik yaparak kazandım. Oğlum dünyaya gelince konserlere bir süre ara verdik. Şu an Kozmozlu Dostlar Orkestrası adında 12 kişilik bir grubumuz var. Sahne çalışmalarımız devam ediyor. Ayrıca birçok albümde de kemanımla yer aldım.

Klezmer müziğine ilginiz nasıl başladı?

Bir Polonyalı arkadaşımızla sevdiğimiz parçaların ortalamalarına bakıyorduk ki bunların çoğunun klezmer olduğunu fark ettik. Benim yapıma çok yakın; neşeden hüznü, hüznüden neşeye çok çabuk geçebilen eserler bunlar. Göçebe oldukları için, hüznülerini ve neşelerini yanlarında taşıyorlar. Ruhumda da göçebe bir yan var zaten.

Göçebe bir ruhum var demiştiniz. Onun yansıması mı karavana olan ilginiz?

Keman kutumda her şeyi taşırdım ben. Sonrasında yetmedi bana keman kutusu, evimi de yanımda taşımamın hayallerini kurdum hep. Ben gezmeyi, eşim de evde olmayı seven biri. Karavanımızla hem eşim evindeymiş gibi hissediyor hem de ben gezabiliyorum. Epeydir düşünüyordum; emeklilik hayalimdi. Erkene alınmanın bizi daha mutlu edeceğini düşündük. Oğlumuzu doğal hayatı öğretmek için iyi bir vesile olacaktı. Başka sabahlara uyanmak çok keyif verici bir şey. Çok mutluyuz. Bu anlamda karavan alırken bana yardımcı olan ve her aradığımda toplantılarından çıkan Asya Kamp ve Karavan Derneği'nin Başkanı Soner Ertuğrul'a ve yedi metre uzunluğunda karavanı kullanamayacağımı düşündüğüm anda tanışmamızın 15'inci dakikasında haftasonunu boşaltıp bana 40-50 km karavan kullandıran, 1. köprüye doğru yokuşta durup kalkmamamın paniğiyle el frenine uzandığı görürnce; "Keman çalan adam bunu kullanamaz mı" diye beni sıkıştırın Avukat İlhan Kubilay'a çok teşekkür ederim. Karavanımı 2013 yılının aralık ayında aldım.

Karavan yaşamı size neler kazandırdı?

Hayatınızda fazlalıklar olmadan yaşayabiliyorsanız karavan size uygun bir seçim. Rollerinizden, kimliklerinizden sıyrılıp yepyeni yerlerde uyanmak; size benzer insanlarla yepyeni bir dünya keşfetmek istiyorsanız şahane bir yolcu olacaksınız demektir. Ama her şey elimin altında olsun ve evimin lüksünü devam ettireyim diyorsanız karavan size göre değil. Karavan yaşamını deneyimledikten sonra daha çevreci oldum. Daha az su ve enerjiyle nasıl yaşayabileceğimi öğrendim. İlk uzun yolculuğumuza çıkarken çok yiyecek ve içecek depoladık. Döndüğümüzde çoğunun gereksiz olduğunu ve bazılarının da bozulduğunu fark ettik. Baktık ki bu, algımızda ciddi bir değişiklik yaratmış. Bugüne kadar ben de hep depolamışım; daha azla nasıl yaşanır bilmiyormuşum. Karavancaların gerçek dertle, gerçek olmayan dertleri ayırt edebilme konusunda daha deneyimli olduklarını fark ettim.

Karavanınızın özelliklerinden bahsedebilir misiniz?

Benim karavanım uzun süre yaşamak için tasarlanmış; içinde yatağı, sofrası, banyosu ve mutfağı olan bir karavan. Arkadaki çiftteker ve Rus motoru sayesinde performansı çok iyi. Rusya'da ambulans ve zırhlı araçları üreten bir firmanın aracı. Bu yüzden nazlanmayan bir ka-

MÜZİK SİZİN İÇİN NE İFADE EDİYOR?

Çok dil kullanan çocukların hayatı algılamasını düşünün; müzik de onun gibi bir şey. Kestirme yollar ve beyinde yeni nöron ağları yaratıyor. Mesela bir velim beni arayıp şöyle demişti: "Teşekkürler, kızım matematik konusunda çok ilerleme sağladı, sınavları çok iyi geçiyor." Ben de yanlışlıkla aradığını düşündüm ve matematik öğretmeni olmadığımı söyledim. Velim, "Biliyorum, kızım keman eğitimi almaya başladıktan sonra konsantre ve daha organize çalışabilmeyi öğrendi" dedi. Keman daha geç verim veren, insan sesine çok yakın olan bir enstrüman. Ayrıca bir orkestra oluşturabildiğiniz bir enstrüman. Bu yüzden çok önemsiyorum. Orkestra ile birlikte çocuklarda takım ruhunu oluşturunuz, arkadaşlarına saygıyı ve sırasını beklemenin önemini öğretiyorsunuz. Bu da sonraki yaşamlarında onlara çok fayda sağlıyor. Çünkü birlikte hareket edebilmek hayatın şifrelerinden biridir.

HOBİ

BORA GÜREL

ravanım var. Beş kişilik bir karavan oldu-
ğu için biz üç kişi olarak içinde çok rahat
bir şekilde yaşıyoruz.

Nerelere gittiniz?

En uzun yolculuğumuz Bodrum oldu.
Geze geze gittik ve öyle de döndük. Gü-
venli bulduğumuz her yerde durduk ve o
anın tadını çıkardık. Karavancı dostları-
mızdan ve forumlardan beslendik.

Karavancıların birbirine çok destek
olan bir topluluk olduğunu söylemek
isterim. Önümüzdeki tatilde karavanı-
mızdaki eksiklikleri giderip Balkanlar
tarafına yolculuk yapmayı planlıyoruz.
Bu arada karavanımızın ismi "Müzik
Kutusu". Bu adı karavancı dostlarımız
kendi aralarında belirlemişler, biz de
çok sevdi.

Karavan yolculuğunuzda ilginç bir şey yaşadınız mı?

İlginc bir an hatırlamıyorum ama beni
en çok etkileyen şey şudur: İnsanlar
kariyerlerini bırakıyor, kimliklerinden
sıyrılıyor; doğayla ve birlikte olduğu in-
sanlarla gerçek bir iletişime geçiyor. Ben
de birkaç kere karavanımın içinde öğ-
rencilerime ders verdim; hem çok keyif
aldılar hem de motive oldular.

Maliyeti nedir?

15 bin ile 250 bin arasında değişen fi-
yatlarla sahip. Konforuna göre değişiyor
elbette. Özelliklerin artması fiyatı da
artırıyor. Ama ortalama 40-50 bin civa-
rında bir rakama başlangıç seviyesinde
ve panelvan (Camper van) büyüklüğün-
de bir karavan alabilirsiniz. Aynı zaman-
da Türkiye'de karavanların vergisi çok
yüksek. Vergide karavan, muayenede

KARAVAN ALMAK İSTEYENLERE NELER ÖNERİRSİNİZ?

Beş yıldızlı konaklamak yerine milyonlarca yıldız
altında konaklasınlar. Böyle bir hayalleri varsa
ertelemesinler ve öncelikle karavana olan dostlar
edinsinler. Çünkü çok ince detaylar var bilinmeyen.
Hatta almadan önce bir karavan kiralamakta fayda var.
Dar bir alanda yaşamak nasıl bir duygu bunu hissetmek
ve size göre bir şey olup olmadığını anlamak şart.
Karavanla yaşam hakkında ayrıntılı bilgi istesinler,
araştırsınlar. Beklentileriyle örtüşüp örtüşmediğine
dikkat etsinler. Örneğin çadırda tatil yapabilen biri için
karavan çok keyifli bir yolculuk. Ama lüks tatillerden
hoşlananların pek tercih edeceği bir şey değil. Tabii
ailece bu tarz tatillerden hoşlanıyor olmanız gerekiyor
ki, evde sıkıntılar yaşanmasın. Aynı ayrı tatiller olmasın.
Ben çok şanslıyım ki, eşim de benim gibi evimizi
yanımızda taşımamızdan mutlu.

kamyonet gibi işlem görüyor. Dolayı-
sıyla karavan sahipleri olarak bu an-
lamda sıkıntılar yaşıyoruz.

Anabilim'le yollarımız ne zaman ke- sişti? Neler söylemek istersiniz?

11 yıl önce kolejde çalışan bir arkadaşım
vasıtasıyla keman öğretmenliği yapma-
ya başladım. Farklı kurumlarda görev
yaptıktan sonra Anabilim'de çalışan ar-
kadaşlarımın yönlendirmesiyle bu özel
okulla tanıştım. Ruhlarımızın uyduğu-
nu düşünüyorum.

Ailenizden bahseder misiniz?

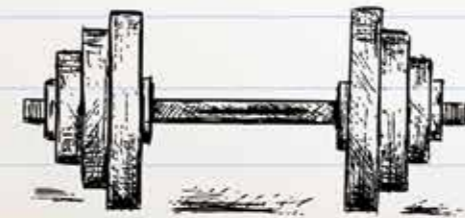
On yıldır evliyim, üç buçuk yaşında
Ege adında bir oğlum var. Ege ismi, bi-
zim hayat görüşümüzü de temsil edi-
yor; kısa, öz, lezzetli, içinde her şey
var. Deniz gibi; bazen güneşle dans
ediyor, bazen hırçınlaşıyor. Tabii
Karadenizli olduğumuzu da söylemek
lazım(gülüyor). Eşim de müzisyen; çel-
lo ve gitar çalıyor. Bana ilk ve tek sere-
nat yapan kadındır. Eşim aynı zamanda
Klez-mez grubumuzun solisti. Ege'nin
de küçük bir kemancı var, yavaş yavaş
çalmaya başladı. Oğlumun sevdiği bir
mesleğe sahip ve bir profesyonel kadar
müzik bilen bir amatör olmasını çok is-
tiyoruz.

"BEŞ YILDIZLI KONAKLAMAK YERINE
MİLYONLARCA YILDIZ ALTINDA
KONAKLAMAK İSTİYORSANIZ ŞAHANE BİR
YOLCU OLACAKSINIZ DEMEKTİR."

MyClub'tan velilere özel %30 indirim!

Anabilim Eğitim Kurumları velileri MyClub'ta indirimli spor yapıyor!

MyClub'World
0216 687 14 14

MyClub'Town
0216 650 18 12

MyClub'Eltes
0216 526 43 59

MyClub'Country
0216 641 21 53

MyClub'SkyTowers
0216 290 20 06

MyClub'Bahçelievler
0212 505 80 00

f /MyClubFitness

t /MyClub_Fitness

KIZI İPEKİ İLK KEZ GÖRDÜĞÜ ANDAN İTİBAREN ONUNLA İLGİLİ HER ŞEYİ YAZMAK VE BAŞKA ANNELERLE PAYLAŞMAK İÇİN BLOGGER OLDUĞUNU SÖYLEYEN ÇEKMEKÖY ANAOKULU ÖĞRENCİLERİMİZDEN İPEK'İN ANNESİ GÜLDEREN MURTEZA, ARTIK WWW.DERENDEN.COM ADRESİNDE HER ŞEYE DAİR YAZIYOR. BİR BLOGGER OLARAK YAZDIKLARININ BAŞKA ANNELERE FİKİR VERMESİNİN MUTLULUK VERİCİ OLDUĞUNU BELİRTEN GÜLDEREN MURTEZA, BU NEDENLE YAZDIĞI HER YAZININ İÇERİĞİNE ÖZEN GÖSTERDİĞİNİ VURGULUYOR.

Yazmak ve paylaşmak harika bir duygu

Kısaca sizi tanıyabilir miyiz? Çocukluk yıllarınızda yazmak ve paylaşmak adına bugünün ipuçlarını veriyor muydunuz?

İstanbul'da doğdum, Çengelköy'de büyüdüm. 2007 yılında evlendim. Temmuz 2010'da anne oldum ve 4,5 yaşında çokbilmiş bir kızım var. Bildiğim kadarıyla ailem kuşaklar önce Yunanistan, Bulgaristan ve Mısır'dan gelen Türk asıllı göçmenlerin İstanbul'da bulunmasıyla oluştuğu için gönül rahatlığıyla İstanbulluyum diyebilirim. Diğer taraftan eş durumundan Rizeliyim. İstanbullu olmasaydım ve bana nereli olmak isterdin diye sorsaydınız kesinlikle Rize derdim. Havaasına, doğasına, şivesine, insanına ve müziğine bayılıyorum. 1998 yılında Marmara Üniversitesi'nden mezun oldum. Mezuniyetten birkaç ay sonra bir reklam ajansında çalışmaya başladım ve 16 yıl boyunca reklam sektöründe çalıştım. Ağustos 2014'te işten ayrıldım. İkinci kez anne olmaya hazırlandığım için uzunca bir süre daha profesyonel yaşama dönemeyeceğim gibi görünüyor. Çocukluğum pek maceralı geçti diyemem. Sanırım uslu ve tehlikeli işlerden uzak duran bir çocuktum. Ortaokul ve lise zamanlarımda pek çok kez günlük tutmaya çalıştığımı hatırlıyorum ama hepsi bir sebeple

bitti. Kimi ben sıkıldığım için, kimi annemden saklayacak yer bulamadığım için... Lise zamanlarımda ve sonrasında okumaya daha çok zaman ayırır oldum ve okumayı yazmaktan daha çok seviyordum. Her fırsatta kitap okurdum. Okula ya da işe gidip gelirken bir iki defa kitaba daldığım için ineneğim durağı kaçırdığım olmuştu. Kendi blogumu açınca anladım ki ben kalemle değil klavyeyle daha iyi anlaşıyordum.

Yazmaya ne zaman ve nasıl başladınız?

Aslında yazıyla yakınlaşmamda, reklamcılığın payı büyüktür. Müşteri ilişkileri alanında çalıştığım için temsil ettiğim firmaların her türlü metinlerini kontrol etmek zorundaydım. Çalıştığım firmalardan bazılarında sektörel dergi çıkarılıyor olmasının da ayrı getirileri oldu. Sektör haberlerini düzenlemek, röportaj yapmak, yaptığım röportajları deşifre etmek beni farkında olmadan epey geliştirdi. Başka bir reklam ajansına geçtiğimde Şair Haydar Ergülen'le birlikte çalışma fırsatı buldum. Onun yazıları ve şiirleri de benim için ayrı bir yerdedir. Haydar Ergülen sayesinde tashih bilgim epey arttı. Benim yazmaya başlamam ise hamileliğim sırasında takip ettiğim bloglar sayesinde oldu. Özellikle Blogcu Anne Elif Doğan'ın her gün okuduğum yazılarına özendum diyebilirim. Elif'in iki kurucusundan biri olduğu Emzirme Reformu oluşumunun da başından beri içinde yer aldığım için pek çok yeni anneyle tanışma fırsatım oldu. Onların çoğu da daha sonra blogger oldu zaten.

İlgiyle takip edilen bir blog siteniz var? Blogger olmaya nasıl karar verdiniz?

Kızımın yaşadıklarını bir şekilde kayıt altına almak istedim. Önce bir hevesle kitapçılarda satılan bebeklere özel anı defterlerinden aldım. İlk bilgileri yine hevesle doldurdum ama tıpkı eski günlüklerim gibi onu da ihmal etmeye başladım. Etrafındaki bloggerları gördükçe ben de yapabilirim hissine

kapıldım. Bir gün sohbet ederken "ben de blog açmak istiyorum ama sanki yazacak şey bulamayacakmışım gibi geliyor" dediğimde kendisi de o günlerde yeni blog açmış bir arkadaşım "sen bir başla, sonra konular seni bulacak" demişti. Haklıymış, yaşadığım her şey yazı konusu olabiliyor. İlk başladığımda blog ismini kızımın göbek adı olan "peri" ve (bana göre) dünyanın en şeker varlığı olduğu için "şeker" kelimelelerini birleştirerek oluşturduğum: perisekeri.com. Ancak daha sonra sadece kızımı yazmadığımı kendi hayatıma dair paylaşımlarım olduğunu fark ettiğimde blogumun adını derenden.com olarak değiştirdim. İsmim Gülderen ama arkadaşlarımdan birçoğu bana Deren der. Beni yeni tanıyıp adımı Gülderen olarak bilenler bazen kızımın isminin Deren olduğunu zannediyor bu yüzden(gülüyor)

Genellikle sitenizde neler yazıyorsunuz? Nelere dikkat ediyorsunuz?

Yazılarımda içerdiği; kızımın büyümesine, o büyürken yaşadığım sorunlara, keyifli anlarıma, kullanıp sevdiğim ürünlere, kızdığım olaylara, katıldığım etkinliklere, kısaca hayatın içinden her şeye dair. Kızım doğduktan sonra blog tutmaya başladığım için hamilelik dönemimi yazamamıştım. İkinci kez hamile kalınca bu dönemde hissettiklerimi, bebeğimin anne karnındaki gelişimini de ayrı bir başlık olarak ekledim. Artık bu başlığın içeriğini doldurmaya başlayacağım.

Blogumdan siyaseti özellikle uzak tutuyorum. Herkesin siyasi fikri, tercihi kendisini bağlar şeklinde düşünüp "ne olursan ol, gel" zihniyetini benimsiyorum. Bir de ahkâm kesmemeye çalışıyorum. "Benim kullandığım yöntemler en iyisidir" türünden bir söylem bana göre değil. Herhangi bir konuda "mutlaka şunu yapmalısın" demek yerine ben olsam şöyle yapardım demeyi tercih ediyorum. Kullandığım bir ilaçtan bahsetmişsem mutlaka okuyanların doktorlarına danışması gerektiğini yazıyorum. Çünkü herkesin çocuğu ve yaşam koşulları birbirinden farklıdır. Bana iyi gelen bir şey başkası için kâbus olabilir. Bir de kızımın ilgili paylaşımlara dikkat etmeye çalışıyorum. Yazdıklarımın kızım büyüdüğünde, özellikle de ergenliğinde onu incitmesini istemiyorum. Aynı şekilde paylaştığım fotoğraflara da özen gösteriyorum. Kendi çektiğim fotoğraflarsa üzerine mutlaka logomu ekliyorum. Bu önlem fotoğrafın izinsiz kullanımını bir nebze olsun önler.

Yaşadıklarımızla, tecrübelerinizle ya da duygularınızla birçok insanın/annenin yaşamına dokunuyorunuz? Bu nasıl bir duygu?

Harika bir duygu. Özellikle faydalı bilgiler içeren, bir soruna çözüm bulan yazılarıma, yazdıktan aylar sonra bile yorum gelmeye devam ediyor. Mesela en çok okunan yazım çocuklarda kaka tutma problemi üzerine. Bu yazıda paylaştığım tarif birkaç arkadaşımın çocuğuna daha iyi geldi. Blogda da en çok okunan yazılardan birisidir.

Bir blogger olarak ileriye yönelik planlarınız nelerdir?

Öncelikle daha sık yazı yazmayı istiyorum. Şu anda ayda dört-beş yazı yazabiliyorum.

Bunun haftada en az iki yazı olması için vakit ayırmaya çalışacağım. Uzun vadede bir sosyal sorumluluk projesi var kafamda. Onu hayata geçirebilirim çok mutlu olacağım. Çocuklar üzerine bir hayalim var...

Yazmak dışında, başka uğraşlarınız var mıdır? Nelerden keyif alırsınız?

Profesyonel iş hayatımı bıraktığımdan beri, çalışırken kurduğum perisekeri.com isimli web sitesiyle daha çok ilgilenmeye çalışıyorum ve kişiye özel parti süslemeleri hazırlıyorum. Konsepti tamamen parti sahibinin hayal gücüne bırakıyorum. Talebe göre renkler ve konsept ile ilgili önerilerimi söylüyorum ama daha çok hayal edileni gerçeğe çevirmeyi seviyorum. Ayrıca birkaç aydır fotoğrafçılık kursuna devam ediyorum. Benim için değişik bir deneyim ve etrafıma farklı bir gözle bakmamı sağlıyor. Bunlarla birlikte bir süredir uykusuzanneler.com'da da yazıyorum. Bu hafta itibarıyla hamilelik günlüğümün yayını başlayacak.

"BLOGUMDA ANABİLİM'LE İLGİLİ BİR YAZI YAZMIŞTİM İLK TANIŞTIĞIMIZDA... BUGÜN BAKTIĞIMDA YANILMADIĞIMI GÖRDÜM. ANABİLİM'DE KIZIM DA, BİZ DE MUTLUYUZ. BİR KISIMINI PAYLAŞTIĞIM YAZIMIN TAMAMINA WWW.DERENDEN.COM ADRESİNDEN ULAŞABİLİRSİNİZ. İŞTE O YAZI:

İPEK'İN YENİ OKULU

Bir süredir İpek için yeni bir okul arayışı içindeydik. Gittiği okuldan memnun değildik. Aslında aylar önce eşimle birlikte okul ziyareti yapmaya başlamıştık, okul seçimiyle ilgili sohbetlere katılıyordum ama bir türlü icraata geçememiştik. İpek, her ne kadar sabahları okula gitmek istemiyordum diye uyansa da aniden okul değiştirmek sıkıntı yaratır gibi geldi. Ayrıca gönlümüze göre okul da bulamamıştık. Gönlümüze göre olan okul nasıldı?

▲ Okul müdürü ve öğretmenleriyle aynı dili konuşmalıydık.

▲ Diğer velilerle benzer profilde olmalıydık

▲ Okulun bahçesi olmalıydı.

▲ Eğitim şekli çocuğun hayal gücünü sınırlamamalıydı. (Yani akvaryumda yaşayan bir hayvan olarak çocuğum kaplumbağaya çizdiyse, "doğru cevap balık olacaktı" diye resminin kenarına çarpı işareti almamalıydı. Akvaryumda dinazor çizse ne fark eder. Ayrıca anaokulu çocuğuna çarpı da neyin nesi Allah aşkına. Neyse bu konuda doluyum, biz konumuza dönelim...)

▲ Kurumsal olmalıydı.

▲ En önemli konulardan biri; okulun pedagogu olmalıydı.

▲ Fazla uzak olmamalıydı ve tabii fiyatı da bizi çok üzmemeliydi.

Eşimle birlikte bir sürü okul gezdik. Başka annelerin referansıyla gittiğimiz uzak mesafelerdeki okullarla turu tamamladık. Sonunda bu kararımızı ötelemeye karar verdik. İkinci dönemin bitimine kadar araştırıp gönlümüze göre olanı bulmaya çalışacaktık. İyi ki de öyle yapmışız. Çünkü tesadüfen Anabilim Okulları'nın tanıtım gününden haberdar olduk ve gitmeye karar verdik. Bu okulu referans gösteren bir kaç kişi olmuştu ve biz de görmek istiyorduk. Tanıtım günü Ataşehir'deki merkez kampüsteydi. Anlatılanlar o kadar güzeldi ki, bir taraftan etkilenirken bir taraftan da "yok canım her şey bu kadar mükemmel olamaz" dedik. Sonra bir komşumun iki kızının birden Anabilim'e gittiğini öğrendim. Arayıp bizzat konuştum ve çok güzel yorumlar aldım. Tanıtım gününden bir-iki ay sonra bize en yakın şubesi olan Çekmeköy Anaokulu'na gittik. Bina öyle şekerdi, bahçesi öyle güzeldi ki bayıldık. Bir de müdürü Neşe Hanım'ı çok sevdik. Güler yüzü ve her sorumuzu açık açık cevaplayışının bu okula ısınmamızdaki payı çok büyüktür diyebilirim. Bizi ilk karşılayan ve her aradığımızda telefonda sesi gülen Banu Hanım'ı da anmadan geçemeyeceğim. Eşimle daha önce gittiğimiz diğer okulları düşününce gönlümüz fena halde Anabilim'e kaydı. Ve Neşe Hanım'la ilk görüşmemizden bir ay kadar sonra bir cumartesi günü bu sefer İpek'le birlikte gittik. Pedagogun da o sırada okulda olması çok iyi oldu. İpek önce bekleme salonundaki kaplumbağaya tav oldu, sonra da oyun odasına. O zamandan beri "Anabilim Okulu'na ne zaman gidicem annee" diye duruyor. Böylece yeni okuluna eğlenceli bir şekilde geçiş yapmış olacak. 6 haftalık yaz okulu sonrasında 2014-2015 döneminde yeni okuluna çoktan alışmış bir şekilde devam edecek. Şimdilik içimiz rahat, en doğru kararı verdiğimizizi düşünüyoruz. Veli profilini ilerleyen günlerde göreceğiz ama diğer kriterlerimiz oldu galiba. Yanılıp yanılmadığımızı zaman gösterecek. Eğlenceli günler geçirmesi dileğiyle...

Hayalleri olan kadınlarımızla imkanı olan insanlarımız buluşuyor!

Turkcell ve Türkiye İsrافی Önleme Vakfı, Ekonomiye Kadın Gücü için bir araya geldi. Siz de ister internette ister cepten destek vererek girişimci kadınların hayallerine ortak olabilirsiniz. Çünkü hayat paylaşınca güzel.

Ayrıntılı bilgi için: www.ekonomiyekadingucu.com
FON yazın, 5886'ya göndererek 5 TL katkıda bulunun.

T.C.
Aile ve
Sosyal Politikalar
Bakanlığı

Türkiye İsrافی Önleme Vakfı

turkcell.com.tr

Müşteri Hizmetleri: 532

TURKCELL

Hayat paylaşınca güzel

UNUTMAYIN! OBEZİTE CİDDİ BİR SAĞLIK SORUNUDUR

OBEZİTE (ŞİŞMANLIK) SON YILLARDA TÜM DÜNYADA ERIŞKİNLERDE OLDUĞU KADAR ÇOCUK VE ERGENLERDE DE CİDDİ BİR SAĞLIK PROBLEMİ HALİNE GELDİ. OBEZİTE ÖZELLİKLE ERGENLERDE FİZİKSEL GÖRÜNÜMDEN KAYNAKLANAN BİR ÖZGÜVEN PROBLEMİ YARATTIĞI GİBİ ÇOK SAYIDA METABOLİK BOZUKLUĞA DA ZEMİN HAZIRLIYOR. ÇOCUKLUK VE ERGENLİK DÖNEMİ OBEZİTESİYLE İLGİLİ SIKÇA SORULAN SORULARI ÇOCUK SAĞLIĞI VE HASTALIKLARI, ÇOCUK ENDOKRİNOLOJİSİ UZMANI VE ÖĞRENCİLERİMİZDEN İPEK MUTLU'NUN ANNESİ DR. GÜL YEŞİLTEPE MUTLU YANITLADI.

Obezite nedir?

Aşırı şişmanlık olarak tanımlanan “obezite” vücut yağ miktarının sağlığı bozacak düzeyde artmasıdır. Yakın zamana kadar obezite, çocukluk çağında üzerinde pek durulmayan bir durum olmakla birlikte “şişman çocuk sağlıklı çocuk” görüşü yaygın olarak savunuluyordu. Oysa günümüzde çocukluk çağında obezitenin önemli bir sağlık sorunu olduğu kabul görüyor. Obez çocuklar ileride obez adölesan ve yetişkin bireyler olabilir.

Obezite nasıl saptanır?

Obeziteyi tanımlamak için ‘Vücut Kitle İndeksi (VKİ)’ dediğimiz parametreyi kullanıyoruz. Bu parametre ağırlığın boyun metre cinsinden karesine bölünmesiyle elde ediliyor [VKİ: ağırlık (kg)/boy (m²)]. Örneğin 55 kg ağırlığında 150 cm boyunda olan bir çocuğun VKİ: 55/(1.5)²= 24.5 kg/m²’dir.

Çıkan bu değer çocukların yaş ve cinsiyetine göre geliştirilmiş VKİ persentil eğrileriyle karşılaştırılır.

Bu eğrilere göre VKİ >85persentil ise fazla tartılı (obezite riski), VKİ >95 persentil ise obez tanısı konulur. Erişkinlerde ise Vücut Kitle İndeksi’nin 30’un üzerinde olması obezite olarak tanımlanır.

Obezite çocuklarda hangi sıklıkta görülüyor?

Ülkemizde yapılan araştırmalar 6-16 yaş grubunda obezite sıklığının 8 yılda yüzde 5’den yüzde 10,5’a (yüksek ekonomik grupta yüzde 16,3’e) yükseldiğini gösteriyor. Bu çocukların en az 1/3’ünün erişkin dönemde obezite ve/veya diyabet riski taşıdığı biliniyor.

Obezite nasıl oluşuyor?

Obeziteyi kolaylaştıran pek çok faktör bulunuyor. Genetik eğilim bunlardan biri. Araştırmalar anne ve babanın her ikisi birden obez ise çocuklarında bu riskin yüzde 80, ebeveynlerden sadece biri şişman olma ihtimalinin yüzde 40’a düştüğünü gösteriyor. Ailelerin sağlık ve beslenme konularına ilişkin bilgilerinin yetersiz ve/veya yanlış oluşu da çocuklarda obezite riskini artırıyor. Karın doyurmak için beslenmek, var olan besin kaynaklarını bilinçli kullanmamak, yanlış pişirme yöntemleri kullanmak (kızartma, kavurma vb), pahalı ve enerji değeri yüksek olan besinlerin sağlık için daha faydalı olduğunu düşünerek daha fazla tüketmek, “light veya diyet” olarak ambalajlanan ürünlerin hiç enerji içermedikleri düşünüldüğünden gereğinden fazla tüketmek ve öğün sayısının az, öğün aralarının uzun oluşu obezite gelişimini kolaylaştırıyor. Gelişen teknolojiyle çağımızın önemli bir toplumsal sorunu olan televizyon, tablet ve bilgisayar bağımlılığı da çocukları hareketsizliğe mahkûm ederek obezite için ciddi bir risk yaratıyor. Ayrıca bazı hormonal etkenler de fazla kilo artışına yol açabiliyor. Örneğin tiroid bezi hastalıkları (hipotiroidi), böbrek üstü bezi bozuklukları (hiperkortizolemi dediğimiz kortizol hormonu fazlalığı) gibi. Özellikle obeziteyle beraber boy kısalığı da bulunan çocukların çocuk endokrin (hormon hastalıkları) uzmanı tarafından değerlendirilmesi önem taşıyor.

Obezite çocukluk çağında da erişkinlerde olduğu kadar tehlikeli mi?

Ne yazık ki evet. Daha bebeklik döneminden başlayarak obezite metabolizmaya zarar veriyor. Hatta obezite ne kadar erken başlarsa yarattığı hasar da o kadar fazla. Hipertan-

siyon, kalp-damar hastalıkları, karaciğer yağlanması, lipid bozuklukları, insülin direnci ve şeker hastalığı obezitenin yol açtığı başlıca problemler. Önceden yalnız erişkinlerde görüldüğü sanılan tip 2 diyabet artık obezitenin giderek yaygınlaşmasıyla çocuklarda da görülebiliyor. Obezite ergenlik bulgularının ortaya çıkış zamanı da etkileyebildiği gibi düztabanlık, bacaklarda eğrilik gibi ortopedik problemlere de yol açıyor.

Obezitesi olan çocuklara şeker yüklemesi testi yapılması zararlı mı?

Son zamanlarda oldukça sık tartışılan bir konu şeker yüklemesi testi. Çocuklarda insülin direncinin saptanması için şeker yüklemesi sonrası ölçülen kan şekeri ve insülin seviyelerinin daha yol gösterici olduğu biliniyor. Her obez çocuğa yapılması gerekli değil, ancak şeker hastalığı açısından ciddi risk taşıyan, örneğin ailesinde şeker hastası bireyler olan, açlık kan şekeri ve insülin seviyesi yük-

ÇOCUKLARDA OBEZİTENİN TEDAVİSİ NEDİR?

Öncelikli tedavi doğru beslenme ve egzersiz. Normal kalori gereksiniminin yüzde 30-40 oranında azaltılması gerekir. Diyet mutlaka temel besin öğelerini (tahıl, sebze-meyve, süt ve süt ürünleri, et) dengeli oranda içermeli. Beslenme ve diyet uzmanları tarafından çocuğun yaşı ve büyüme dönemi dikkate alınarak hazırlanan bir diyet listesine uyulması olumlu sonuç verecektir. Egzersiz en az diyet kadar önem taşıyor. Haftada en az 3-5 kez ve 30 dakika süresince yapılmalı, yürüyüş başlangıç için en güzel ve kolay seçenek olacaktır. Egzersizin yoğunluğu ve süresi yavaş yavaş artırılmalı. İlaç tedavisi çocuklarda erişkinlerde olduğu kadar tercih edilmiyor. Bunun nedeni yan etkiler ve çocukluk çağında kullanılabilen ilaç seçeneklerinin kısıtlı olması. Çocuklarda (10 yaşın üzerinde) insülin direnci varlığında önerilebilecek ilaçlar ‘metformin’ etken maddeli tabletler. Ancak mutlaka bir çocuk doktoru veya çocuk endokrinolojisi uzmanı gözetiminde kullanılması gerekiyor.

Dr. Gül Yeşiltepe Mutlu kızı İpek’le birlikte...

sek olan ve obezitesi ağır olan çocuklarda şeker yüklemesi tedavide yol gösterici. Zannedildiği gibi zararlı değil, zira şeker yüklemesi sırasında verilen şeker miktarı 75 gr olup pek çok obez çocuğun bir gün içinde tükettiği şeker miktarından fazla değil.

Obeziteyi önlemek nasıl mümkün olabilir?

Aslında obeziteye karşı tıpkı sigara karşıtı benzeri kampanyalar ve yasal önlemler uygulanabilir. Örneğin bazı batı ülkelerinde televizyonlarda besin reklamları yasaklanmıştır, bazılarında da okul yemeklerinin kalori ve besin öğesi içeriklerinin ilan edilmesi zorunlu tutulmuştur. Okul programlarında da obeziteye yönelik eğitim verilmesi obezitenin önlenmesinde yarar sağlayabilir. Bu amaçla ülkemizde de hali hazırda ‘Çocuk Endokrinolojisi ve Diyabet Derneği’ tarafından çeşitli projeler yürütülüyor.

Referanslar:

- 1- Dr. Kadir Babaoğlu*, Dr. Şükrü Hatun**. Çocukluk Çağında Obezite (TTB-Süreklili Tıp Eğitimi Dergisi)
- 2- Dr. Diyetisyen Alev Keser. "Obez Çocuklar ve Aileleri İçin Eğitim Kitapçığı"
- 3- Prof. Dr. Şükrü Hatun. "Çocuklardaki ve toplumdaki şişmanlık artışının arkasındaki gerçekler". T24. İnternet gazetesi.

YÜREĞİNE DÜNYAYI SİĞDIRAN ADAM;

Yaşar Kemal

YALNIZCA ÜLKESİNDE DEĞİL TÜM DÜNYADAKİ YÜREKLERE DOKUNABİLMİYİ BAŞARMIŞ BİR YAZARDI YAŞAR KEMAL. ONUN ARDINDAN KALEMİYLE SÖYLEDİĞİ BARIŞ TÜRKÜLERİNE YENİDEN KULAK KABARTIYOR VE TOROSLAR'DAN YERKÜREYE YAYILAN BİR ÖMÜRLÜK MÜCADELESİNİN İZİNİ SÜRÜYORUZ.

Anadolu'nun kadim topraklarından bir nefes daha geçip gitti. Ama geriye öyle bir iz bıraktı ki, kalın delikli kalburdan akıp giden zaman yetmeyecek o nefesin unutulmasına. Toprak kokan öykülerin, mücadeleyle geçmiş bir yaşamın, yeşeren umutların başkahramanıydı; Yaşar Kemal'imizdi o.

Sarı sıcak topraklardan fıskıran inatçı bir fidan gibi 1923 yılında dünyaya geldi Yaşar Kemal. Bu hayattaki görevi daha doğarken belliymişçesine küçük yaşlardan itibaren trajedilerle çizildi yolu ve o bunlardan hep beslendi. Beş yaşındayken babası camide gözlerinin önünde öldürüldüğünde omuzlarında hayatın gerçeklerini çoktan yüklenmişti bile. Bu nedenle ortaokuldayken yarım kalan eğitim hayatına rağmen zihninin süzgecinden geçirip biriktirdikleri zenginleştiriyordu Kemal'i. İrgatlık kâtipliğiyle başlayan çalışma hayatına bir sürü şey sığdırdı; kâh memur oluyordu, kâh öğretmen vekili. Bir yandan da kalemin sihrine, memleketinin insanına âşıktı. Tam da bu yüzden edebiyat denen derya denizde atmaya başladı kulaçlarını. Ortaokuldan ayrıldıktan sonra folklor derlemelerine başladı ve 1940-1941 yılları arasında Çukurova ve Toroslardan derlediği ağıtları içeren ilk kitabı olan Ağıtlar, Adana Halkevi tarafından 1943 yılında yayımlandı. 1944 yılında ilk hikâyesi Pis Hikâye'yi yayınladı. Bunu, Kayseri'de askerlik yaparken yazmıştı. Bebek, Dükkâncı, Memet ile Memet öyküleri 1950'lerde yayımlandı. 1951 yılında İstanbul'a yerleşti. Cumhuriyet Gazetesi'nde fıkra ile röportaj yazarlığı yapmaya başladı. 'Dünyanın En Büyük Çiftliğinde Yedi Gün' başlıklı röportajıyla Gazeteciler Cemiyeti Özel Başarı Armağanı'nı kazandı. O yıllarda öyküleriyle de ilgi çekti. 1952 yılında 'Sarı Sıcak' adlı öykü kitabı yayımlandı. İlk romanı 'İnce Memed' 1955 yılında çıktı. Bu romanla 1955 yılında Varlık Roman Armağanı'nı kazandı. 1974 yılında 'Demirciler Çarşısı Cinayeti' adlı eseri, Madaralı Roman Ödülü'nü aldı. 1977 yılında 'Yer Demir Gök Bakır' romanı Fransa'da Edebiyat Eleştirmenleri Sendikası tarafından yılın en iyi yabancı romanı seçildi. 'Binboğalar Efsanesi' 1979 yaz dönemi için Büyük Edebiyat

Jürisi tarafından seçilen kitaplar arasında yer aldı. 1982 yılında uluslararası Del Duca Ödülü'ne layık görüldü. 1984 yılında Fransa'nın Légion D'Honneur nişanını aldı. Eserlerinde Torosları, Çukurova'yı, Çukurova insanının acı yaşamını, kan davasını, ağalık ile toprak sorununu çarpıcı bir biçimde ortaya koydu. Yetiştirdiği toprakların havasını öyle iyi çekmişti ki ciğerlerine, verdiği her nefes düşünce dünyamızda yeni bir değer olarak karşılık buluyordu.

YAŞAR KEMAL "İNCE MEMED"LE TÜM DÜNYAYA SESLENDİ

Yaşar Kemal'in başyapıtı olarak değerlendirilen ve 1955 yılında yayımlanan İnce Memed, o günden bugüne 40'ın üstünde dile çevrildi. Bu elbette bir tesadüf değildi. İlhamını Anadolu'dan alan ama dünyanın hangi bölgesinde olursa olsun karşılık bulan bir mesajı vardı İnce Memed'in; "Zulme sessiz kalan bir gün zulme uğrar, haksızlığa karşı durmak insanın onurudur." Cumhuriyet döneminin ilk yıllarında geçen eser, Anadolu halkının geri kalmışlığına, feodalitenin insan onuru üzerinde açtığı yaralara karşı bir isyan öyküsüydü. Yaşar Kemal'in ölümüne kadar verdiği mücadelenin de özetiydi İnce Memed.

Nobel Edebiyat Ödülü'ne aday gösterilen ilk Türk yazar olan Yaşar Kemal, 28 Şubat'ta ölümsüzler meclisindeki yerini alırken, dünyaya bıraktığı barış mirasından nice nesiller istifade etmeye devam edecek. Biz her ne kadar birkaç satıra sığdırmaya çalışsak da Yaşar Kemal'in yaşamını, asırlık bir çınarın halkaları gibi birbiri içine geçmiş nice hikâyeyi, mahkeme koridorlarını, aşkı, siyaseti ve onu o yapan değerleri paylaşmaya sayfalar yetmiyor. Bu yüzden biz başlangıcı yaparken, Yaşar Kemal'in dünyasını yeniden keşfetmeyi size bırakıyoruz.

Festivallerin keyfi bir başka

YAPILDIĞI BÖLGENİN SOSYAL VE KÜLTÜREL GELİŞİMİNE, TURİZMİNE VE DOLAYISIYLA DA EKONOMİSİNE BÜYÜK KATKILAR SAĞLAYAN FESTİVALLERDEN BİR KISMINA YER VERDİK SAYFALARIMIZDA. EĞER TATİLİNİZİ YURT DIŞINDA YAPMAYI PLANLIYORSANIZ; TATİLİNİZİ GİDECEĞİNİZ YERİN FESTİVAL ZAMANINA DENK GETİREBİLİR, KEYİFLİ VE FARKLI BİR DENEYİM YAŞAYABİLİRSİNİZ.

BUNYOL, İSPANYA: DOMATES FESTİVALİ

Eğlence katsayısının yüksekliği sebebiyle katılımın da çok yüksek olduğu Domates Fırlatma Festivali 'Tomatina', her yıl Ağustos ayının son Çarşamba günü İspanya'nın Bunol kasabasında düzenleniyor. Valensiya yakınlarındaki kasabada festivalden dolayı son yıllarda yaşanan aşırı doluluktan dolayı, kasaba meclisi katılımı biletle zorunlu kılmış. Domates Fırlatma Günü'nde, Bunol'un Plaze del Pueblo meydanına kamyonlar dolusu domates getiriliyor. Saat 11 civarında savaş başlıyor. O andan itibaren, herkes kendisi için savaşmaya başlıyor ve ortalık domates kaosuna dönüşüyor.

SHETLAND ADALARI, İSKOÇYA: ATEŞ FESTİVALİ

İskoçya'ya bağlı Shetland Adaları'nın başkenti olan Lewick'de doğan UpHellyAa Festivali, her yıl Ocak ayının son salı günü düzenleniyor. Viking kostümleri giymiş sayısız erkeğin yanan katranla dolu fiçileri sokaklarda dolaştırmasıyla başlayan festival, 1876 yılında meşalelerin öne çıkmasıyla günümüzdeki halini aldı. Shetland Adaları'nın Lewick dahil 10 kasabasında düzenlenen UpHellyAa'nın hazırlıkları neredeyse bir yıl sürüyor. UpHellyAa, büyük hazırlıkları, görkemi ve 1000 meşalenin yakıldığı geçit töreni ardından Viking kalyonunun yakılmasıyla son buluyor.

BEYAZ RUSYA: İVANA KUPALA GECESİ

Ukrayna'nın kutsal bayramı olarak bilinen Ivana Kupala, her yıl 6 Temmuz günü gecesinde başlıyor. Mevsimin yazdan kışa geçişinin başlangıcını ve gündüzlerin kısalıp gecelerin uzamasını kutlayan Ivana Kupala gecesi, iki güne yayılıyor. İlk gece su ve ateşe adanan Kupala; ikinci gece ise kutsal bayramı temsil eden Ivana'dan oluşuyor. Her iki günde aileler ve arkadaşlar bir araya gelerek yemek ve çeşitli içeceklerle doğanın tadını çıkarıyorlar. Bir Pagan bayramı olarak kabul edilen Ivana Kupala, antik geleneklerin bir devamı olarak görülüyor. İnsanlar, 6 ve 7 Temmuz'u bağlayan gecede ormana giderek, Slav mitolojisinde sihirli olduklarına inandıkları eğreltiotunu bulmaya çalışıyor. Bitkiyi bulanın, iyi şansa sahip olacağına inanılıyor.

HİNDİSTAN: HOLİ, RENKLERİN FESTİVALİ

Festival, şenlik ateşlerinin yakılması ve toplu dualarla başlıyor. Festivalin açılış anlarında en çok kullanılan selamlama, 'Happy Holi' (Mutlu Holi'ler) oluyor. Dol Jatra ve Basantotsav adıyla da bilinen Holi, Hindu renklerin festivali anlamını taşıyor. Festivale katılanlar üzerine sulu boyalar püskürtülüyor, insanlar çamurlu sulara atılıyor. Bhang adlı festivale özgü içeceğin bolca tüketildiği Holi Günü'nde, sosyal bariyerler bir günlüğüne de olsa kaldırılıyor ve Hintliler sınıf farkı olmadan beraber eğleniyor. Festival, bu noktada ortaya çıkan sözleriyle, 'bura na mano holihai' değer kazanıyor. Anlamı ise 'kafaya takma, Holi'deyiz.' İnsanların evlerini süsledikleri, birbirlerine hediyeler aldıkları ve özel yemekler hazırladıkları Holi, Hindu takvimindeki en sevilen günlerden biri kabul ediliyor.

İTALYA: PORTAKALLAR SAVAŞI

İspanya'nın domatesi varsa, İtalyanların da Portakal Festivali var. Hem de tam 500 tonluk bir festival. İtalya'nın antik Ivrea kasabasında kutlanan Portakallar Savaşı, ilginç bir özgürlük hikâyesinden doğan bir festival. Efsane ise şöyle: 13'üncü yüzyılda, bir tiran tarafından yönetilen Ivrea'da genç bir kız, düğün gecesi tiran tarafından zorla alınır. Ivrea'nın zorba yöneticisi, lord olarak genç kıza ilk kez kendisinin beraber olma hakkı olduğunu savunur. Genç kız, zorba lordu eline geçen bir kılıçla sarayında kafasını uçurarak öldürür ve bağımsızlık savaşını başlatır. Halk, lordun adamlarına karşı kılıç ve mızrak değil ama portakallarla savaşır. Her yıl düzenlenen Portakallar Savaşı'nda, zırhlı askerler bir arabanın üzerinde kendilerini portakal yağmuruyla tutan halkla savaşır ve doğal olarak kaybediyorlar. Portakallar, zorba lordun kesik başını da temsil ediyor.

ÇİN: HARBİN BUZ VE KAR FESTİVALİ

Eğlencenin yerini sanata bıraktığı Harbin Buz ve Kar Festivali, her yıl bir aydan uzun bir süre boyunca ziyaretçilere olağanüstü buz heykelleri görme şansı veriyor. Songhu Nehri'nden alınan suyun buza dönüştürüldüğü, işlendiği ve aydınlatıldığı heykellerle dolu olan Zhaolin Parkı, turistlerin de gözde mekânlarından. Özellikle geceleri, birçok renkteki aydınlatmalarla canlanan heykeller, izleyenlerin nefesini kesiyor.

BREZİLYA: RİO DE JANEİRO KARNAVALI

Şüphesiz dünyanın en iyi bilinen festivallerinden biri olan Rio de Janeiro Karnavalı, aynı zamanda en büyük festival olma özelliğini taşıyor. Paskalya'nın 40 gün öncesinde başlayan karnaval, Paskalya öncesindeki orucu temsil eden ve vücudun tüm hazlardan arındığı Lent orucunun ilk gününde sona eriyor. Böylece karnaval, arınmadan önce vücudun tüm hazları tadabileceği bir festival olarak görülüyor. Şubat ayında başlayan karnaval, gece hayatı ve sokaklara taşan dansla Rio'yu bir eğlence merkezine çeviriyor. Karnavalın en görkemli kısmı ise tabii ki Samba Geçidi. Ülkenin dört bir yanından sanat okullarının diktiği devasa kostümlerle renklenmiş geçit, çeşitli kostümler giyen binlerce sambacı ve müzisyenle saatler süren bir eğlenceye dönüşüyor.

TAYLAND: SONGKRAN SU FESTİVALİ

Songkran Su Festivali, Her yıl 13-15 Nisan tarihlerinde düzenleniyor. Festivalde eğlencenin yanı sıra aile değerleri ve ibadet de öne çıkıyor. Eğlence kısmı öncesinde, aileler bir araya geliyor, dualar ediliyor, keşislere yemek sunuluyor, Budist tapınaklar ziyaret ediliyor ve evler tertemiz oluncaya kadar temizleniyor. Tüm bu faaliyetler, senenin geride kalanı için iyi şansa açılan başlangıç olarak kabul ediliyor. Su, Tayland kültüründe temizlenme ve yeniden gençleşmeyi de sembol ettiği için, festivalin öne çıkan kısmını oluşturuyor. İnsanlar birbirleri üzerine su boşaltarak kötü talihi ve geçmişteki zorlukların izlerini siliyor. Tayland halkının saygı ve inanca olan bağlılığını güçlendiren Sangkron, ziyaretçiler için de eğlencenin güzel yemekler ve ruhsal arınmayla bütünleştiği ılımlı bir festival olarak beliriyor.

İTALYA: VENEDİK KARNAVALI

Maskelere bayılanlar için en ideal etkinliklerden biri olan Venedik Festivali, sınıf ayrımına izin vermiyor ve dünyanın dört bir yanından gelen ziyaretçiler ile yerel halkı birbirlerinden ayırt etme imkânı olmadan bir araya getiriyor. Şehrin sokaklarında sokak sanatçıları gün boyunca ziyaretçileri eğlendiriyor. Maskeli gençlerin maske takmayanlara yumurta attığı 1970'li yıllarda giderek turistlere yönelik bir festival haline gelen Venedik Festivali, 2015'te 31 Ocak ile 17 Şubat tarihleri arasında düzenlendi.

FESTİVALLER SAYMAKLA BİTMEZ

ABD'nin New Mexico eyaletindeki Albuquerque kentinde düzenlenen **BALON FESTİVALİ**, her Ekim ayında dünyanın dört bir yanından pilotları ve sayısız havacılık tutkununu ağırlıyor.

İspanya'da dar sokaklarda boğalardan kaçışan insan görüntülerini görmeyen yoktur. Hatta boğaların önünde koşarken özçekim yapan çılgınların fotoğraflarına sosyal medyada rastlamak da mümkün.

Hem adrenalin hem de eğlence isteyenlerin eğlencesi olan **SAN FERMİN FESTİVALİ**, olağandışı sahneleriyle en akıllarda kalan festivallerden biri.

ST. PATRICK GÜNÜ FESTİVALİ, ana etkinliği olan görkemli geçit törenleriyle, İrlanda halkının kültürünü ve tarihi başarılarını dünyaya sunmayı görev ediniyor. Her yaşta İrlandalı, dünyanın dört bir yanındaki etkinliklerde kültürlerini ortaya koyarken, müzik ve dans eşliğinde de eğlencenin tadını çıkarıyor.

Tayvan'da düzenlenen **PİNGXİ FENER FESTİVALİ**, Dolunay gecesinde gökyüzüne en az 100 bin fenerin bırakılmasıyla düzenleniyor.

PEYNİR YUVARLAMA FESTİVALİ, her yıl Mayıs ayında İngiltere'nin CoopersHill kasabasında düzenleniyor. Peynir Yuvarlama Festivali, eğlenceli olduğu kadar tehlikeli bir yarış. Yuvarlanan peyniri yakalamayı başaran birinci geliyor; dev ve yuvarlak peynirin sahibi oluyor.

ANABİLİM ANADOLU LİSESİ

ANABİLİM EĞİTİM KURUMLARI

K. Ataşehir Kampüsü
Ataşehir Anadolu Lisesi
Ataşehir Ortaokulu
Ataşehir İlkokulu
Ataşehir Ana Sınıfı

Sancaktepe Kampüsü
Sancaktepe Ortaokulu
Sancaktepe İlkokulu
Sancaktepe Ana Sınıfı

Anaokulları
Suadiye Anaokulu
Dragos Anaokulu
Çekmeköy Anaokulu

Esenşehir Anaokulu
Ataşehir Anaokulu
Koşuyolu Anaokulu

☎ 415 00 00

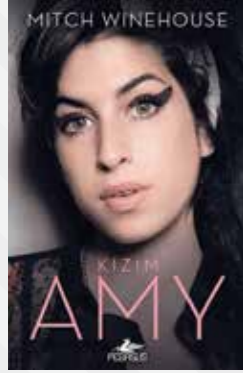
DR. GARY SMALL BİR PSİKİYATRİSTİN GİZLİ DEFTERİ

Gerçek hikâyeler kurgudan çok daha tuhaftır,
Dr. Gary Small da bunu gayet iyi biliyor.

Psikiyatriyle ve insan beyni üstüne çığır açıcı araştırmalarla geçen otuz yıl içinde Dr. Small pek çok şey görmüş. Şimdi ofisinin kapılarını açmaya ve kariyerinin en gizemli, ilginç ve tuhaf hastalarını anlatmaya hazır. Bu kitap bir psikiyatristin zihnine ve onun giderek gelişim gösteren mesleki yaşamına yapılan aydınlatıcı bir yolculuk.

Aynı zamanda bu branşın ve daha önce görülmemiş, tanısı koyulmamış çeşitli akıl hastalıklarının perde arkasına da bir bakış... Kitabı okurken kendinizi, bizi insan yapan şaşırtıcı tuhaflıklar üstüne düşünürken bulacaksınız.

Sıkça komik, kimi zaman trajik ve daima etkileyici Dr. Small, sizleri kariyeri içinde Boston'un kalabalık acil servis koridorlarından başlayıp ülke elitlerinin multimilyon dolarlık kayak localarına dek uzayan bir geziye çıkarıyor.

MITCH WINEHOUSE
KIZIM AMY

Babasının kaleminden Amy Winehouse

Hızlı düşüşünü ve ölümünü yakından takip ettiğimiz Amy Winehouse'ın hayatı, babası Mitch Winehouse'ın kaleminden okuyucuyla buluşuyor. "Kızım Amy", her şeyden önce bir babadan "ailesini seven normal bir kız" olarak tanımladığı kızı yazılmış yer yer gülümseten, çokça yürek parçalayan bir ağıt. "Çok ünlü olmayı hayal ediyorum. Sahnede olmak istiyorum. Bu tutku yaşadığım sürece devam edecek. İnsanların sesimi duymalarını ve beş dakikalığına dertlerini unutmalarını istiyorum. Konser biletleri, Batı Yakası ve Broadway Şovu biletleri bir çırpıda tükenen bir aktris ve şarkıcı olarak hatırlanmak istiyorum."

ŞEREF BİSEL KARADENİZ KİTABI- YAĞMURLAR ÜLKESİNDE ÇOCUK OLMAK

62 yazardan unutulmaz çocukluk anıları

Bu kitapta Karadeniz'in aydınlık, dirençli yüzünü 1940'lardan günümüze kadar değişik zaman aralıklarında bu coğrafyada çocukluğunu geçirmiş 62 yazardan okuyacaksınız. Bu hatıralar sadece geçmişe doğru söz almıyor, şimdiki zamanın hangi kökler üzerine yükseldiğini ve geleceğe nasıl bir yük taşıdığını bölgenin folklorik değerleri üzerinden de görünüyor. Karadeniz Kitabı'nda yeşille mavinin, yani yağmurun çocuklarının, kardeşlik duygusunu kaybetmeden geçmişten bugüne omuz omuza yürüyüşüne ve yoksulluğun bir gelin gibi süslenip oyuna dönüştürülüşüne de tanık olacaksınız.

ECE TEMELKURAN DEVİR

Unutulmayacak olanlar kalır. Ya hatırlamadıklarınız?

"Ben artık susmak istemiyorum. Çünkü insan belki hiç konuşamaz bir kere susarsa. Kuğu gibi dili dışarıda kalır, ses çıkmaz. Ben artık hep konuşacağım." Bu bir devir romanı. Herkesin zamanı bir başkasına devrettiği hayatta, Ali ve Ayşe'nin beraber kurdukları gizli bir dünya var içinde. Sadece o iki çocuğun gördüğü ve bir tek dilsiz kuğuların bildiği bir yer. O dünyada bugün yaşadıklarımıza asıl biçimini verenler, yani unuttuğumuzu hatırlamadığımız şeyler var... Ece Temelkuran, yalnızca çocuk gözümüzle bakınca hatırlayacaklarımızı anlatıyor. Dilsiz kuğuların dün söylediklerini yarına devrediyor.

SERKAN KOKTAY YOLUN SONU NERESİ?

Gülümsemek bile her şeyi değiştirebilir

Bazen basit bir gülümsemenin bile ne denli büyük bir etki olduğunu anlatan "Yolun Sonu Neresi?" farklı zaman dilimlerinde, birbirinden farklı kişilerin hayatlarından kesitler sunan; buna karşılık acı, mutluluk, sevme ve sevilme gibi duyguların ise her ne olursa olsun değişmez unsurlar olduğunu ve aynı kaldığını gösteren bir kitap. Kitabın her bir sayfasını okurken; sesini duyduğunuz ve görebildiğiniz herkese dokunma hissi uyandıran ve hayatlara olumlu yönde katkıda bulunabileceğiniz sınırsız hikâyeye ortak olacaksınız.

BU SEFER UNUTMAYIN!

Bellek Check-up'ınızı yaptırın.

Stres, yoğun iş temposu, depresyon, alzheimer, demans gibi pek çok durum unutkanlığınızın nedeni olabilir.

Siz de birçok insan gibi nedenini bilmediğiniz unutkanlıktan şikayetçiyseniz Bellek Check-up'ı yaptırarak unutkanlığınızın nedenini öğrenebilir, eğer risk faktörleri varsa bunları ortadan kaldırabilirsiniz.

Bellek Check-up*

- Nöroloji Normal Muayenesi
- Psikolojik Görüşme
- MRI
- Addenbrooke Kognitif Değerlendirme Bataryası (ACE-R)
- ALT / GPT Alanin Aminotransferaz
- AST / GOT Aspartat Aminotransferaz
- Folat
- Tam Kan Sayımı (Hemogram)
- TSH (Tiroid stimulan hormon)
- Vitamin B12

*Mevcut check-up panellerine ek olarak sunulan Bellek Check-up paketi içeriğini öğrenmek için check-up bankolarına danışabilirsiniz.

ADI ÜSTÜNDE BİLİM OKULU

ANABİLİM EĞİTİM KURUMLARI

K. Ataşehir Kampüsü
Ataşehir Anadolu Lisesi
Ataşehir Ortaokulu
Ataşehir İlkokulu
Ataşehir Ana Sınıfı

Sancaktepe Kampüsü
Sancaktepe Ortaokulu
Sancaktepe İlkokulu
Sancaktepe Ana Sınıfı

Anaokulları
Suadiye Anaokulu
Dragos Anaokulu
Çekmeköy Anaokulu

Esenşehir Anaokulu
Ataşehir Anaokulu
Koşuyolu Anaokulu

☎ 415 00 00